

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

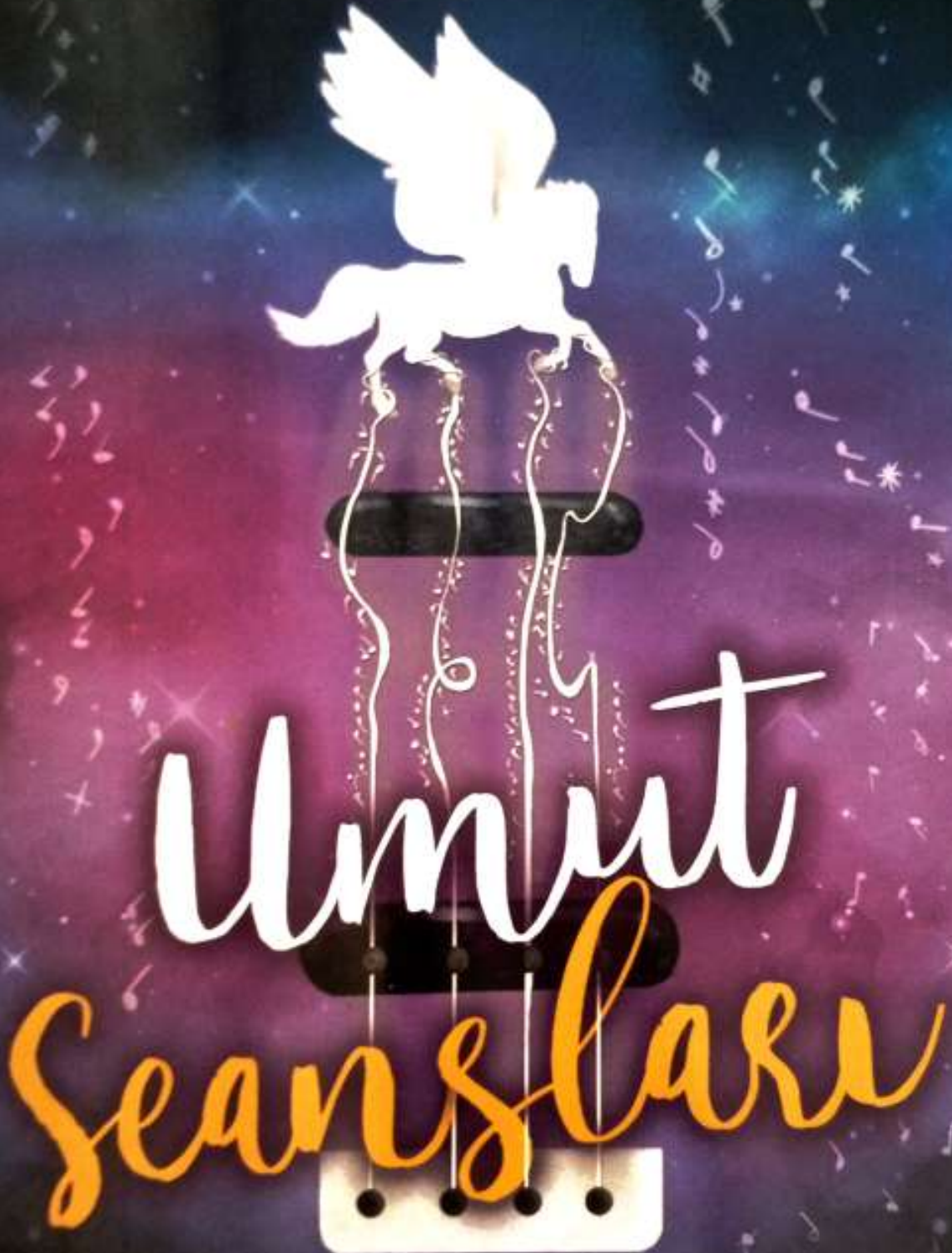
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AYŞENUR NAZLI

"Pandora'nın kutusunu biliyor musunuz?

O aslında kutu değil, bir kavanozdu.

Pandora'nın kavanozu açıldığında dünyaya mutsuzluk, kaygı gibi kötülükler yayılmış ama Pandora, panikle kavanozu geri kapattığında artık çok geçmiş. Kavanozun içinde tek bir şey kalmış; umut.

Umut, cıltz bir seste, tek başına, kavanozun dibinden seslenmiş: 'Beni serbest bırak. Ben dünyadaki tüm kötülüklerle baş edebilirim.'

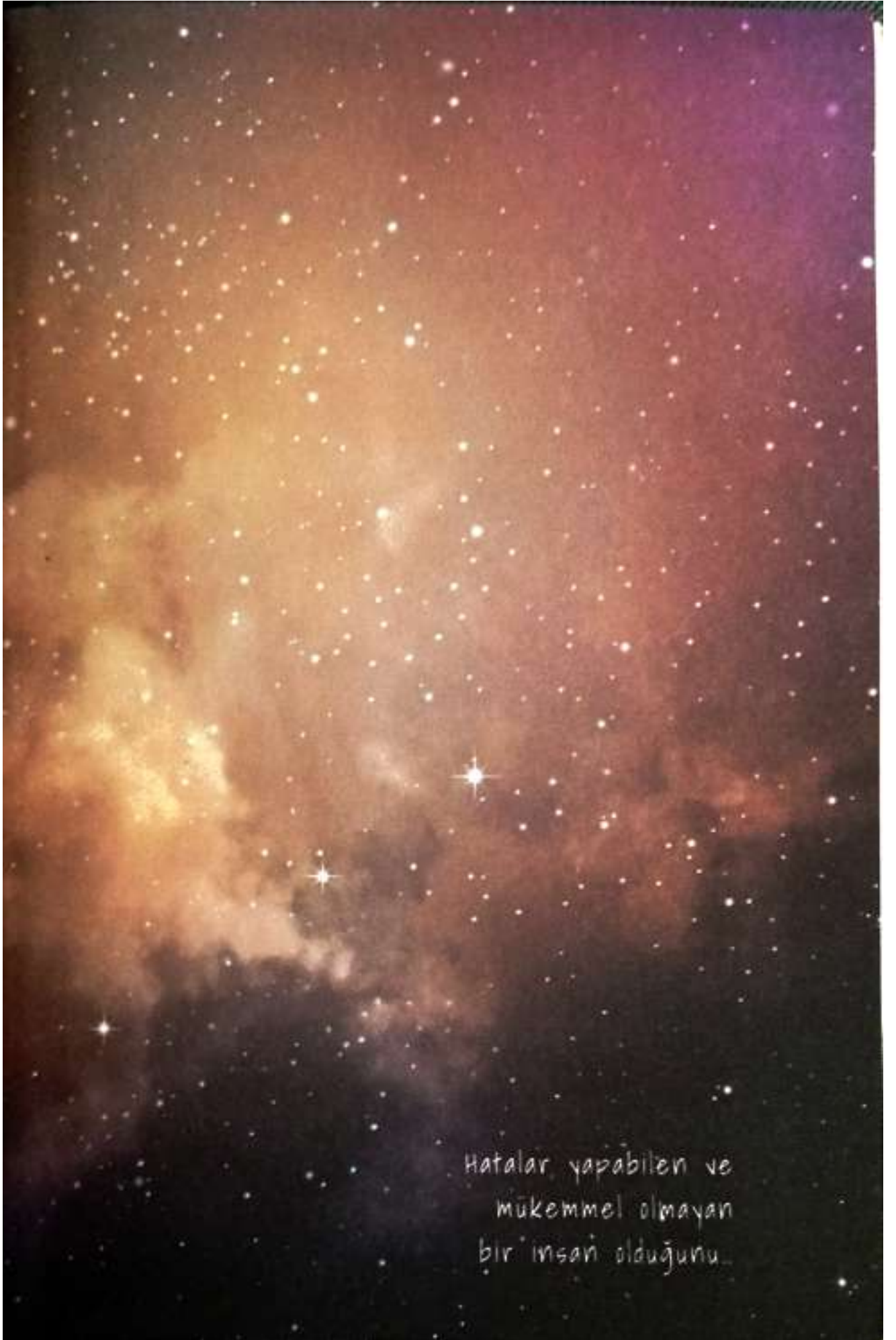
Öyle tabii. Ama hiç düşündünüz mü, neden en başında tüm o kötülüklerin arasında umut da vardı? Bunu her zaman düşünür dururum, sizce de tuhaf değil mi? İnsanlar umudun iyi bir şey olduğunu düşünür. 'Umudunu kaybedince kaybedecek bir şeyin kalmamıştır,' derler. Fakat hiç mi farkında değiller? Umud, daha en başında tüm o kötülüklerle birlikteydi çünkü onlarla aynı kumaştan biçilmişti. Tüm kötülüklerin anasıydı ve melek gibi bir yüzü vardı, böylece dünyada çekilen işkenceyi sadece uzatıyordu."

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

hatırlatır.

Gece, sana bir
vicdanın olduğunu hatırlatır.

AYŞENUR NAZLI

Umut Senslari

Umut Seansları

Yazarı: Ayşenur Nazlı

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayanı: Emre Özcan

Editörü: Ayşenur Nazlı

Son Okuma: İnci Nazlı

Kapak İllüstrasyonu: Setenay Çelik

Kapak Uygulaması: Beyzanur Şen

Sayfa Tasarımı: Beyzanur Şen

1. Baskı: Mart, 2022

ISBN: 978-625-8133-01-1

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2022, Ayşenur Nazlı

Türkçe Yayın Hakkı

©Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Baskı: Kerem Promosyon ve Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sok. No:12 Fatih San. Sitesi no: 138
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 612 01 74
Matbaa Sertifika No: 50399

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

AYŞENUR NAZLI

Umut Seansları

Başlamadan Önce...

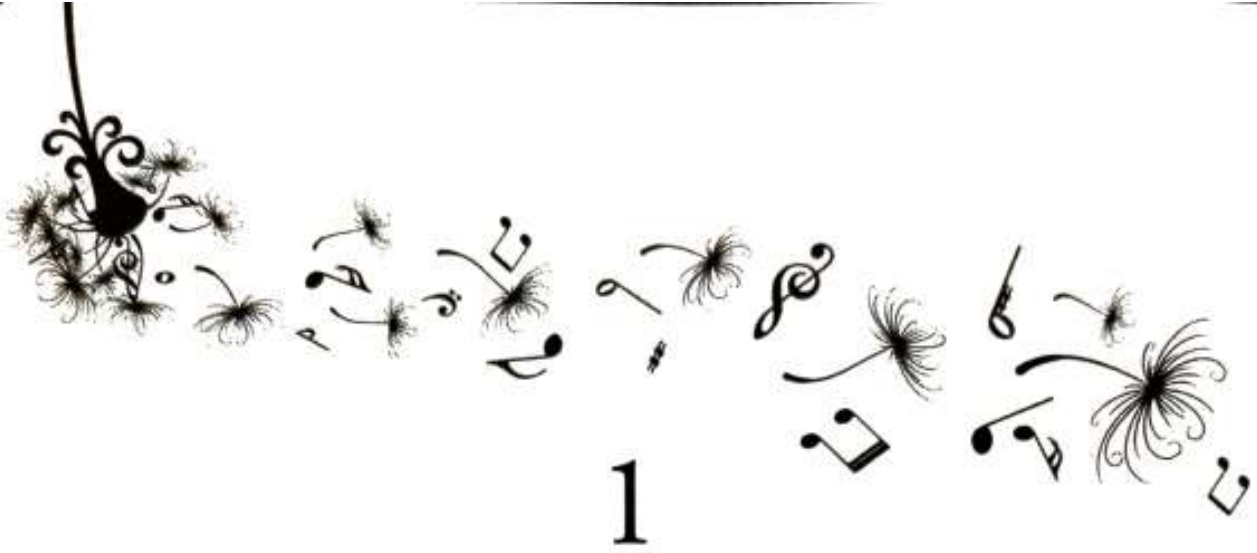
Sevgili okur,

Ellerinizin arasındaki bu eser, henüz fazla duyulmamış bir tür olan “texting/mesajlaşma” tarzında kısımlar içermektedir. Mektuplaşma tarzında yazılmış eski kitapların, günümüze uyarlanmış bir hali olarak da düşünebilirsiniz. Bu kitap, size sanki bir arkadaşınızla mesajlaşıyor muydunuz hissi ve samimiyeti verecek.

Çevrimiçi mesajlaşmanın doğası gereği, kitaptaki mesajlaşan gençler, bazen noktalama hatası yapabilirler. Bu yüzden bazı cümlelerde eksik olan noktalamalar bilinçli olarak yapılmıştır; edisyon hatası değildir.

Bazen hepimiz, anlatmadığımız halde birilerinin bir derdimiz olduğunu anlayıp bize bunu sormalarını umutsuzca bekleriz. Umarım bu kitap, sizin için beklediğiniz o mesaj ve umut olur.

Uyarı: Bu eser tamamen kurgusaldır. Gerçek kurum veya kişilerle ilgisi yoktur.

14.01.2019

dunkleslicht sana mesaj göndermek istiyor.

Engelle / Sil / Kabul Et

dunkleslicht:

Anlat.

00.27

Kimse dinlemediği, dinleseler basit bulacakları, boş ver deyip geçiştirecekleri, seni anlamayacakları o derdini anlat.

00.27

Bir derdin olduğunu biliyorum.

00.28

Çünkü herkesin bir derdi vardır.

00.28

Küçük ya da büyük, fark etmez. Basit ya da değil, fark etmez. Maddi ya da manevi, fark etmez. Ben dinlerim.

00.28

Derdini çözeceğimi ya da seninle hemdert olacağımı garanti edemem ama dinlerim.

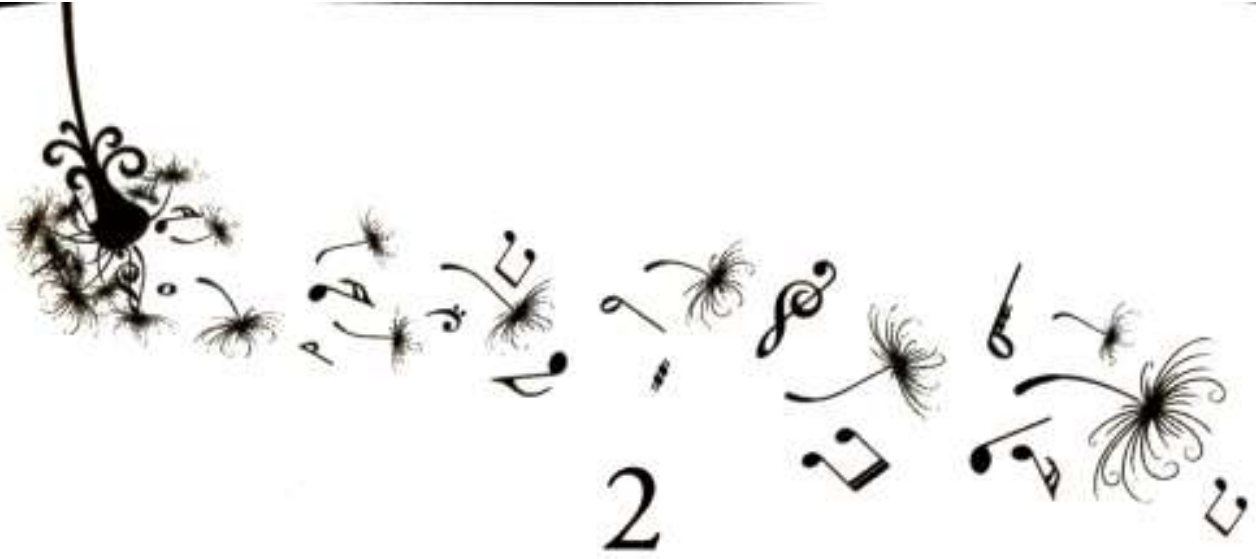
00.29

Bunun için buradayım, içindekileri anlatabileceğin birine ihtiyaç duyduğun için.

00.30

O yüzden anlat.

00.30

14.01.2019

dunkleslicht sana mesaj göndermek istiyor.

Engelle / Sil / Kabul Et

aliintheworld:

Kimsin?

09.20

dunkleslicht:

Kim olduğumun ne önemi var?

09.21

aliintheworld:

Çok önemi var. Bir derdim olsa bile bunu bir yabancıya anlatmazdım.

09.22

dunkleslicht:

Neden anlatmayasın ki? Derdini bir yabancıya anlatmak en kolaydır. Zira seni, sadece senin anlattığın kadar tanıyacaktır, önyargılı olmayacaktır.

09.23

aliintheworld:

Her kimsen, sözlerine bakarak çoktan bir önyargıya kapıldığın kesin. Bir derdimin olduğunu sana düşündüren nedir?

09.26

dunkleslicht:

Benimle hala konuşuyor ve beni engellememiş olman. 09.26

✓ Görüldü, 09.26

3

15.01.2019

dunkleslicht sana mesaj göndermek istiyor.

Engelle / Sil / Kabul Et

dunkleslicht:

Geceleri en zor olanıdır.

01.00

Başını yastığına koyduğunda, uykuya giden patikayı geçene kadar, aklına bugüne dek yaptığın tüm hatalar, tüm saçmalıklar bir bir gelir.

01.00

Gece, sana bir vicdanın olduğunu hatırlatır. Hatalar yapabilen ve mükemmel olmayan bir insan olduğunu...

01.01

Mükemmel değilsin. Ama en azından birisin, başka birilerine özenenlerden değilsin.

01.01

Sabah gözünü açtığında ilk birkaç dakikanın tadını çıkar.

01.02

Çünkü o dakikalar günün en güzel dakikalarıdır. Uykudan yeni uyanan beynin, henüz tüm hatalarını sana hatırlatmamış, dertlerini yüzüne vurmamıştır.

01.03

Bir derdin olduğunu biliyorum. Herkesin vardır. Ama senin mutsuz yüzünde bu oldukça bariz, değil mi?

01.04

Aynaya baktığında gördüğün yakışıklı yüzden çok memnunsun, o senin kabuğun. Fakat kabuğunun ardında içini kemiren canavarlar var.

01.04

Değil mi?

01.05

gunhan.karakoc:

Sen kimsin?

01.10

Ve ne hakla bunları yazıyorsun?

01.10

dunkleslicht:

Ben sadece bir ışığım, bir umudum, Günhan. Ne tür olduğum belli değil.

01.11

gunhan.karakoc:

Ne veya kim olduğun umurumda değil, belanı arama.

01.12

dunkleslicht:

Ah... Ama umurunda. Kim olduğumu merak ediyorsun çünkü senin kim olduğunu biliyorum. Sadece dıştan nasıl görüldüğünü ve kendini nasıl yansıttığını değil; içini de biliyorum.

01.14

Değil mi?

01.14

gunhan.karakoc:

Eğer tanıdığım biriysen var ya...

01.15

dunkleslicht:

Tanımak biraz göreceli bir kavramdır, Günhan. Aslında sen, bana bakıyorsun ama beni görmüyorsun. Beni biliyorsun ama tanıdığını hiç sanmıyorum. Ben sadece her gün seninle aynı koridorlardan geçen onlarca insandan biriyim.

01.16

gunhan.karakoc:

Ve bana aşık mısın? Ne yani?

01.17

dunkleslicht:

Güldürme beni, Günhan. Ben kimseye aşık değilim.

01.18

gunhan.karakoc:

Neden beni izliyorsun o zaman? Neden mesaj attın?

01.19

dunkleslicht:

Ben herkesi izliyorum. Gözlemliyorum. Ama yaralı ve üzgün erkeklere zaafım var. İçinde bulunduğunuz derin keder ilgimi çekiyor. Gizemli olmak bazılarınıza çok yakışıyor. Konuşacak pek kimsesi olmayan bir kızın uğraşı diyelim buna.

01.22

gunhan.karakoc:

Yani başkalarına da mı mesaj atıyorsun? Amacın ne kızım senin?

01.23

dunkleslicht:

Bunu söyledim, derdini dinlemek.

01.23

gunhan.karakoc:

Niye? Güzin abla mısın sen?

01.24

dunkleslicht:

Hmm, bir nevi?

01.24

gunhan.karakoc:

Sana bir bok anlatmayacağım.

01.25

✓ Görüldü, 01.25

16.01.2019

aliintheadland:

Pekala, konuşmaya ihtiyacım var. Haklıydın

16.45

Orada mısın? Dinliyor musun?

16.45

Neyse, önemi yok, değil mi?

16.46

Zaten amaç sadece beni konuşturmaktı. Kimsin bilmiyorum, söylediklerimi ileride aleyhime kullanır mısın bilmiyorum. Siktir, sana neden güvendiğimi bile bilmiyorum

16.47

Sadece birilerinin beni tarafsızca dinlemesine ihtiyacım var.

16.48

Öncelikle büyük bir dert bekleme.

16.48

dunkleslicht:

Sorun değil, Ali. Sana söyledim; büyük ya da küçük fark etmez. Yargılamayacağım

16.49

aliintheworld:

Hala bunu neden yaptığını anlamıyorum...

16.49

dunkleslicht:

Bunu bir tür terapi, beni de terapist olarak düşünebilirsin.

16.50

aliintheworld:

O zaman başlamadan önce terapistimin adını öğrenmek istiyorum.

16.50

dunkleslicht:

Adımın bir önemi yok

16.51

aliintheworld:

Benim için var

16.51

dunkleslicht:

O zaman bana bir isim ver

16.51

aliintheworld:

Hmm...

16.52

Gizem desem?

16.52

Hayır hayır...

16.52

Saye?

16.53

Bu da olmadı...

16.53

Sana Işık diyeceğim, dunkleslicht. Kullanıcı adıyla da uyumlu olur

16.54

dunkleslicht:

İsmimi sormayı bırakmayı ne çabuk kabullendin, Ali.

16.54

aliintheworld:

Bir gün kendin söyleyeceksin, Işık.

16.54

dunkleslicht:

Neyse... Dinliyorum.

16.55

aliintheworld:

Abimin sevgilisine aşığım. Uzun zamandır hem de.

16.56

Işın kötüsü ne biliyor musun? Tanışmalarına ben aracı oldum. Kız, benim sınıfımda. Bir proje üzerine çalışıyorduk ve tüm grup bizde toplanmıştık.

16.57

Orada olan oldu. Abim eve erken geldi. Ben de öylece bakakaldım. Birbirlerine açılmaları uzun sürdü ama o sürede hiçbir şey yapamadım. Mal gibi ikisine de birbirlerinden haber taşıdım.

16.58

dunkleslicht:

Ah... Bu ağır ve duygusal bir dert. Buna benzer şeyler yaşadım, biraz anlayabiliyorum.

17.00

aliintheworld:

Öyleyse bir önerin olmalı?

17.00

dunkleslicht:

Aslında öneri vermemeliyim ama...

17.02

Eğer ikisinin de gerçekten mutlu olduğuna inanıyorsan belki de önüne bakması gereken sensindir?

17.02

aliintheadland:

Bunu söylerken pek emin değil gibisin

17.03

dunkleslicht:

Sanırım sadece dinlemekte iyiyim, Ali. Eğer önerilerde iyi olsaydım kendi hayatım böyle olmazdı.

17.04

gunhan.karakoc:

Bu kadar kolay mı pes ettin? Israr edeceğini sanmıştım.

02.57

dunkleslicht:

Ben ısrar etmem. Derdini anlatmak gönüllü yapılan bir şey olmalıdır, aksi halde ortaya yeni bir dert çıkabilir.

02.59

gunhan.karakoc:

Bu saatte neden uyanıksın Umut? Sabah okul var.

03.00

dunkleslicht:

Uyanığım çünkü mesaj attın.

03.00

Okul bana varsa sana da var. Sen neden uyanıksın?

03.00

gunhan.karakoc:

Çünkü mesaj atmadın.

03.01

Aynı okuldayız, değil mi?

03.02

dunkleslicht:

Öyle miyiz?

03.02

gunhan.karakoc:

Bana aptalı oynama, Umut. Zeki bir kız olduğunu biliyorum.

03.03

dunkleslicht:

Bunu bilemezsin.

03.03

Neden bana Umut diyorsun?

03.03

gunhan.karakoc:

Bana ismini vermedin. Işık ya da umut olduğunu söyledin. Ben de umut olmanı seçtim.

03.04

dunkleslicht:

Kararını değiştiren neydi? Neden mesajıma döndün? Yanlış hatırlamıyorsam bana bir bok anlatmayacaktın

03.05

gunhan.karakoc:

Hala anlatmıyorum, değil mi?

03.05

dunkleslicht:

Laf cambazının tekisin, Günhan.

03.06

gunhan.karakoc:

Uyu, Umut.

03.07

Tabii eğer okulda seni uykusuz gözlerinden bulmamı istemiyorsan...

03.07

dunkleslicht:

İyi geceler

03.08

gunhan.karakoc:

Sana da

03.08

17.01.2019

aliinthedeadland:

Abim üniversite hazırlıkta. Benden bir yaş büyük. Üniversiteye başlayınca Serenay'ı bırakır sanmıştım. Bilirsin, kampüs hayatı, üniversiteli kızlar falan...

00.00

Ama bırakmadı.

00.01

dunkleslicht:

Serenay, sana karşı bir ilgi gösterdi mi hiç?

00.01

aliinthedeadland:

Emin değilim...

00.02

Siktir

00.01

Sanırım hiç göstermedi

00.02

dunkleslicht:

Eminim hepinizin aynı anda mutlu olacağı bir yol vardır

00.03

aliintheweakland:

Herhangi bir konuda herkesin aynı anda mutlu olacağı bir yol olduğuna inanmıyorum ama belki de haklısındır. Peki bu yol, benim vazgeçmemi mi içeriyor?

00.03

dunkleslicht yazıyor...

✓Görüldü, 00.03

dunkleslicht yazıyor...

dunkleslicht:

Sanırım. Ama bu senin verebileceğin bir karar.

00.05

aliintheweakland:

Baksana, kafamı dağıtabilir misin?

00.06

dunkleslicht:

Tabii, Rus ruleti uygun mu?

00.06

aliintheweakland:

Aman Allahım! Espri anlayışın varmış!

00.06

dunkleslicht:

Robot değilim ben.

00.07

Sen az önce emoji mi kullandın? Tüm ciddiyeti bozuyorsun, Ali.

00.07

aliintheweakland:

Çok tuhaf ama şu günlerde en çok konuştuğum sensin

00.08

dunkleslicht:

Bana verdiğin tüm isimler kız isimleriydi. Neden bir kız olduğumu düşündün?

00.09

aliintheworld:

Yoksa... DEĞİL MİSİN?

00.10

Lütfen...

00.10

Yani tüm sözlerin, kelime seçimlerin... Ne bileyim, kız gibiydi

00.11

dunkleslicht:

Bu çok... seksist bir yaklaşım oldu.

00.13

Ama evet, son baktığımda hala kızdım. Ameliyat olmayı da düşünmüyorum. Sadece... hmm... bu kadar kolay tahmin edilebilir olmayı ummamıştım.

00.13

aliintheworld:

Beni nereden buldun, Işık? Bizim okulda mısın?

00.14

dunkleslicht:

Evet.

00.15

Ama beni bulamazsın

00.15

Mesaj attığım herkes aynı okulda. Gerçi çoğu ya cevap vermiyor ya da sexting yapmaya çalışıyor...

00.16

aliintheworld:

İki sorum var

00.17

1. Başkalarına da mı mesaj attın?

00.17

2. Sexting isteklerini kabul etmediğini söyle

00.17

dunkleslicht:

İkincisi soru değil yalnız

00.18

aliintheadland:

Cevap ver, Işık

00.18

dunkleslicht:

Üzgünüm, ne sandın bilmiyorum ama özel değilsin, Ali. Ben sadece derdini anlatabileceğin biri olmak istemiştim. Mesaj attığım ne ilk ne de son erkeksin.

00.19

✓ Görüldü, 00.19

17.01.2019

gunhan.karakoc:

12-B'den Ali'ye mesaj atmışsın

10.37

dunkleslicht:

Şşş dersi dinle

10.38

gunhan.karakoc:

Derste değilim. Antremandayım. Hayret ders programımı falan bilmiyor musun?

10.38

dunkleslicht:

Ben stalker değilim, Günhan

10.39

Her şeyini bilemem. Sadece yüzünün bir hüznü bazen sakladığını bazen de yansıttığını çok iyi biliyorum.

10.39

Bir de akşamdan kalma görüntünün, serseri tavırlarının, rock n' roll veya metalci davranışlarının sana çok yakıştığını.

10.40

Senin gibiler hep ilgimi çekiyor *sigh* Aklımla zorum var herhalde
10.40

gunhan.karakoc:

Yüzümün yanında davranışlarımı ve görünüşümü de seviyorsun yani?
10.41

dunkleslicht:

Beğeniyorum*
10.41

gunhan.karakoc:

Ama kesinlikle stalker değilsin, tabii...
10.41

dunkleslicht:

Derse dönmem lazım.
10.42

gunhan.karakoc:

3 dakika sonra zil çalacak, bir şey olmaz.
10.42

Şimdi asıl konumuza geri dönelim.
10.42

Ali'ye mesaj attın mı, Umut?
10.42

dunkleslicht:

Attıysam ne olmuş? Tek olmadığını söylemiştim.
10.43

gunhan.karakoc:

Etrafımdaki kaç erkekle yazıştığını bilmeden onların arasında bulunmak sinirime dokunuyor.
10.43

Bugünlerde kaç tanesiyle konuşuyorsun?
10.43

Umarım konuştuklarımızı birbirimize iletmiyorsundur.

10.43

dunkleslicht:

Fazla büyütüyor musun? Kimsenin lafını kimseye taşımıyorum, eğer endişen buysa...

10.44

Yok, eğer değilse, o zaman yapabileceğim bir şey yok çünkü bu seni ilgilendirmiyor.

10.44

gunhan.karakoc:

Bir kere de sorularıma eksiksiz cevap versen keşke

10.44

dunkleslicht:

Bugünlerde sadece ikiniz varsınız.

10.45

Bak

10.45

Ben seni dinlemek için geldim, tamam mı?

10.45

Amacımı başka yerlere çekmeye çalışma.

10.45

Eğer anlatacak bir şeyin yoksa gidiyorum

10.45

gunhan.karakoc:

Dur, hiçbir yere gitme.

10.46

Anlatacağım.

10.46

Ama bana söz ver, konuştuklarımız aramızda kalacak.

10.46

Ve benimle konuşurken sadece benimle konuşacaksın.

10.46

✓ Görüldü, 10.46

dunkleslicht:

Pardon, kantine inmiştim, yazamadım.

10.49

İlkine söz verebilirim ama ikincisine veremem.

10.49

Bu da benim sorunum. Benim derdim. İçmeden sarhoş olabildiğim yalnız gecelerde konuşacak birini arıyorum ve tanımadığım insanlara mesaj atıyorum. Bazı sabahlar, önceki gece birine mesaj atıp atmadığımı bile hatırlamıyorum ya da ne konuştuğumuzu. Öyle sahici bir sarhoşluk işte... Uykusuzluk depresyonu, depresyon uykusuzluğu artırıyor ve sonuç inanılmaz bir sarhoşluk oluyor.

10.50

Ve biri bana cevap vermediğinde bir başkasına geçiyorum.

10.50

gunhan.karakoc:

Karşıma hiç çıkmamalıydın. Lise biterken tüm düzenimi bozmak zorunda mıydın?

10.51

dunkleslicht:

Üzgünüm

10.51

Ama düzeninle ilgili bir derdim veya düzenini bozmak gibi bir niyetim yok. Bu, sadece senin yapabileceğin bir şey.

10.51

gunhan.karakoc:

Sana hemen cevap vermiştim. Benden sonra başkasına mesaj attın mı? Ali benden önceki miydi, sonraki miydi?

10.51

dunkleslicht:

Senden hemen önceki.

10.52

Ve hayır, senden sonra başkasına mesaj atmadım.

10.52

gunhan.karakoc:

İyi, öyle kalmasını sağlayacağım.

10.52

aliintheworld:

Işık

14.02

Ben bir aptallık yaptım

14.02

dunkleslicht:

Bana trip atmandan başka mı? Hmm... Gönder gelsin

14.03

aliintheworld:

Serenay'a mesaj attım

14.04

Onu sevdiğimi söyledim

14.04

dunkleslicht:

Cidden mi? Peki cevap verdi mi?

14.04

aliintheworld:

Evet

14.05

Benden böyle bir şey beklemediğini söyledi, abimin sevgilisi olduğunun farkında olup olmadığını sordu.

14.05

Kısacası, her şeyi batırdım.

14.05

Onu, abimden önce sevdiğimi söylediğimde bana karşı hiçbir zaman hiçbir şey hissetmediğini söyledi. Bir daha onunla konuşmamamı istedi.

14.06

Ve engelledi. Beni engelledi...

14.06

dunkleslicht:

Aynı sınıftasınız, engellese bile her gün birbirinizi görüyorsunuz zaten. Engeli boş ver

14.07

aliinthedeadland:

Evet ama artık benimle konuşur mu dersin? Yüzüme bile bakmaz gibime geliyor.

14.07

dunkleslicht:

Doğru... Kötü haber; evet, bir süre seninle konuşmayacaktır ama en azından sen içini döktün ve sevgini gösterdin, bu cesurca bir hareket.

14.08

aliinthedeadland:

Teşekkür ederim

14.08

İyi haber de var mı bari?

14.08

dunkleslicht:

Evet, var

14.09

İyi haber; yarın karne günü. İki hafta boyunca ben bu kızın yüzüne nasıl bakacağım diye köşe bucak kaçmana gerek kalmayacak.

14.09

aliintheworld:

Biliyor musun?

14.09

Tavsiye vermekte cidden berbatsın

14.09

Ayrıca abimle sevgili olduğu sürece evime de gelecek, tatil olup olmaması fark etmiyor.

14.09

dunkleslicht:

Başkasında kal o zaman bir süre

14.10

aliintheworld:

Sende kalabilir miyim o halde?

14.10

dunkleslicht:

Ahahaha

14.11

Ha ha

14.11

Ha

14.11

Hayır.

14.11

aliintheworld:

Şansımı denedim

14.12

İyi arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm

14.12

dunkleslicht:

Bana arkadaş kartını oynama, Ali.

14.12

Sökmez.

14.12

10

gunhan.karakoc:

Nerede oturuyorsun?

22.20

dunkleslicht:

Uzay boşluğunda

22.20

gunhan.karakoc:

Hadi ama Umut...

22.20

dunkleslicht:

Ama teknik olarak bu doğru.

22.21

Denizköşkler'de.

22.21

Neden?

22.21

gunhan.karakoc:

Okul tatile girecek ve girdiğinde senin hala yakınlarımda olup olmadığını öğrenmek istedim. Aynı yerdeymişiz.

22.22

dunkleslicht:

Markette çok kez karşılaştık. Hatta en son geçen cumartesi, aynı reyonda yan yana durup içecek seçtik. Sen bira aldın.

22.23

gunhan.karakoc:

Has... O kadar yakınımda mıydın?

22.23

Hiç dikkat etmedim

22.23

dunkleslicht:

Demek ki ilgini çekecek kadar değildim.

22.24

gunhan.karakoc:

Sadece kafayı bulmaya odaklanmış da olabilirim, pek hatırlamıyorum

22.24

dunkleslicht:

Bana bir şeyler anlatmanın zamanı gelmedi mi, Günhan?

22.25

Mesela neden içiyor, neden kafayı bulmaya çalışıyorsun?

22.25

Neden gecenin köründe uyanık oluyorsun? Neden sabahlıyorsun?

22.25

✓ Görüldü, 22.26

11

18.01.2019

gunhan.karakoc:

Sana hemen cevap veremedim, kusura bakma

00.37

Başka birine mesaj atmadın, değil mi?

00.37

dunkleslicht:

Atmadım. Senin sandığın gibi her cevap verilmediğinde hemen başka birine yazmıyorum. O sadece benim tabirimle içmeden sarhoş olduğum zamanlarda oluyor. Bu gece iyiyim ziyadesiyle, kimseye yazmadım.

00.38

gunhan.karakoc:

Kullandığın kelimelerin bazılarını yaşlıların kullanmıyor. Edebiyatla aran iyi olmalı.

00.38

dunkleslicht:

Ekseriyetle

00.39

gunhan.karakoc:

İşte, bundan bahsediyorum (:

00.39

Anlaşılan anlatacak derdi olan sadece ben değilim. Eğer istersen ben de seni dinlerim.

00.39

dunkleslicht:

Senin için buradayız, benim için değil.

00.39

gunhan.karakoc:

Peki, nasıl başlamalıyım...

00.40

Yazın babam, annemi öldürdü.

00.42

dunkleslicht:

NE?!

00.42

gunhan.karakoc:

Dur... Bildiğin yolla değil. Annem intihar etti.

00.42

Ama babamın yüzünden.

00.43

Ona iyi davranmazdı ve annemi farklı kadınlarla aldatıp duruyordu.

00.43

Annemi içten içe öldürdü yani, ruhunu öldürdü onun. Tüm bunlar annemi intihara sürükledi.

00.43

Babam olan o şerefsiz kendi yaptıklarından utanmayıp annemin intiharından utandı, herkese annemin kalp krizi geçirdiğini söyledi. Hastaneden sahte rapor bile aldı.

00.44

Utanmadan cenaze töreninde çok iyi bir kocaymış rolü oynadı.

00.44

Sadece bir ay sonra eve bir kadın getirdi. Bir ay beklemesinin tek sebebi tabii ki komşulara rezil olmamaktı.

00.45

O zamandan bu zamana evdeki kadınlar değişip duruyor. Bazen babamdan o kadar küçük oluyorlar ki kanım donuyor. Benim yaşımdaki genç kadınları getiriyor. Hiçbir şeye engel olamayışım, canımı acıtıyor.

00.45

dunkleslicht:

Aman Allah'ım...

00.46

Günhan, ne diyeceğimi bilemiyorum. Neler yaşamışsın...

00.46

Birinin suçluluğu konusunda eminken, sırf yasal yollarla kanıtlayamıyorsun diye o insanın suçsuz addedilmesi çok adaletsiz.

00.46

Böyle zamanlarda tek tesellin ilahi adalet olur ama o da biraz tuhaf ve yavaş işleyebiliyor.

00.47

gunhan.karakoc:

Sporcu bursuna ve notlarıma güveniyorum, böylece üniversiteye geçince evden siktir olup gidebilirim.

00.48

İsterdim ki bana annemi hatırlatan yerde kalayım ama olmadı... Annemle olan güzel hatıralarımın yanında, onlarca korkunç hatıra da var burada. Ve biliyor musun... kendimi biraz kötü hissetmeme neden oluyor ama ona da kızgıyım.

00.48

Anneme yani. Beni bırakıp gitti. Oysaki beraber kaçabilirdik. O tek başına gitmeyi tercih etti.

00.48

Sanırım hiç kimse, hiçbir zaman beni koşullu ya da koşulsuz tümüyle sevmemi.

00.49

dunkleslicht:

Sevgisizliği bilirim. Bu türünü olmasa da...

00.49

Günhan, sana yüzümü göstermeyecek olsam da şunu bil ki eğer mümkün olsaydı sana sımsıkı sarılırdım.

00.50

gunhan.karakoc:

Bana acımanı istemiyorum. Bunları bana acı diye anlatmadım.

00.50

dunkleslicht:

Sana acımıyorum. Sadece sempati duyuyor ve empati yapıyorum.

00.51

Ayrıca sen inanılmaz derecede güçlüsün, biliyor musun? Sevgi görmemiş ve ilgilenilmemiş; annesini kaybetmiş, babasına hiç sahip olmamış bir genç adam olarak çok güçlüsün. Bu hayata karşı tek başına dimdiksın. Pes etmemiş, yıkılmamış, aksine savaşmışsın.

00.51

gunhan.karakoc:

Bir gece için bu kadar dertleşme yeter.

00.52

Sana bunları anlattığıma inanamıyorum. Lütfen beni buna pişman etme.

00.52

Ama teşekkür ederim. Benimle uğraştığın için.

00.52

Ve Umut?

00.53

dunkleslicht:

Evet?

00.53

gunhan.karakoc:

Sana böyle seslendiğimde gerçekten umudum olabileceğini düşünmemiştim.

00.53

dunkleslicht:

İyi geceler, Günhan

00.54

12

19.01.2019

aliinthedeadland:

Hiç aşık oldun mu, Işık?

00.12

Acı veriyor.

00.12

dunkleslicht:

Acı veriyorsa aşk... aşk mıdır ki?

00.13

Aşkın huzur vermesi gerekmez mi? Rahat ve güvenli bir liman olması gerekmez mi?

00.13

aliinthedeadland:

Karşılık aldığında öyledir herhalde. Ama tek taraflıysa hiç de öyle değildir.

00.14

dunkleslicht:

Kalp biraz inatçıdır, bazen seni seveni sevmez.

00.14

Hiç aşık olmadım. Doğrusunu istersen herhangi bir yerde aşık olacak kadar uzun süre kalamadım.

00.15

Sadece hoşlandığım erkekler oldu. Peşimden gelen kötü şöhretim bazılarına engel oldu, bazılarının ise ilgisini çekti. Ama hiçbiri uzun sürmedi. Hiçbiri gerçek ve samimi hissettirmedi.

00.16

Bazıları benden çalındı, arkadaşım dediğim insanın hoşlandığım kişiyi ayarttığı oldu. Hem de benim hoşlandığımı bile bile... Kuru bir "Onun da bende gözü varmış zaten" ile kendini aklamaya çalıştı.

00.17

Bu kadar çok kapı ve kalp gezmenin de bir faydası vardır. Bu tür şeylere bağışıklık kazanırsın; bunlara kanmazsın.

00.17

Ama acıtır. İhanet acıtır, sevgi bağı oluşturduğunu sandığın insanların bağı kestikleri makasla seni deşmesi acıtır.

00.18

Hiçbir yerde uzun süre kalmadığından umursamazsın sanırlar. Bir kalbinin olduğunu unuturlar.

00.18

aliintheadland:

Onca kişiden hoşlanmış, defalarca kırılmışsan nereden biliyorsun hiç aşık olmadığını?

00.19

dunkdeslicht:

Sen nereden biliyorsun aşık olduğunu?

00.19

Belki sen de sadece hoşlanıyorsundur.

00.19

Aşk, büyüleyici bir şey olmalı bence. Yaksa bile iyileştirmeli, acıtsa bile güçlendirmeli. İnsanı öyle iyi hissettirmeli ki her güne umutla uyanasın.

00.20

Bitse bile iki günde unutulmamalı.

00.20

Ve bence aşık olduğunda, bunu hisseder insan. Çünkü hayatını değiştirecek kadar güçlü bir şeyse bu, nasıl bir fark yarattığını tüm hücrelerinde hissetmeli insan.

00.21

Yani ben böyle düşünüyorum.

00.21

aliintheadland:

Eğer aşkı bu kadar güzel tanımlıyorsan, aşkın kendisi daha güzeldir herhalde...

00.22

Beni şüpheye düşürdün, Işık. Ben gerçekten aşık mıyım? Bunu nasıl ölçeceğim ki? Kan gibi test de yapılmaz.

00.23

dunkleslicht:

Nabzını ölç o halde. Kalp atışlarını ölç. En çok ne yaparken kalbin daha hızlı atıyor?

00.24

Serenay'ı gördüğünde mi? Onunla konuşurken mi? O sana baktığında mı? Sana mesaj attığında mı?

00.24

Yoksa sahada yirmi tur koştuğunda mı? Birinin çok eski bir fotoğrafını yanlışlıkla beğendiğinde mi? Telefonunu yere düşürdüğünde telefon yere çakılana kadar geçen sürede mi? Tuttuğun takım şampiyon olduğunda mı? En çok istediğin şey hediye edildiğinde mi?

00.25

aliintheworld:

Hiç aşık olmamış birine göre oldukça mantıklı ölçeklerin var.

00.25

dunkleslicht:

Bana kalırsa aşkın ne olduğunu anlayacak kadar çok okurken, ne olmadığını anlayacak kadar çok da insan içinde bulundum.

00.26

Aşk; seks, para, ün ve başarı için kılıf olarak kullanan birçok insan tanıdım. Kıskançlıktan, egolarından, reddedilmeyi kaldıramamaktan, aşağılık komplekslerinden dolayı öldürdükleri kadınlara aşık olduklarını iddia eden erkekler gördüm. Aşk kelimesinin içinin boşaldığı şu günlerde bir kenarda sessizce oturup geçmişin aşklarını okumayı tercih ettim.

00.26

Mesela Roma, aşıklar şehri değil. Ya da Paris... Aşk bir yere bağlayamazsın, bir kaba sığdıramazsın. Aşkın yeri ve zamanı yoktur. Sen ne kadar kural koyarsan koy, aşk her zaman kaçak oynar.

00.27

aliintheworld:

Yarın 40 tur koşacak, sonra da Serenay'ın karşısına çıkacağım. Kalp atışlarım onu görünce daha da hızlanacak mı diye bakacağım.

00.28

dunkleslicht:

Ya hızlanmazsa?

00.28

aliintheworld:

O zaman... yoluma bakacağım.

00.29

Farkında olmadan ya da bilerek hakkında çok şey anlatıyorsun, Işık.

00.29

Seni şimdilik aramaya başlamış değilim. Ama birinin seni arayıp bulacağından korkmuyor musun?

00.30

Sence okulda, uzun süre bir yerde durmamış ve peşinden sürüklenen
bir şöhreti olan kaç kız vardır?

00.30

✓ Görüldü, 00.30

13

20.01.2019

dunkleslicht:

Hayatın, planlarımızı bozacağını bile bile neden planlar yapmaya devam ediyoruz?

04.00

Hayat çok tuhaf değil mi?

04.00

Sence hayatın da genel bir planı var mıdır?

04.01

Şu gün şunun hayatını mahvetmem lazım diyor mudur mesela?

04.01

Düşünmeyi bırakamayan biz insanların, hayvanlardan pek bir farkı yok aslında.

04.01

Hepimiz hayatın karşısında aciz yaratıklarız.

04.02

En kolay yaptığımız şey de hayatı suçlamak. Benim yaptığım gibi.

04.02

gunhan.karakoc:

Umut... Saat gecenin dördü...

04.03

Neden uyanıksın?

04.03

dunkleslicht:

Uyumak istemiyorum. Gözlerimi kapattığımda göreceğimden korkuyorum.

04.03

gunhan.karakoc:

Bana gecelerin en zor olan olduğunu söylemiştin. Bunu bu kadar iyi bilmen kendinden dolayıcıydı, değil mi?

04.04

Senin için ne yapabilirim? Bu geceyi sana nasıl kolaylaştırabilirim?

04.04

dunkleslicht:

Elinden bir şey gelmez.

04.04

gunhan.karakoc:

Yine öylesin, değil mi? Kendi tabirinle sarhoşsun?

04.05

dunkleslicht:

Doğru. İçmedim ama sarhoşum, hem de

04.05

gunhan.karakoc:

Hem de?

04.06

dunkleslicht:

Cümle kurarken henüz ortasında ne diyeceğimi unutacak kadar...

04.06

gunhan.karakoc:

Kulaklarında bir uğultu var, biliyorum. Çünkü kafanın içinde tonlarca ses var ve seni suçluyorlar. Ya da sana hiç istemediğin şeyleri hatırlatıyorlar. Onları dinleme, onların seni kandırmalarına izin verme. Dışarıda yağmur yağıyor, yağmuru dinle, Umut. Yağmur damlalarıyla bir bir akıp gidecek kafadaki sesler.

04.07

dunkleslicht:

Kafamdaki sesler... ya haklılarsa?

04.07

gunhan.karakoc:

Ya değillerse?

04.07

dunkleslicht:

Üzgünüm, sana umut olacakken neler anlatıyorum

04.08

gunhan.karakoc:

Ben bundan şikayetçi değilim. Sana dinlerim demiştim.

04.08

Aslında... Derdlerimi dinledikten sonra gideceğinden korkmuştum.

04.09

Çünkü bana hayatımın en ilginç mesajını atan ukala kızı kaybetmek istemiyorum.

04.09

dunkleslicht:

Oysa ben herkesin kurtulmak isteyeceği biriyim.

04.10

Hem sen de daha geçen gün düzenini bozduğumdan şikayet etmiyor muydun? Bana hiç mesaj atmamalıydın dememiş miydin?

04.10

gunhan.karakoc:

Demiştim ama onun sebebi senden kurtulmak değildi.

04.11

Kabul et ki okuldaki en sorunlu çocuğa denk geldin, Umut.

04.11

Ve onun kabuğunun ardını gördün, onu dinledin ve anladın.

04.12

Bana mesaj atmamalıydın çünkü bir kez radarıma girdin. Beni anlıyor musun?

04.12

14

20.01.2019, 18.40

Günhan

Gece, yatak odasından gelen sesleri bastırmak için pencereyi açmam yetmemişti. Buz gibi ocak havasıyla birlikte içeri giren yağmur sesi hiçbir şeye deva olmamıştı. Sesleri, kulaklıkla dinlediğim metal şarkılarla yok etmeyi başarsam da kendimi kötü hissediyordum.

Babamın eve getirdiği kız on sekiz yaşındaydı, benimle yaşıttı. Reşit olsa bile kendisinden en az yirmi yaş büyük biriyle birlikte oluyordu. Onun için üzülüyordum, ta ki babamın erkenden sızıp uyuduğundan şikâyet ederek benim odama gelip geceye *benimle devam etmek istediğini* söyleyene kadar.

Onu odamdan kovup kapıyı kilitlediğimde Umut'tan mesaj almıştım. İşte o, tam da böyle zamanları buluyor, kafamı dağıtıyor, buruk da olsa yüzümü güldürüyordu. Devâm, umudum oluyordu.

Sabaha doğru anca uyuduğumdan uyanmam da epey geç olmuştu. Sonra yine kendimi marketin alkollü içecekler reyonunda bulmuştum. Elimi bir rafa uzattığımda Umut'un karşılaşmamızla ilgili anlattıkları aklıma gelince durdum. Etrafıma bakınıp benim yaşlarımda bir kız aradım.

Kimse yoktu. Sıkıntıyla iç çekip rafa yeniden uzandım. Bu sefer bira yerine viskide karar kıldım. Şişeyi alıp çekilirken gözüm tavanın köşesindeki bir şeye takıldı.

Bu koridoru gören güvenlik kamerası.

Siktir. Kendime kıza kıza danışmaya gittim. Daha önce neden aklıma gelmemişti ki? “Merhaba, kameralar kayıt yapıyor mu acaba?”

Danışman, anlamayarak bana baktı, sonra sağ taraftan görünen teknoloji reyonuna baktı. Kafa karışıklığını çözmek için tavan ve duvarlardaki kameralardan en yakın olanını gösterdim. “Aa, evet,” dedi hızlıca. “Bir sorun mu var? Bir şeyiniz mi çalındı?”

“Aslında hayır... Yani fiziksel olarak değil.” Durup bunu nasıl isteyebileceğimi düşündüm. “Geçen cumartesinin kayıtlarına bakmam mümkün mü? Çok önemli.”

“Üzgünüm, bir şeyiniz çalınmadıysa böyle bir şeye izniniz yok.”

“Güvenlik şefiyle konuşsam en azından?..”

“Bakın, bunu söylemek istemezdim ama çok iyi bir güvenliğimiz yok. Olanı da halka açamam.”

Son kez şansımı denemeye karar vererek, “Lütfen...” dedim. “Gönül meselesi abi...”

Danışman, yine kafası karışık bir şekilde yüzüme baktı. “Kamera ne alaka?”

Sinirle oflarken daha ne kadar dil dökeceğimi düşünmemeye çalıştım ama Umut için buna razıydım. Onun hakkında en ufak bir ipucu için markette hırsızlık yapıp polis geldiğinde geçen cumartesi günü yanımdaki kızın suç ortağım olduğunu söylemeye bile vardım. Böylece kameraları kontrol edip onu da bularak yanıma getirirlerdi. “Uzun hikâye aslında... Onunla konuşuyoruz ama-”

“Konuşuyorsunuz ama çıkmıyor musunuz? Her zamanki hikâye, kulübe hoş geldin,” diyerek lafımı kesti.

Ona ters ters bakarken devam ettim. “Ama yüzünü bile görmedim, sesini duymadım, hatta adını dahi bilmiyorum.”

“Ve seviyor musun?” Adam kahkaha attıktan sonra şimdiki gençlere söylenmeye başladı. “Ama güzel hikâye.”

"Bakın, geçen cumartesi aynı reyondan içecek seçtiğimizi söyledi. Yani..."

"Sen de kamerada onu görebilmeyi umdun." Tam umudumu kaybedecekken ekledi: "Kızı ben de merak ettim şimdi. Bunu kimseye anlatmayacaksan, geçen cumartesiye patrondan gizli gizli bakabiliriz. Ama ilk önce güvenlik şefini ikna- Şaka şaka, güvenlik şefimiz yok." Danışma masasının katlanır kısmını kaldırarak danışma bölmesine geçmem için yer açtı. "Geçen cumartesi, değil mi? Saat kaç gibiydi?"

"Akşamüzeri veya sonrası olması lazım." Dakikaları hızlı hızlı sararken ekranda kendimi görünce, "Dur, dur!" diye sesimi yükselttim. Biraz geriye sararak durdu.

"Şu sensin herhalde. Şu kızın o olduğunu söyleme lütfen..."

Haklıydı. Bir sweatshirtün içinde resmen kaybolmuş, başlığını da kafasına geçirmişti. Bu soğukta sadece bir sweatshirtle sokağa çıkmış olması da ilginçti, evi buralara yakın olmalıydı o halde. Ben reyondan bira aldıktan sonra Red Bull blue alıp gözden kayboluyordu. "Kasadaki kameraya da bakabilir miyiz?"

Sanki bir bulmaca çözüyormuşuz heyecanıyla kasadaki kameralara geçti. Ama orada da kızın yüzü görünmüyordu. "Şansına küs."

"En azından birkaç ipucum oldu," dedim ve teşekkür ederek danışmadan ayrıldım. Adam, ardımdan hâlâ günümüz gençleri hakkında konuşup gülerken, ödeme yapmak için kasaya geçtim.

Evet, Umut'un yüzünü görememiş olabilirdim ama birkaç şey öğrenmiştim. Boyu omzumdan beş parmak kadar aşağıdaydı. Normalin altında bir zayıflığı vardı, kasada görünen iskelet kadar ince elleri de bunu destekliyordu. Saçları açık kahverengiydi ve sweatshirtünün başlığının altından saçlarının sadece uçları görüldüğüne göre oldukça kısa saçlı olmalıydı. Siyah, klasik model Cat botları giyiyordu. Bu kadarı da bir şeydi.

15

21.01.2019

aliinthedeaddland:

O kadar koştuktan sonra Serenay'ın karşısına çıktım.

00.13

dunkleslicht

Scheiße, gerçekten yapacağını düşünmemiştim!

00.14

aliinthedeaddland:

Yaptım ama... Umutsuzdum.

00.14

dunkleslicht:

Nasıl hissettin peki? Kalp atışların daha da hızlandı mı?

00.15

aliinthedeaddland:

Çok... tuhaftı. O kadar koştuktan sonra onu göreceğim için heyecanlıydım aslında, kalbim daha da hızlanmıştı

00.15

dunkleslicht:

O zaman niye sanki kötü bir şey olmuş gibi bir enerji alıyorum senden?

00.15

aliintheadland:

Kötü bir şey oldu çünkü.

00.16

Onu gördüğümde gülümsemem yavaş yavaş söndü. Onu beklerken heyecanlıyken gördüğümde kalpten giderim sanmıştım. Ama öyle olmadı.

00.16

Onu gördüğümde tek hissettiğim artık hayal kırıklığıydı. Ne oldu bilmiyorum, ama birden heyecanım söndü. Hissedemedim...

00.17

dunkleslicht:

Ali, sanırım sen Serenay'a aşık olma düşüncesine aşıktın. Ya da sadece birini sevmeye aşıktın. O beklentiye, heyecana ve duygulara aşıksın

00.18

Bilemiyorum, emin olamam ama anlattıklarının ışığında böyle düşündüm.

00.18

aliintheadland:

Haklı olabilirsin aslında. Ama ben bile emin olamıyorum.

00.19

Şimdi kendimi boşlukta hissediyorum. Sanki doğruluğunu ispatladığım bir şeyin, yanlış olduğunu birden öğrenmişim gibi

00.19

Ne yapacağımı bilmiyorum

00.19

dunkleslicht:

Bilmiyor musun? Ben biliyorum. Şimdi uyuyacaksın ve yarın uyandığında yepyeni bir sayfa açmış olacaksın. Hazır tatildeyken dinlenecek, kendini toparlayacak ve belki de biraz daha büyüyeceksin. Fiziksel bir büyüme olmayacak bu. Deneyimlerin büyütecek seni.

00.21

Kalp kırıklıkları ve hayal kırıklıkları hiçbir zaman bitmeyecek, Ali. Bir sonrakine kadar iyileşeceksin sadece. Ama her zaman iyileşmeyi ve yoluna devam etmeyi bileceksin. Sen duygularını itiraf edecek kadar cesursan, bunu yapacak kadar da cesursundur.

00.21

16

21.01.2019

gunhan.karakoc:

Günaydın, Umut

11.00

Bugün nasılsın?

11.00

Fark ettim de her zaman dertlerden konuştuk. Neden hiç zevklerden konuşmadık?

11.00

Dur... Böyle söyleyince çok sapıkça oldu.

11.01

Demek istediğim... neden hiç sevdiğimiz şeylerden bahsetmiyoruz? Ya da kendimizden bahsedelim, olmaz mı?

11.01

dunkleslicht:

Günaydın, Günhan. Son konuşmamıza oranla iyiyim. Sen nasılsın?

11.04

Sevdiğimiz şeylerden bahsetmiyoruz çünkü bu çok fazla bilgi oluyor.

11.04

gunhan.karakoc:

Hadi ama Umut... Sevdiğin müzik grubundan ya da renkten ne çıkar ki? Dünyadaki insan sayısınca renk yok sonuçta, bu kadar ufak şeylerle seni bulamam.

11.05

dunkleslicht:

Pekala... En sevdiğim grup Rammstein. En sevdiğim renk ise yeşil ama cırtlak ya da fıstık yeşili falan değil. Koyu ve mat tonları. Asker yeşili gibi, yağ yeşili gibi, orman yeşili gibi.

11.06

Mutlu musun şimdi?

11.06

gunhan.karakoc:

Evet, mutluyum.

11.07

Rammstein'ı severim ama lütfen en sevdiğin şarkısının Sonne olduğunu söyleme. Bu senin için çok klişe olur

11.07

dunkleslicht:

En sevdiğim şarkıları Haifisch.

11.07

Ondan sonraki Sonne

11.08

Şaka şaka 😊 Ondan sonraki sırada Ich Will var

11.08

gunhan.karakoc:

Daha az önce huysuzdun, şimdi şaka mı yapıyorsun...

11.08

Benim en sevdiğim grup Megadeth. Ama Slayer sevgim de ona epey yakın. Renk olarak genelde siyahı seçerim ama sevdiğimden midir yoksa karamsarlıktan mı bilmiyorum.

11.09

dunkleslicht:

Siyah sana yakışıyor

11.09

gunhan.karakoc:

Bunu bildiğim iyi oldu

11.10

En sevdiğin film nedir?

11.10

dunkleslicht:

Dark City. Senin?

11.10

gunhan.karakoc:

Butterfly Effect

11.10

dunkleslicht:

Dizi?

11.11

gunhan.karakoc:

Lost

11.11

dunkleslicht:

Benimki biraz tuhaf gelebilir ama... Gilmore Girls

11.11

gunhan.karakoc:

İzlemediğim için yorum yapamıyorum ama şimdi neden tuhaf olduğunu anlamak için izlemem gerekecek

11.12

dunkleslicht:

Pekala, şimdi zor soracağım. Hayatının devamında ne yapmayı planlıyorsun?

11.12

gunhan.karakoc:

Aslında bunu düşündüm

11.13

Yönetmen olmak istiyorum. Ama kendi yazıp kendi yönetenlerden. Sonra da aile hikayemi filme çekmek istiyorum. Böylece babamın suçunu tüm dünyaya gösterebilirim.

11.13

dunkleslicht:

Bu harika bir fikir. Seni desteklemem yanlış olur mu?

11.13

gunhan.karakoc:

Neden olsun? Ben memnun olurum.

11.14

Sen ne yapmayı planlıyorsun, Umut?

11.14

dunkleslicht:

Kendimi bir adaya kapatıp tek başıma yaşamayı...

11.15

gunhan.karakoc:

Bir hayalin olmalı. Anlat bana, Umut. Söz veriyorum, ben de seni destekleyeceğim.

11.15

dunkleslicht:

Aslına bakarsan Günhan, gerçekten de bilmiyorum. O kadar uzun yaşayacağımı düşünmedim hiç, o yüzden sonraki yılın varlığına inanıp bir hayal kurmadım.

11.16

gunhan.karakoc:

Bunu böyle sormayı istemezdim ama... bir hastalığın mı var?

11.16

dunkleslicht:

Yeme bozukluğum haricinde bir şeyim yok. Ya kiloluyum ya da aşırı zayıf, elimin ayarı yok galiba.

11.17

Sadece... Hastalığın kendisi benim.

11.17

gunhan.karakoc:

Bu da ne demek şimdi?

11.17

dunkleslicht:

Taşıyıcı falan değilim tabii. Ama inan bana, bilmek istemezsin.

11.18

Umut

22 Ocak akşamı misafirlerimiz vardı. Sadece yazdan beri bu şehirde, bu evde kaldığımdan henüz herkesi tanıımıyordum. Hayatım okul, ev, market ve sahil arasında mekik dokumakla geçiyordu şu günlerde. Lisenin son senesinde okula geldiğimden ne arkadaş edinebilmişim ne de okula alışabilmişim. Son geldiğim okula göre farklı bir eğitim sistemi ve düzeni vardı buradaki okulların. Okuldaki tek arkadaşım Sinem adında bir kızdı; haftalık çıkan okul gazetesinin genel yayın yönetmeniydi. İkimiz de aynı bölümde, aynı sınıftaydık. Sinem'i bulduğum için biraz şanslıydım aslında. Trajik geçmişimi de mesajlaşma sorunumu da bilen sadece oydu ve buna rağmen benden kaçmak istememiş ya da hakkımda bildiklerini tüm okula yaymamıştı.

"Kimler geliyor, hala?" diye sordum, yarıya kadar camdan sarkmış şekilde koltuk minderlerini çırparken.

"Mukaddesler," diye kısa bir açıklama yaptı. Sanki Mukaddes'in kim olduğunu biliyormuşum gibi... "Oğulları senin okulundaydı galiba."

Anında pencereden içeriye girip bakışlarımı halama kaldırdım, açıklamasının devamını bekledim. Ama başka bir açıklamada bulunmadı, ben de tek kelime etmedim. Bu, yanında kaldığım dördüncü akraba eviydi, ah tabii bir hafta kaldığım dayımları da eklersek beşinci. Haliyle buradan da kovulmak istemiyordum, liseyi bitirene kadar

en azından. Sonra zaten üniversite için bir yurda yerleşebilirdim. Bazen keşke bu kadar kovmakla uğraşacaklarına yetimhaneye verselerdi diye düşünüyorum. Ama geniş ailemin dar görüşlü kısmı bunu aile için bir utanç kaynağı olarak görmüş ve uygun bulmamıştı. Kısacası hepimize eziyetten başka bir işe yaramamıştı bu görüşleri.

Şimdi Mukaddes'in oğlunun yaşıtım olmamasını ve daha da önemlisi mesaj attıklarımından biri olmamasını umacaktım. Sabahtan beri yaptığımız dip köşe temizliğe iki dakika ara verip telefonumu çıkardım.

Umut:

Sinem, Mukaddes kim, tanıyor musun?

17.58

Sinem:

Valla hangi Mukaddes bilmem ki...

17.59

Annemlerin altın gününde bile iki tane var ama başkaları da olabilir yani

17.59

Umut:

Oğlu bizim okuldaymış 🤔

17.59

Sinem:

Haaa anladım senin karın ağrını 😊

18.00

Valla bilmiyorum kuzu, herkesin anne babasından haberim yok

18.00

Umut:

Cık cık... Bir de gazeteci olacak 😊

18.00

Sinem:

Benim işim masa başı 😊 Haber kovalayanlardan değilim 😊
Magazinci hiç değilim

18.00

Umut:

Neyse, halam çağırıyor 😊 Sabahtan beri temizlik yapıyoruz, bu Mucaddes
her kimse kesin temizlik hastası ya da halama rakip falan 😊

18.01

Sinem:

Merve abla gelmedi mi daha? Niye her şeyi sen yapıyorsun?

18.01

Umut:

Büte kalmış 😊 Bana katlandıklarından dolayı şu an kovulmamak
için amuda bile kalkarım ne diyorsun

18.02

Sinem:

Kolay gelsin o zamaan 😊

18.02

Metaforik olarak ışık ya da umudum diye konuşurken bunları la-
kap olarak kullanacaklarını düşünmemiştim. Ve o kadar insan arasın-
da Günhan, tek seferde adımı tahmin etmişti. Çok şükür ki bundan
haberi yoktu ama bir yerde adımı duyarsa kulak kabartacağına da
emindim. Belki Sinem dışında arkadaşımın olmaması ilk kez bir işe
yarardı, sonuçta bana seslenilmesi olasılığını azaltıyordu.

Birkaç saat sonra banyodaki lambanın koruyucu kabını çıkarmış,
hem onu hem de ampulü silerken kapı çaldı. Ampulleri bile sildiği-
mizden misafirler geldiğinde hazır olamamıştık işte. Eniştem içeride
oturuyorken, mutfakta son hazırlıkları yapan halam, apar topar çıkıp
kapıyı açmaya gitti. Ben o sırada hâlâ portatif merdivenin tepesin-
deydim. Misafirler gelir gelmez banyoya girecek değillerdi sonuçta.

Yani ben öyle düşünmüştüm.

Hafif aralık kapı açıldığında bir elimde pembe renkli toz bezi, diğer elimde lambanın kapağıyla kalakaldım. Tepemdeki ışık da yanınca ortam iyice sorgu odasından hallice olmuştu. Suçüstü yakalanmış kadar şaşkın ve tedirgindim.

Kapının eşiğindeki Ali'yle göz göze geldim.

O da en az benim kadar şaşkındı. Beni tanıdığı için değil tabii, beni tanı mıyordu zira. Merdivenin tepesinde, lambayı silen bir kız beklemediği içindi. "Pardon... Şey... Ne yapıyorsun orada?"

Tek elimle bezi tutmaya çalışırken diğeriyle lambanın kapağını takmaya çalıştım aceleyle. "Lambayı siliyorum?" dedim soru sorar gibi.

Elim ayağıma dolaşmış bir şekilde merdivenden inerken bir basamağı kaçırdım, ardından düşmemek için merdivene tutunmaya çalıştım ama sabit olmayan portatif merdiven sallanınca daha da panikledim. Düşmeye çeyrek kala da kendimi Ali'nin kollarında buldum.

Sabah duvarların tozunu alırken akşamın böyle olacağını düşünmemiştim hiç oysaki.

"İyi misin?" diye sordu Ali. "Ellerimi yıkamaya gelmiştim, korkutmak istememiştim, kusura bakma."

"İyiyim, sağ ol." Beni yavaşça indirip ayaklarımın üzerine bırakırken kırılabacağımdan korkar gibi dikkatliydi. "Benim hatam, daha çabuk ve daha dikkatli olmalıydım. Merdivenin tepesinde bir kız bulmayı da bekle miyordun tabii."

"Yani..." dedi. "Adın nedir? Daha önce bu evde yoktun, Merve Ablanın kardeşi de yoktu..."

"Merve'nin kuzeniyim," dedim. "Adım Umut." İsmimi söylerken içimde acı çekiyordum, umarım bir çıkarım yapmaz veya Günhan ile bir araya gelmezdi. Gerçi Ali'ye ışık ya da umudum dememiştim. Şimdi adımlı söylemesem bile salona geçtiğimizde halamdan ya da eniştemden öğrenecekti nasılsa.

"Memnun oldum, Umut. Ben de Ali," dedi ve gözlerine kadar gülümserken elini uzattı. Sonra aniden geri çekti. "Aa, dur, önce yıkayayım. Bahçeye kedi evi yapıyorduk ve annem aniden çağırınca eve uğrayamadan gelmek zorunda kaldım da."

Güldüm. Aşka âşık Ali'nin okul dışında böyle yönleri olduğunu hiç hayal etmezdim. "Bitti mi bari? Kedi evi?"

"Evet ama iki tane daha yapacağım. Yardıma gelebilirsin istersen."

"Ee..." Beynim hızla bahane ararken orada öylece dikildim. "Halam izin verirse olur tabii." Sanki halamdan izin istiyordum da... Kovulmaktan korksam da çok bunaldığımda kimseye bir şey demeden kendimi sahile atıyordum. Sonra Ali'nin bunu laf olsun diye öylesine sormuş olabileceği aklıma gelince alınma hayali olarak vurdum. Laf olsun diye sorulmuş bir soruyu, şimdi ayıp olmasın diye kabul etmek zorunda kalarak, sorulan eylemin de gerçeğe dönüşmesine sebep olmuştum. Harika.

"Neye izin verirsem?" diye sordu halam, kapının önünden. Bu da pek yardımcı olmadı tabii.

"Kedi evi yapıyorum da Umut'tan yardım istedim, Zehra Teyze."

Ben, Ali'ye ters ters bakarken halam, "Tabii, sormanıza gerek yok bile," diyerek izin verdi.

Ağlamak üzereymiş gibi gülerek kafamı salladım ve toz bezini çamaşır makinesinin üzerine atıp banyoyu Ali'ye bırakarak oradan kaçarken, telefonumu cebimden çıkarıp Sinem'e mesaj attım.

Umut:

Mukaddes'in oğlu, Ali'ymiş 20.33

The Ali 20.33

12-B Ali 20.33

Sinem:

Siktir

20.34

Bir şey oldu mu?

20.34

Umut:

Ahahaha ne olabilir ki? En fazla merdivenden Ali'nin kucığına düştüm.

20.34

Sinem:

Merdivende ne yaptığını sormayacağım bile...

20.35

Saklanmaya çalıştığın çocuğun kucığına düştün demek 😊😊
Bak ben buna haber derim işte djlshdlbd

20.35

Umut:

Sen dalganı geç tabii...

20.36

18

23.01.2019

gunhan.karakoc:

Gilmore Girls'ü neden seviyordun?

01.00

Yani ilk sezonu bitirmek üzereyim ve bunu türündekilerden ya da diğer dizilerden ayıracak ne var karar veremiyorum...

01.00

dunkleslicht:

GÜNHAN KARAKOÇ, GILMORE GIRLS MÜ İZLİYORSUN SAHİDEN?

01.01

gunhan.karakoc:

En sevdiğin olduğunu söyledin.

01.01

dunkleslicht:

İzleyeceğini düşünmemiştim.

01.02

Aman Allah'ım... Şaşırtıcı birisin.

01.02

gunhan.karakoc:

Sezon finaline geçiyorum şimdi

01.03

dunkleslicht:

Bir sezonu iki günde mi izledin?

01.03

gunhan.karakoc:

Bana bu diziyi neden sevdiğini anlatacaksın, Umut Hanım. İki günde bir sezon bitirmemin bir ödülü olmalı

01.04

dunkleslicht:

Elbette, Günhan Bey

01.04

Şöyle ki... Rory'ye hep imrendim.

01.04

Harika bir en iyi arkadaşı, kız kardeş ya da arkadaşmış gibi geçindiği annesi, her ihtiyacına koşan büyük ebeveynleri, onu sevip sarmalayan koskoca bir kasaba, güzel bir okulu, müthiş notları, yaratıcı esprileri, Dean gibi bir sevgilisi var. Ne kadar sorun yaşarsa yaşasın, bir şekilde birbirine sevgiyle kenetli bu insanlar sayesinde düze çıkıyor.

01.06

Sahip olmadığım her şeye sahip. Dizinin insanı hem hüzünlendiren hem de iyi hissettiren bir havası var.

01.06

Bense bana değer verseler bile ailemi kaybettim, kardeşimi kaybettim, okuldan okula sürüklendim, kimseyi sevecek kadar uzun tanıyamadım, hiçbir yerde tanınıp seviyecek kadar kalamadım, notlarım bazen çığırından çıktı.

01.07

gunhan.karakoc:

Aileni mi... kaybettin?

01.07

Başın sağ olsun, Umut. Eminim cennettedirler.

01.08

Ne zaman oldu, sen nasılsın?

01.08

dunkleslicht:

On dört yaşındayken yaz tatili dönüşünde trafik kazası geçirdik. Tek kurtulan ben oldum. O zamandan beri akraba akraba dolaşıyorum işte.

01.08

gunhan.karakoc:

Gerçekten çok üzgünüm. Senin de bir derdin olduğunu biliyordum ama benzer olduğumuzu bilmiyordum. Sen kaybetmenin acısını biliyorsun. Öyleyse sahip olmanın kıymetini de biliyorsundur. Hayat senden çok şey almış, onu suçlamaya hakkın var belli ki ama umarım hayat sana çok şey de verir Umut.

01.09

dunkleslicht:

İnşallah, öyle olur.

01.10

gunhan.karakoc:

Seni üzmediysem bir şey soracağım.

01.10

Bunca derdin varken neden bir de bizim dertlerimizi istedin?

01.10

dunkleslicht:

Çünkü kafamı kendi dertlerimden uzak tutacak, kafamı meşgul edecek, beni uyutmayarak kabuslara engel olacak başka dertlere ihtiyacım vardı. Kafamı dağıtmanız lazımdı.

01.11

gunhan.karakoc:

Ah Umut...

01.11

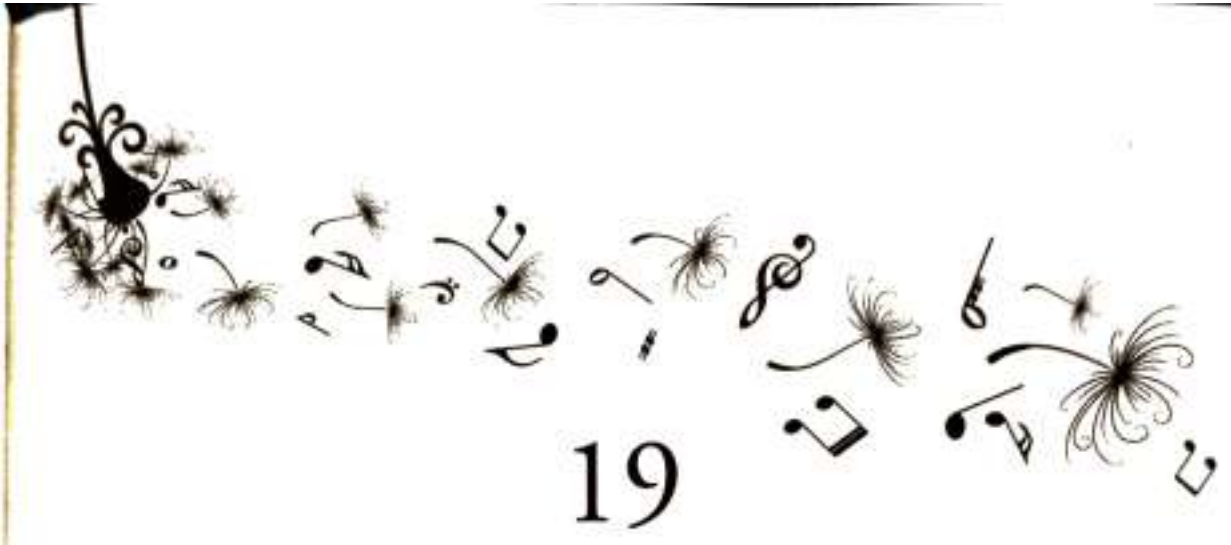
Yaralarının acısını unutmak için gönüllü olarak kaç yara açtın? Bir acıyı başka bir acıyla bastırmak sadece geçici bir çözümdür. Şimdi onların hepsini nasıl dindireceksin...

01.12

dunkleslicht:

Bir çaresi bulunur elbet canım, bir uyuyup uyanalım

01.13

19

24.01.2019

“Daha kaç tane kedi evi yapacaksın?” diye sordum Ali’ye.

Halam, altın günü için misafirler gelecek diye beni evden kovmak üzereyken hazırlıklara yardım için gelen Mukaddes Teyze, Ali’nin bahçede kedi evi yaptığını söyleyince halam, Ali’ye verdiğim sözü hatırlatıp beni göndermişti. Ben de kendimi burada bulmuştum. Aliler, Ambarlı’nın sahil tarafındaki sitelerden birinde, bahçe katında oturuyorlardı. Ali’nin söylediğine göre bahçe, bahçe katına ait olduğundan ve Aliler de ev sahibi olduklarından bahçeyi istedikleri gibi kullanabiliyorlardı. Eh, bu da Ali’nin bahçeyi şimdiden üç kedi eviyle doldurmasını açıklıyordu.

“Tüm arkadaşlarım tatile gitti, ben de evde oturmak istemiyorum,” dedi. “Bilirsin.” Kafasıyla salonun yanındaki pencereden görünen odayı işaret etti. Gördüklerim sanırım Serenay ve Ali’nin abisiydi. “Abim ve sevgilisi.”

Hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi kaşlarımı çatarken, “Üçüncü teker olmak mı rahatsız ediyor?” diye sordum. Gereksiz bir soruydu, kimse üçüncü teker olmaktan hoşlanmazdı.

“Onun gibi bir şey,” dedi ve tahta parçalarına döndü. Kedi evi yapmak derken koli, köpük ya da plastik bir şeyden bahsetmiyordum; Ali, ciddi ciddi minik, ahşap kulübeler yapıyordu, içlerini yumuşak kumaşlar ve minderlerle döşeyip tavanlarına su geçirmez kiremitler

yapıştırıyordu. Kulübeleri dizdiği köşenin önüne minik çitler koyarak bahçe içinde bahçe bile yapmıştı.

"Bu işte iyisin," dedim. Bana tuhaf tuhaf baktığında kulübeleri gösterdim. "Mimar olmalısın."

"Öyle mi dersin?" diye sordu sırtarak.

Sesindeki alayı yakaladığımda, "Zaten buna karar verdin, değil mi?" diye sordum.

"Seninle dalga geçmiyorum, sadece birinin daha bana bu mesleği yakıştırmasına memnun oldum. Ayrıca müteahhit değil de mimar dediğin için de teşekkür ederim, onur duydum."

"Kuş evlerini buraya yapamazsın ama," dedim konuyu değiştirerek.

"Neden ki?"

Eh, o da bir mimarın değil, iyi gözlem yapan bir hayvanseverin ilgi alanıydı. "Kediler avlar, bu yüzden kuşlar o evlere yerleşmez. Kuş evlerini arka bahçeye ya da başka bir yere yapman lazım."

"Hmm..." dedi kuş evleri için ayırdığı parçalara bakarken. "Okuldan izin alıp okul bahçesindeki ağaçlara asabiliriz."

Bir saat sonra Ali, yaptığı son evi yerine yerleştirmeye gittiğinde, bahçe mobilyalarının masasına oturup telefonumu çıkardım. Instagram'da iki mesajım vardı.

gunhan.karakoc:

Sana bir şarkı önereceğim

14.16

Týr - Into the Sky

14.16

Sözlerini bilerek dinle, olur mu?

14.16

Müzik programımda şarkıyı bularak listeme ekledim, kulaklıklarımı ararken diğer mesaja geçtim.

aliinthedeadland:

Işık... Beni kurtar. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce birinin aklımı başıma getirmesi lazım.

15.02

Bir aşkın acısını yeni biriyle kapatmaya çalışmam çok kötü bir şey, değil mi? Kimseye tampon muamelesi yapmamalıyım.

15.02

Ama inanılmaz bir şey oldu. Kız resmen kucağıma düştü. Cidden, metafor değil.

15.03

Ve porselen bebek gibi görünüyor, hani şu kırılacak kadar narin, ince ve pudra gibi beyaz olanlardan?

15.03

Saçmalıyorum, değil mi?

15.03

Gözlerimi korku ve şaşkınlıkla Ali'ye doğru kaldırdım. Evi yerleştirdikten sonra evin önüne oturmuş, telefonuyla uğraşıyordu. Telefonuma dönüp saate baktım; 15.04 olmuştu. Mesajları az önce atmıştı!

dunkleslicht:

Kendine zaman vermeni söylemiştim, Ali. Evet, saçmalıyorsun. Acın çok yeni olduğundan hemen bir başkasıyla yerini doldurmak istiyor olabilirsin ama ne kendine ne de bir kıza bu kötülüğü yapmaya hakkın var. Önüne çıkan ilk kıza deneme tahtası yapamazsın, bu cinsiyet fark etmeksizin çok aşağılayıcı bir şey.

15.06

Mesajı panikle yazarken parmaklarım titriyor, uyuşuyor ve birbirine dolanıyordu. O yüzden birkaç yeri silip yeniden yazmam gerekmişti. O sırada Ali, mesajımı okuduktan sonra suratını asıp telefonunu cebine koydu. Sonra yerinden kalkıp bana doğru gelmeye başladı. Telefonumu masanın üzerine yüzüstü bırakırken eminim ruh kadar solmuştum.

"İyi misin?" diye sordu Ali.

"İyiyim." Tabii ki iyi değildim, ilk kez dunkleslicht olarak ifşa olmaya bu kadar yaklaştım. "Biraz üşüdüm sanırım." Üşümüyor, âdeta ecel terleri döküyordum!

Sıkıntıyla abisine ve Serenay'a baktıktan sonra, gergin bir şekilde sağ elinin parmaklarını kısa, kumral saçlarından geçirirken, "Yanlış yorumlama ama... benim odama geçebiliriz," dedi. Abisiyle ya da Serenay'la yüz yüze gelmek istemiyordu anladığım kadarıyla. Açıkçası ben de Ali'yle bir odada yalnız kalmak istemiyordum, her an ifşa olabileceğim gibi geliyordu.

"Yok, yanlış yorumlamam da... ben gitsem iyi olacak, halam merak eder." Zerre merak etmezdi.

"Peki öyleyse, yardımın için teşekkürler, Umut."

Ali'nin ağzından adımı duymak tuhaftı, sanki o sadece Işık diyebilir; Umut'u da sadece Günhan kullanabilirdi. Mesajlaşmaktan ötürü gerçek hayattan fazla kopmuştum sanırım. "Ne demek, yeni komşularınız hemen taşınır umarım," dedim kedileri kastederek.

Bahçeden, sonra da siteden ayrılarak sahil boyunca devam ettim. Atatürk Evi'ni geçip kayalıklara vardığımda günbatımını izlemeden gitmemeye karar vererek oturdum. Son zamanlarda çok fazla kilo verdiğim için üzerime bol gelen sweatshirtümün kapüşonunu başıma geçirip kulaklıklarımı taktım. O an ne kadar yalnız olduğumu yeniden idrak ettim. Oradan oraya sürüklenen bir göçbeydim. Ne zaman bir yere yerleşecek ve yalnızlıktan kurtulacaktım?

20

25.01.2019

*Gel Valkyriem, beni gökyüzüne götür
Kuzeyin kahramanlarının öldüklerinde gittikleri yere
Zafer sonsuza kadar bizim olsun
Gel Valkyriem gökyüzünden*

*Ve ben ölsem de
O beni yükseltecek göğe
Tüm düşmanlarımı cehenneme gönderip
Diriltileceğim
Elimde kılıçla
Vahşilerin diyarında*

*Gel Valkyriem, beni gökyüzüne götür
Kuzeyin kahramanlarının öldüklerinde gittikleri yere
Zafer sonsuza kadar bizim olsun
Gel Valkyriem gökyüzünden*

dunkleslicht:

Bana viking metal mi önerdin? Ölüm ve Valkyrie hakkında? Derdin ne senin?

00.03

gunhan.karakoc:

Valkyrieler cesur kadın savaşçılardır, katletmeyi seçenlerdir. Savaşçıların, kahramanların sevgilileridir. Savaşçı acı içinde yatarken, Valkyrie gelip onun ruhunu alarak onu acısından kurtarır ve cennete götürür.

00.05

Sen bir Valkyrie'sin.

00.05

Bunu bir iltifat olarak al lütfen. Sen cesursun, savaşçısın ve bizi acılarımızdan kurtarmaya geldin.

00.06

dunkleslicht:

Günhan

00.07

Ne dilediğine dikkat et.

00.07

Gerçekten bir Valkyrie olabilirim ve inan bana bu sandığın kadar güzel değil.

00.07

gunhan.karakoc:

Ne demek istiyorsun?

00.08

dunkleslicht:

Boş ver. Ama nokta atışı yapmakta çok iyisin.

00.08

Çıkışımı mazur gör, şarkıyı sevdim. Grubu da. Amon Amarth, Turisas ve Ensiferum'dan beri bir viking metal grubuna bu kadar ısınmamıştım.

00.09

gunhan.karakoc:

Turisas biraz power metale kaçıyor gerçi ama...

00.09

Müzik zevkin gerçekten iyi, biliyor muydun?

00.09

Okuldaki metaleci bir kızı nasıl gözden kaçırırım?

00.10

dunkleslicht:

Belki metale sadece dinliyor ama yaşamıyorumdur? Belki aslında neon pembe tişörtler giyiyor, leopar taytımın altına Ugg botlar giyiyorumdur?

00.10

gunhan.karakoc:

İkimiz de siyah sweathirtün altına kot pantolon ve siyah, klasik Cat giydiğini biliyoruz, Umut (:

00.11

dunkleslicht:

Scheiße

00.11

Nasıl

00.11

gunhan.karakoc:

Şoktasın, değil mi? Ah Umut...

00.12

Bana markette yan yana olduğumuzu söyledin. Marketin güvenlik kameraları da kayıttaydı

00.12

dunkleslicht:

Sen delisin

00.12

Yani şimdi beni gördün mü?

00.13

gunhan.karakoc:

Yüzünü görmedim, panikleyip beni engelleme lütfen

00.13

dunkleslicht:

Bu işi çok zorlaştırıyorsun, Günhan. Neden beni arıyorsun?

00.14

gunhan.karakoc:

Konuşacak pek kimsesi olmayan bu kızın bir derdi var ve ben de ona derman olmak istiyorum.

00.14

Her Valkyrie'nin bir savaşçısı olmalıdır.

00.14

gunhan.karakoc:

Ali'yle hala konuşuyor musun?

15.10

dunkleslicht:

Evet

15.12

gunhan.karakoc:

Peki Ali başkalarıyla konuştuğunu biliyor mu?

15.12

dunkleslicht:

Evet

15.13

gunhan.karakoc:

Özellikle benimle konuştuğunu biliyor mu?

15.13

dunkleslicht:

Hayır

15.13

Günhan, ne yapıyorsun? Evet-hayır diye cevaplanabilen soru-cevap oyunu mu oynuyoruz?

15.14

gunhan.karakoc:

Evet

15.14

dunkleslicht:

GÜNHAN

15.14

gunhan.karakoc:

Evet?

15.15

dunkleslicht:

O saçlarını elime dolar yolarım

15.15

gunhan.karakoc:

Aa ben bunun için uzatmadım saçlarımı hanımım!

15.15

Biraz vahşi mi seviyorsun sen acaba Valkyrie?

15.16

dunkleslicht:

Allah'ım, konu nereye gitti...

15.16

gunhan.karakoc:

Sana bir şey soracağım, sizin gibi erkeklere mesaj atıyorum demiştin. Ali'yle aramızda hiçbir benzerlik yok, bizi nasıl aynı kefeye koyabildin de ona da mesaj attın?

15.17

dunkleslicht:

Şu an kıskandığın ben miyim yoksa Ali mi çözemiyorum fhssdhssnd

15.17

gunhan.karakoc:

Aman Allahım, random güldü!

15.17

dunkleslicht:

Görünüşünüz benzemiyor olabilir ama yüzünüzde aynı ifade vardı.
Dertleriniz çok farklı gerçi...

15.18

İkiniz de aynı bokun lacivertisiniz ahahhaa

15.18

Şaka şaka, çok farklısınız

15.18

gunhan.karakoc:

Randomın üzerine bu... Asaletin gittikçe azalıyor, Umut

15.18

dunkleslicht:

Aşk olsun :(

15.19

gunhan.karakoc:

Olsun

15.19

✓Görüldü, 15.19

22

26.01.2019

Sinem:

Her iddiasına varım ki bunlar sana aşık oluyor

16.21

Umut:

Abartma, sadece merak ediyorlar. Gizem hoşlarına gidiyor

16.21

Sinem:

Gizem kim

16.22

Umut:

Üff

16.22

Sinem:

Tamam tamam

16.22

Gizemli olman hoşlarına gidiyor olabilir ama abayı yakmışlar

16.23

Baksana biri marketin kamera kayıtlarına bakmış ve sevdiğin diziyi izliyor, diğeri...

16.23

Hakkaten diğeri ne yapıyor la?

16.23

Ha kedi evi

16.24

Umut:

16.24

Gülme, çocuk iyi bir şey yapıyor. Hayvansever işte

16.24

Günhan ise manyak.

16.25

Bana ödünç kıyafetler vermen lazım, Merve abla giderken tüm kıyafetlerini götürmüş

16.25

Sinem:

Siyah sweat giyen tek kız sen değilsin, korkma

16.26

Relax baby

16.26

Umut:

İşler çığırından çıkıyor Sinem

16.26

Belki de hesabımı kapatıp ortadan yok olmalıyım

16.27

Sinem:

Seninle bir anlaşma yapalım, bir iddia hatta, ne dersin?

16.27

Umut:

Ne iddiası be 😊

16.27

Sinem:

Eğer deneme sınavında benim notumu geçebildiyse hesabını kapatırsın

16.28

Yok, eğer geçemediyse okul gazetesinde denemelerinden birini yayımlarım

16.28

Umut:

Bu çok saçma. Ya reddedersem?

16.29

Sinem:

O zaman telefon numaranı Günhan ve Ali'ye veririm

16.29

Umut:

Yuh, bir de tehdit!

16.29

Sinem:

Bizim literatürde buna şantaj deniyor 😊

16.30

Umut:

Gerçekten herkesin ihtiyaç duyacağı bir arkadaşsın Sinem 😊

16.30

Sinem:

Tşk

16.30

Umut:

Öd

16.30

94 UMUT SEANSLARI 1

Sinem:

16.31

23

27.01.2019

gunhan.karakoc:

Cenazeden beri annemin mezarına hiç gitmedim, biliyor musun? 23.17

Ona kırgınlığım geçmedikçe kendime de kızdım 23.17

En sonunda baktım ki oraya tek başıma gitmeye korkuyorum. 23.18

Gidersem saatlerce ağlarmışım gibi geliyor. 23.18

Gidersem güçlü duruşumun son kullanma tarihi geçermiş gibi geliyor 23.18

dunkleslicht:

Bir gün seninle birlikte gelsem olur mu? 23.19

Hiçbir şey demesem bile sadece yanında durmam biraz olsun metanetli hissetmeni sağlar mı? 23.19

gunhan.karakoc:

Bunu gerçekten yapar mısın?

23.20

dunkleslicht:

Elbette

23.20

Senin için

23.20

gunhan.karakoc:

Ama önce yüzünü göstermen gerekecek

23.21

dunkleslicht:

Yakın zamanda olmayacak

23.21

gunhan.karakoc:

Hazır hissettiğinde yüzünü bana göstereceğin anlamına mı geliyor bu?

23.22

dunkleslicht:

Evet.

23.22

Tabii eğer ondan önce ifşa olmazsam

23.22

Ki umarım olmam

23.22

gunhan.karakoc:

Neden ifşa olmak seni bu kadar geriyor?

23.23

Neden yüzünü göremiyorum?

23.23

Neden kendini gizliyorsun?

23.23

dunkleslicht:

İnsanları bedenden önce ruhen tanımanın daha iyi olduğunu düşünüyorum.

23.24

Böylece eğer ruhuyla ilgili bir sorunun varsa onun kim olduğunu bilmeden aradan sıyrılabilirsin

23.24

Sokakta gördüğünde yüzünü başka yere çevirip onu görmemişsin gibi davranmana gerek kalmaz. Onu zaten görsen de tanımazsın

23.24

gunhan.karakoc:

Ama o beni görür

23.25

Ve biliyorum ki buna kırılır

23.25

Bir zamanlar konuştuğu insanın ruhundaki bir yaradan korkup kaçtığını bilerek kendini kötü hisseder

23.25

dunkleslicht:

Ruhumun yaralı olduğuna bu kadar mı eminsin?

23.26

gunhan.karakoc:

Adım kadar eminim

23.26

Seninle ilgili bir sorun olduğuna inanmıyorum

23.26

Bence sen hoş olmayan şeyler yaşadın
23.26

Ama bunlar sana yapıldı, sen yapmadın
23.26

Kaçmayacağım, Umut
23.27

Ne olursa olsun, seni tanımak istiyorum
23.27

Sokakta birbirimizi gördüğümüzde başka yere bakmak yerine birbirimizin gözlerinde ve kollarında yeniden umut bulabilmek istiyorum. Konuştuğum insanın beni iyileştirmiş olduğunu bilerek onunla ölüme bile gidebileceğimi hissetmek istiyorum
23.28

24

28.01.2019

gunhan.karakoc:

Lisenin bitmesine bir dönem kala bu kadar sorun çıkmak zorunda mıydı?

16.03

dunkleslicht:

Ne oldu?

16.03

Benim dışımda tabii...

16.03

gunhan.karakoc:

Bunu hallettiğimizi sanıyordum, Umut. Sen sorun değilsin

16.04

Yani başta öyleydin ama artık değilsin

16.04

Mesaj attığımda nasıl bu kadar çabuk cevap verebiliyorsun? İnsan hayret ediyor

16.04

Mesaj atmamı mı bekliyorsun?

16.04

dunkleslicht:

Bir an buna inandın, değil mi?

16.05

Bu telefon benim bir uzvum, Günhan

16.05

Meşgul olmadığım, ağır yaralanmadığım, komada olmadığım ve ölmediğim sürece mesajları görmememin imkanı yok

16.05

gunhan.karakoc:

Bari nezaketen mesaj atmamı bekliyorum deseydin... İnsafsızsın
Valkyrie :(

16.06

dunkleslicht:

Yukarıdaki sorunun cevabını bekliyorum ama

16.06

gunhan.karakoc:

Çok şey oldu. Dur bakalım, nereden başlasak

16.06

Babamla tartıştım ve beni evden kovdu

16.07

dunkleslicht:

Konuya hep böyle direkt girmek zorunda mısınız? Bir şeyi de alıştırma
alıştırma söyle

16.07

gunhan.karakoc:

Öyle bir özelliğim yok, Valkyrie. Alış bu huyuma. Her şeyi pat diye
söyler ve yaparım

16.08

dunkleslicht:

Beni evden kovdu ne demek ya? Neredesin şimdi? Ne yapacaksın?

16.08

gunhan.karakoc:

Şu anlık... sahildeyim

16.09

Gidecek bir yerim yok

16.09

Tek sorun bu da değil

16.09

Koçla da tartıştım

16.10

dunkleslicht:

Pekala, onun sebebi neydi?

16.10

İyi oynadığını biliyorum, sorun bu olamaz

16.10

gunhan.karakoc:

Sen beni oynarken mi izliyorsun, Umut? Bir daha basket attığımda senin için olduğunu bil o zaman

16.11

dunkleslicht:

Beden eğitimi derslerindeki tek hobim bu, sizi izlemek

16.11

Fakat bir kez daha konuyu değiştirirsen...

16.11

gunhan.karakoc:

Bir saniye, konu şu an bu: Ne demek bizi? Hangilerimizi?

16.12

dunkleslicht:

Oyundan bahsediyorum 🙄

16.12

gunhan.karakoc:

Çıkarımım şöyle; Ders saatlerine denk gelen iki antremanımız var. Ve sadece iki sınıfın o saatlere denk gelen beden eğitimi dersleri var. Alan daralıyor, Umut.

16.13

dunkleslicht:

Shit

16.13

Yazdıklarımı yollamadan önce bir kez daha okuyacağım artık

16.14

gunhan.karakoc:

Benim için hava hoş

16.14

dunkleslicht:

Hava demişken... Bu havada sahilde kalamazsın

16.15

Koçla aranda ne sorun olduysa çözemez misin? En azından okulda kalırdın

16.15

gunhan.karakoc:

Tipime çekidüzen vermem gerekiyormuş. Yani bu, saçlarını kes demek oluyor. Yoksa takımdan atarmış

16.16

dunkleslicht:

Ne alaka? Saçların oyuna engel mi oluyormuş? Performansını mı etkiliyormuş? Hiç mi milli takımdaki uzun saçlı oyuncular görmemiş?

16.16

gunhan.karakoc:

Takımın profesyonel görünümünü bozuyormuş

16.16

dunkleslicht:

Peh, saçmalık. Tek amacının disiplini korumak olduğuna eminim. Benim eski okulumda böyle bir yasak yoktu. Sanırım burada var? Peki, şimdiye kadar nasıl izin verdiler?

16.17

gunhan.karakoc:

Yönetmelikte açık buldum diyelim... Biraz iddialaştık ve biraz da papaz olduk ama sonunda müdürle anlaştık ki aslında anlaşılması çok zor biridir

16.17

dunkleslicht:

Ve buna rağmen koç karışıyor mu?

16.17

gunhan.karakoc:

Koç, takımı özerk ilan etti galiba 😊

16.17

dunkleslicht:

Tekrar müdürle konuşmalısın. O izin verdiyse sorun olmamalı

16.17

gunhan.karakoc:

İnsanlar genelde "Kestir gitsin, kökü sende" der... Sen demedin, hayret

16.18

Aa dur, "Erkeklerin saçını kısa olur, kız mısın sen?" diyenleri de atlamamak lazım

16.18

dunkleslicht:

Bunlar hep seksist düşünceler... Kadınlar saçlarını kısa kestirebiliyorsa erkekler niye saçlarını uzatmasın ki?

16.19

Ben öyle bir şey demem

16.19

gunhan.karakoc:

Tabii geçen gün yolmak isteyen de sen değildin (:

16.20

dunkleslicht:

O saçlara kıyamam. Tamam... Benden uzun saçlı olman biraz sinir bozucu olabilir ama

16.20

Saçlarını seviyorum

16.20

gunhan.karakoc:

O zaman kesinlikle saçlar kalıyor. Gidip müdürle konuşayım, hem de tatilde!

16.20

29.01.2019

Ali, benimle epeydir konuşmuyordu. Bunun gibi bir duruma ilk kez rastlamıyordum. Daha önce de derdini dinlediğim insanların, mesajlaşmayı yavaş yavaş kestiği olmuştu. Bense ısrarcı değildim. Olduğu kadar, olmadığı kadar deyip bırakırdım. Tek sorun, olanların da kaderden olduğunu kabul etmememdi. Bende bir sorun vardı.

Merve abla geliyor diye halam ve eniştem, tren garına onu karşılamaya gitmişlerdi. Bu yüzden akşamüzeri evde yalnızdım. Halam bana güvenmediğinden giderken yanına evin anahtarını da almıştı. Bana her an kaçacakmışım gözüyle bakıyor, hatta belki içten içe bunu umuyorlardı. Onlara kızamazdım, dışarıdan bakan bir göz için ne kadar kötü göründüğümün farkındaydım.

Buzdolabını defalarca açtım, içinden hiçbir şey almadan defalarca kapattım. Midem o kadar küçülmüş olmalıydı ki artık istesem bile fazla bir şey yiyemiyordum. En sonunda beni ayakta tutan tek şey olan Red Bull blue zulamdan bir tane alıp odama geçtim. En azından bana bir oda vermişlerdi.

Kutunun yarısını içmiştim ki pencereimde tıkırtılar duymamla ayağa fırladım. Yerdeki terliklerime takıldığım için bir an yalpaladım. Perdeyi açtığımda pencereye çarpan çakıl taşını gördüm ve sanki arada cam yokmuş gibi refleksiyle gözlerimi kısıp kafamı geriye çektim. Ardından pencereyi açıp aşağıya baktım.

Elinde bir avuç çakıl taşı ile pencereimin altında duran Ali, "Selam," diye seslendi.

Ali, son zamanlarda Işık'la mesajlaşmıyor olabilirdi ama Umut'u görmek için elinden geleni yapıyordu. Nasıl bir karışıklığın içine düştüğümü fark edince iç geçirdim. Hayır, ben bu karışıklığın içine düşmemiştim; bu karışıklığı bizzat ben çıkarmıştım. Öyleyse yazıklar olsun bana.

"Zile basabilirdin," dedim, sesimi duyurabilmek için pencereden sarkarak.

"Veya sen numaranı verebilirdin," dedi, karşılık olarak. Ben bu isteğini nasıl reddedeceğimi düşünürken, "Hadi, aşağıya gel," diye ekledi.

"Neden?" diye sordum. "Geç olmadı mı?"

"Avcılar sahilde geç diye bir şey yoktur, Umut," dedi kollarını iki yana açarak.

Güldüm. Benim aksime Ali, ısrarcı olabiliyordu. "Geliyorum, bekle," diyerek pencereyi kapatıp içeri girdim. Buzdolabının üzerine, dışarıda olduğuma dair bir not bıraktıktan sonra kaşe kabanımı ve botlarımı giyip kapıyı çekerek evden çıktım.

Halamların evi, girişi saymazsak ikinci kattaydı ve apartmanda asansör yoktu. Gerçi deprem bölgesi olduğundan burada genel olarak apartmanlar az katlı yapılarıydı. Merdivenlerden indiğimde Ali, kapının yanındaki duvara yaslanmış bir şekilde beni bekliyordu. Beni görünce gözlerinin içine kadar gülümsemesi, beni yalnızca korkutuyordu. Birinin beni sevmesinden, benim de birini sevmemden korkuyordum. Sevdiğim birini daha kaybetmeye gücüm yoktu.

"Evet, niye aşağı indim şimdi?" diye sordum, ellerimi kabanımın ceplerindeyken iki yana açarak.

"Görmen gereken bir şey var." Onun yanında yürürken bir yandan bana bakmayı sürdürdü. "Neden bana karşı bu kadar sertsin?"

"Seni yeterince tanımıyorum ki..."

"Öyleyse tanışalım, Umut. Bana numaranı ver ki yanında olmadığım zamanlarda da konuşabilelim."

"Mesajlaşmayı sevmiyorum. Telefonda konuşmayı da." Sinem şu an yanımda olsaydı buna kahkahalarla gülerdi.

"Tamam o zaman, pencerenin önünde serenat yapıp dumanla haberleşeceğiz, ne yapalım?" Bunu o kadar ciddi söylemişti ki seslice güldüm. "Güvercin de gönderebilirim?"

"Duman daha iyi," dedim. "Güvercinleri yormayalım."

Gülüşüme katılırken beni evlerinin olduğu sokağa doğru çekti. Siteye girip bahçelerinin önüne kadar geldiğimizde beni durdurdu. "Çok sessizce ve yavaşça şuraya bak şimdi," dedi.

Gösterdiği yerde geçen gün yaptığımız kedi evleri vardı. Ev duvarıyla bahçe duvarının köşesindeki kedi evinin kapısından içeriyi görmeye çalıştım. Uzaktan baktığımızdan ve hava karanlık olduğundan görmem zor olmuştu. Ama gözlerim karanlığa alıştığında sonunda onları gördüm. Bir anne kedi ve karnının altındaki dört yavru. "Aman Allah'ım," dedim ellerimi ağzıma götürürken. "Komşularınız taşınmış! Çok güzeller."

Ali, yüzüme doğru eğildi, ardından işaret parmağıyla göz altımdaki yaşa dokundu. "İnanmıyorum, gözlerin doldu."

"O kadar güzeller ki dayanamadım. Kedilerin mama ve barınak için geleceklerinden emindim ama yavrular tamamen sürpriz oldu."

"O zaman tebrikler, Umut, anneanne oldun."

Gözlerim dolduğundan hafif bulanık görürken yeniden güldüm. "Güldürme beni, sesimden korkacaklar."

"Sesinden korkacak hiçbir canlı tanımıyorum."

Dönüp ona baktığımda dilimin ucuna gelen kötü espriye engel olamadım. "Ölü tanıyorsun yani?"

Öfledikten sonra, "Biraz önceki sert tavırlarına döner misin lütfen?" diye sordu alayla.

Kedileri rahat bırakıp sahile inerek plaj kumlarındaki kayığın kenarına oturduk. İyice kararan hava nedeniyle hava daha da soğumuştur. Kıyıya vuran dalgalar artmış, ay ışığı yakamoz halinde denizin üzerinde dalgalanıyordu.

“Birini seviyordum,” dedi Ali birdenbire. Panikleyip bunu zaten bildiğimi belli etmeden dinlemeye devam ederken, aslında bu konuyu açtığı için şaşkındım da. “Ya da sevdiğimi sanıyordum. Başka biri, aslında onu veya birini *sevmeyi seviyor* olabileceğimi fark etmemi sağladı. Birden boşluğa düştüm ve sonra sen kucağıma düştün. Sana karşı dürüst olmak istiyorum. Bu daha üçüncü görüşmemiz ama senin yanında kendimi iyi hissediyorum.”

Benimle ilgili kısımları duymamışım gibi, “Abinin sevgilisi miydi?” diye sordum. “Sevdiğin?”

Bana yandan bir bakış atarken, “Nereden biliyorsun?” diye sordu.

Onu şüphelendirmemeye çalışarak, “Bahçedeyken davranışlarından ve o odaya bakışlarından anladım,” diye yalan söyledim. Cehennemde bana özel bir yer hazırlandığından emindim.

“Oydu,” diye onayladı. “Klasik lise draması. Senin başına gelmedi mi?”

Burukça gülümsedim. Benim başıma dramanın âlâsı gelmişti. Lise devede kulak kalırdı. “Arkadaşım hoşlandığım çocuğu çaldı mı? Evet. Hoşlandığım başka bir çocuk bana ucube dedi mi? Evet. Bana iftira atıldı mı? Evet. Okul dolabıma iğrenç notlar bırakıldı mı? Evet.”

“Neyse ki yakında bitecek,” diyerek iç çekti.

“Bitmeyecek,” dedim. Umutlarını kıracağımı bile bile devam ettim. “Lise, hayatın sadece ön fragmanı. Asıl fragmanı bile değil. Her seferinde bu katlanarak artacak. Hayat böyledir.”

“Ama hayallerimiz bizi canlı tutacak,” dedi Ali. “Geleceğe yönelik ümitlerimiz bizi ayakta tutacak.”

“Ya ümidimiz yoksa, Ali?”

Gözlerime bakarken gülümsedi. “O zaman seni umudu olarak gören birine tutun. O senin için de savaşıyor.”

Tüylerim diken diken olurken gözlerimi kapatıp oturduğum yerde büzüştüm. Lafta her şey güzel ve kolaydır ama gerçekte sizin için savaşacak birini bulmak zordur, zira insanlar genelde size karşı savaşır.

"Üşüyorsun, geri dönelim mi?" diye sordu, büzüşmemi yanlış anlayarak. Ayağa kalkıp elini uzattığında elinden destek alarak yerimden kalktım.

Plajın merdivenlerini çıkıp ardından sahilin beton kısmına geldiğimizde aşağı doğru baktım. Sırtımı denize doğru döndüğümde, "Ali," diye seslendim. "Gitmeden önce bir şey denemek istiyorum. Belki de gitmeyi denemek istiyorum."

Ardından Ali daha ne dediğimi bile anlamadan, kendimi yatağa bırakırmış gibi bir rahatlıkla denize sırtüstü bıraktım.

"Umut!" diye bağırdığını duydum ardından. Yeniden gülümsedim.

Suya sertçe çakılırken düşündüğüm tek şey kayalıklara ve suyun sığ kısmına denk gelmediğim için kendimi şanslı saymamdı. Bu düşüncem bana, ölmeyi aslında istemediğimi fark ettirdi. Hayatta daha yaşamak istediklerimin olduğunu anlamamı sağladı. Gitmeyi denemiş ve başaramamıştım, çünkü buna hazır değildim. Ve Allah'ım... az ötemdeki o kayalar kocamandı. O kayaları sadece çok az bir mesafeyle ıskalamış olmamın bir anlamı olmalıydı.

Aslında yüzme biliyordum ama o an kendimi, yüzemeyecek kadar ağır ve uyuşmuş hissediyordum. Birkaç dakika belki olmuş belki olmamıştı ki biri beni yukarı doğru çekti, ardından beton sahilin diğer yanındaki taşlı plaja taşıdı. Ali, sonunda beni sahile çıkardığında yüzümdeki saçlarımı çekerken, "Delirdin mi sen?!" diye bağırdı. "Ama cın neydi? Ölmek mi istiyorsun?"

Ağızımdaki deniz suyunu kenara üflercesine tükürüp Ali'ye baktım ve tekrar gülümsedim. "Seni henüz çok iyi tanımıyorum ama artık sana güvenebileceğimi biliyorum, Ali."

Ali, beni kendine çekerek bana sarılırken rahatlayarak iç çekti. "Allah'ım, cidden delisin sen."

26

30.01.2019

Mutfak masasına oturmuş, masaya yasladığım kollarımın üzerine başımı dayamış bir şekilde pirinç kavanozunun içindeki telefonuma bakıyordum. Birkaç dakikalık düşüncesizliğim yüzünden hem üşütmüş hem de telefonumdan olmuştum. Günhan'ın ne yaptığını deli gibi merak ediyordum ama bir başkasının telefonundan Instagram hesabıma giremezdim. Sinem'e haber verip onun casusluk yapmasını istemeyi düşünmüş ama Sinem'e haber vermek için de telefonuma ihtiyacımın olduğunu hatırlamıştım. Kısacası telefonsuz kalmak, ona bu kadar alışmışken, berbat bir şeydi.

"Biraz daha bakarsan cam çatlayacak," dedi Merve abla, masanın önünden geçerken. "Derdin neydi ki?"

Sadece gözlerimi kaldırarak ona baktım ve omuz silktim. Tam da o anda telefonumdan ses geldi. Merve ablayla inanamaz bir şekilde birbirimize baktık, sonra yerimden kalkıp tezgâha koştum ve kavanoza elimi daldırıp etrafa pirinçler saçarak telefonumu çıkardım. Merve abla homurdanıp pirinçleri toplamamı söylerken odama doğru koştum. Biraz da o toplasındı ortalığı.

gunhan.karakoc:

O telefonun senin uzvun olduğunu söylemiştin, neden mesajları görmüyorsun?

21.00, 29.01.2019

Başına bir şey mi geldi?

21.00, 29.01.2019

İyi misin, Umut?

21.01, 29.01.2019

Bir şey söyle, en azından bir harf yaz bari

21.01, 29.01.2019

gunhan.karakoc:

Valkyrie? Neredesin?

23.16, 29.01.2019

Artık korkmaya başladım

23.16, 29.01.2019

Evini de bilmiyorum ki kapına dayanayım

23.16, 29.01.2019

Siktir

23.17, 29.01.2019

Denizköşkler'deki her kapıyı çalacağım

23.17, 29.01.2019

gunhan.karakoc:

Hala yoksun, Umut

02.11

Müdürle konuştum bu arada, sırf iyi bir oyuncu olmamın hatırına saçlarım kalıyor. Takımdan da atılmıyorum

02.11

gunhan.karakoc:

Sana çok alışmışım Umut

03.47

Senden haber almadan uyuyabileceğimi bile sanmıyorum

03.47

Lütfen iyi olduğunu söyle

03.47

Lütfen bir şey söyle

03.48

Bana geri dön Valkyrie

03.48

gunhan.karakoc:

Böyle olacağını düşünmemiştim hiç

05.02

Bir gün mesajlarıma cevap gelmeyeceğini hesap etmemiştim

05.02

Umarım başına bir şey gelmemiştir

05.03

Başına bir şey gelmesindense beni görmezden gelmeni tercih ederim

05.03

dunkleslicht:

İyiyim, sadece telefonum suya düşmüştü ve kendine gelmesi epey sürdü. Üzgünüm, seni endişelendirmek istemezdim

12.01

Sen iyi misin?

12.01

gunhan.karakoc:

İyisin ve beni görmezden gelmiyormuşsun. Şimdi ben de iyiyim

12.02

Çok korktum, Umut. Gittin sandım.

12.02

Artık gönül rahatlığıyla uyuyabilirim

12.02

dunkleslicht:

Aman Allah'ım, hala mı uyanıksın? Neredesin? Nerede kaldın?

12.03

gunhan.karakoc:

Asla inanmazsın

12.03

Dün dövmeceide kaldım, tanıdığım. Bugünse... şaka gibi ama şu an karakoldayım. Geceyi burada geçirdim

12.04

dunkleslicht:

NE DEMEK KARAKOLDASIN?!

12.04

Ne oldu da

12.04

Ne yaptın

12.04

Hayır, iyi misin?

12.04

gunhan.karakoc:

Sakin ol, Valkyrie. İyiyim. Seni bulmak için kapı kapı gezerken sonunda ihbar edildim ve kendimi karakolda buldum. İfademi verince polisler bana acıdılar ve sicilime şikayet işlenmedi. İşin iyi tarafı, geceyi burada geçirmeme izin verdiler. Biraz komikti aslında

12.05

dunkleslicht:

Günhan, gözünü seveyim aklını başına devşir

12.06

Ben de senin için endişeleniyorum, aptal

12.06

gunhan.karakoc:

Merak etme, bugün eve dönüyorum. Babam bir süre olmayacak, çalıştığı yer onu yurt dışına mı ne gönderiyormuş, pek önemsemedim, ilgilendiğim tek kısım bir süre evde olmayacağıydı

12.07

Seni özledim, Valkyrie

12.07

gunhan.karakoc:

Valkyrie?

12.10

gunhan.karakoc:

Harika! Yine cevap vermiyorsun!

12.21

gunhan.karakoc:

Bana sarma ve kurabiye mi getirdin, Umut? Aman Allah'ım... Benim için karakola geldin cidden

13.15

Hey, bunları sen mi sardın?

13.15

dunkleslicht:

Kuzenim dönüyor diye halamla birlikte sarmıştık. Kurabiyeleri annemin tarifiyle yaptım

13.15

Bu arada şey

13.17

Polislere sevgili olmadığımızı anlatır mısın?

13.17

gunhan.karakoc:

Tabii, onlara aslında telefon sapıgım olduğunu anlatırım. Telefon sapıgımın evini bilmediğimden kapı kapı gezdim diye de ifademi değiştiririm

13.18

dunkleslicht:

Günhan

13.18

gunhan.karakoc:

Efendim?

13.19

dunkleslicht:

Sırıtmayı kes

13.19

gunhan.karakoc:

Beni nasıl da tanıyorsun 😊

13.19

27

27.01.2019

aliinthedeadland:

Günaydın, Işık

08.09

Epeydir mesaj atmıyorsun

08.09

İyi misin? Yoksa artık konuşmuyor muyuz?

08.09

dunkleslicht:

Saat sabahın sekizi Ali! Tatildegiz, uyusana

08.10

aliinthedeadland:

4 güne tatil de bitiyor, erken kalk da tatilin boşa gitmesin

08.10

dunkleslicht:

Hatırlatmak zorundaydın, değil mi?

08.10

aliinthedeadland:

Sabahları pek bir huysuz oluyormuşsun, Işık 😊

08.11

Senin gecenin köründe mesaj atmaya hakkın var da benim sabahın köründe atmaya yok mu?

08.11

dunkleslicht:

Pekala, bu çok mantıklı bir nedendi. Kabul edildi.

08.12

aliinthedeadland:

Bir kış akşamında Avcılar sahilinden denize girmiş miydin hiç? Sakın girme, tavsiye etmiyorum. Su o kadar soğuk ki... Sudan çıkıp buz gibi havayı yediğinde daha da soğuk oluyor

08.13

dunkleslicht:

İyi misin? Yani belli ki denize girmişsin?

08.13

aliinthedeadland:

Girdim sayılmaz. Umut, yani şu kucağıma düşen kız, denize atlayınca peşinden atladım. Sonuç olarak hasta oldum ama şimdi daha iyiyim

08.14

dunkleslicht:

Kızın bir yerlere düşme ya da atlama gibi bir sorunu var herhalde. Ona kızgın değil misin?

08.14

aliinthedeadland:

İntihara meyilli gibi biraz, o yüzden kızgıyım. Yani canına kıymayı düşündüğü için. Tabii gerçekten niyeti o muydu anlayamıyorum. Beni denediğini ve artık bana güvenileceğini söyledi. Ama telefon numarasını verecek kadar da güvenmiyor sanırım. Tuhaf biri, sanki anlatmaya çekindiği bir sorunu var gibi. Sen onu çözerdin kesin. Ben bu konuda biraz beceriksizim

08.16

dunkleslicht:

Bazı sorunlar anlatılmamalıdır, bazıları mezara gitmelidir. Belki onun sorunları da böyledir.

08.17

aliinthedeadland:

Işık, mutsuz gibisin, sende bir cansızlık seziyorum. Neyin var?

08.17

dunkleslicht:

Bunu da nereden çıkardın? İyiyim. Sadece uykum var.

08.18

aliinthedeadland:

Herkesin bir derdi vardır demiştin. Seninki ne Işık?

08.18

dunkleslicht:

Benimki de mezara gitmeli. Zaten eninde sonunda olacağı da o.

08.19

aliinthedeadland:

Bana anlatabilirsin. Büyük dertleri olmayan ya da duygularıyla bir problemi olan biri olabilirim ama seni dinlerim, iyi dinlerim hem de. Bana güvenmez misin?

08.19

dunkleslicht:

Sorun sen değilsin, yani sana güvenip güvenmemem değil. Sorun benim. Önemi yok, boş ver

08.20

aliinthedeadland:

Yakında okul açılacak. Umuyorum ki seni görürüm. Sana teşekkür etmek ve senin yanında olmak istiyorum. Birçok arkadaşım oldu, birçok arkadaşım var ama kimse senin gördüklerini görmedi, kimseyi sırdaşım yapmadım. Biliyor musun, Umut'la da anlaşırınsı bence sen. Onun da erkek arkadaş ve arkadaş sorunları olmuş. Gerçi kimin olmaz ki... Ama yalnızlık çekmeni istemiyorum. Senin de... mutlu olmanı istiyorum

08.21

dunkleslicht:

Teşekkürler, Ali. Ama bunun olacağını sanmıyorum. Yine de düşünceli olduğun ve iyi bir kalbe sahip olduğun için memnunum

08.22

28

01.02.2019

gunhan.karakoc sana sesli bir mesaj gönderdi.
18.10

dunkleslicht:

Gitar çalıyorsun! Hem de bass! Ve şarkı söyleyebiliyorsun!
18.20

Pasta da yapabiliyor musun?
18.20

gunhan.karakoc:

Utandırma
18.21

Henüz birilerinin önünde çalıp söyleyecek cesaretim yok ama bunu basketboldan daha çok sevdiğime eminim.
18.21

Bass gitarı ayırt edebiliyorsun demek...
18.21

dunkleslicht:

Belki burs için spor yerine müziği denemelisin
18.22

gunhan.karakoc:

Direkt müzik okumadığım sürece kimse bana burs vermez. Sonuçta bir okul grubunda çalayım diye almayacaklar beni, takımda oynayayım diye alacaklar. Ülkemiz sanata o kadar değer vermiyor, futbol ve basketbolu devlet meselemiz yapıyorlar ama...

18.23

dunkleslicht:

Doğru. Ama yine de müzikle bir yerlere gelmelisin, yeteneklisin.

18.23

gunhan.karakoc:

Sadece bir coverımı dinledin

18.24

dunkleslicht:

Ve o da Depeche Mode'un I Feel You'su

18.24

gunhan.karakoc:

Yani?

18.24

dunkleslicht:

Yanisi kendini küçümseme, Günhan

18.25

Ama madem böyle diyorsun... Bana başka coverlar da at

18.25

gunhan.karakoc:

Pekala, bunu sen istedin. Eğer beğenmezsen sorumluluk kabul etmiyorum

18.26

gunhan.karakoc sana bir sesli mesaj gönderdi.

18.27

dunkleslicht:

AMAN ALLAH'IM, BU SEEMANN RAMMSTEIN

18.32

gunhan.karakoc:

Bir Rammstein hayranına bunu atma gaffetinde bulundum...

18.32

dunkleslicht:

Beğenmezsem sorumluluk kabul etmeyecektin

18.33

Ya beğendiysem?

18.33

gunhan.karakoc:

Bana adresini ver, sana pasta göndereyim. Pasta yapmasını bilmiyorum ama sipariş ederim

18.34

dunkleslicht:

Siktir deli

18.34

gunhan.karakoc:

18.35

02.02.2019

"Çok fazla acı, çok fazla hüznün..." dedi falcı, fincanıma bakarken.

Sinem ile tatilin son cumartesisini değerlendirmek için merkeze çıkmış, bir kafede fal baktırmaya karar vermiştik. Falcının sözlerinin ardından Sinem'le birbirimize baktık. Eğer sallıyorsa doğru tahmin ediyordu, ama eğer sallamıyor da gerçekten biliyorsa tamamen ür-kütücüydü.

"Köklerin buraya bağlı değil, buraya yeni gelmişsin ama birkaç ay da olmuş. Burada da çok uzun kalmayacaksın, köklerini salacağın yer burası değil."

Tahminlerinin doğru olması beni korkuturken merakla sordum: "Neresi peki?"

"Biraz uzakta ama kesin değil. Bir karar vermen gerekecek, o karar senin son durağını belirleyecek."

"Başka ne görüyorsunuz? Aşk var mı, aşk?" diye sordu Sinem, kahve fincanına doğru eğilip gözleriyle taveleri işaret ederek.

Falcı sadece gözlerini kaldırarak ona ters ters baktıktan sonra devam etti. "Ölüm görüyorum, çok fazla ölüm. Bunlar eski mi yeni mi, olmuş mu yoksa olacak mı anlayamıyorum."

Sinem gözlerini devirip otlarken bu sefer ben fincana doğru eğilip görsem anlayabilecekmişim gibi tavelere baktım. "Lanet gibi mi?"

“Üzerinde bir lanet yok ama var gibi de. Sanki tüm talihsizlikleri çekiyormuşsun gibi.” Fincanı biraz daha evirip çevirirken hımladı. Ardından gözlerini kısarak devam etti. “Bir yalana bulaşmışsın, kendini birilerinden gizlemişsin sanki. Adının içinde A harfi olan biri var, ona yardım etmişsin ve o da senden hoşlanmaya başlamış.”

“Hadi ama! İkisinin de isminde A harfi var, başka harf görünmüyor mu?” derken sinirliydi Sinem.

“Görünseydi söylerdim,” diye karşılık verdi falcı kadın. Kıvırcık sarı saçlarını arkaya doğru atarken huzursuzdu. “Çok yakında birinden haber alacaksın ve üç vakte kadar da bir karışıklık olacak, bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu söyleyemiyorum. Hane içinde birine çok dikkat et, biri bir şey gizliyor.” Ardından birden fincanımı masaya geri bıraktı.

“Bu kadar mı?” diye sordum. Çok net cevaplar alamadığım için biraz hayal kırıklığına uğramıştım doğrusu.

“Telvelelerin söylediği bu,” dedi.

“Üff, her şey muallâkta. Aşk yok mu yani? Hoşlanmaya başlamışmış, peh! O kadarını biz de çözmüştük.” Sinem, benden daha fazla hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Düşlerini süsleyecek, kesin ve olumlu sonuçlar beklemişti sadece. Faldan geleceğe dair olumlu şeyler duymadığı sürece fala verdiği para boşa gitmiş gibi hissediyordu.

Falcı kadın, Sinem’in fincanını eline alıp tavelere şöyle bir baktıktan sonra, “Bu çenen bir gün başına bir iş açacak,” dedi.

Sinem, kaşlarını çatıp, “Bu falda mı var?” diye sordu.

“Hayır, kişisel görüşüm,” dedi kadın, istifini bozmadan. “Ama sana falda olanı söyleyeyim. Gittikçe artan bir başarı var. Ama bir ara duraklayacak ve her şey kötü gidiyormuş gibi hissedeceksin. Sabredersen ve pes etmezsen tekrar başarı elde edeceksin. Şu an okuduğun bölümden farklı bir alana yöneleceksin. İnanılmaz bir şansın var, bir şeyi kaybedecekmiş gibi durduğunda bile son anda şansın dönebiliyor.”

Bu sonuncu cümle aklıma kötü şeyler getirip canımı sıkarken Sinem, falcıyı pürdikkat dinliyor ve belli ki duyduklarından da bir hayli memnun kalıyordu.

"Hayatının aşkıyla henüz tanışmamışsın, onunla tanışman da tamamen şansa bağlı olacak ama bu onun şanssızlığı olacak."

"Nasıl yani?" diye sordu Sinem.

"Sinem'le tanışmasının nesi şanssızlık, eğer hayatının aşkıysa?" diye sorarak araya girdim ben de.

"Şanssızlık olan o değil. Bu her kimse başka bir şey yapmaya çalışırken o işinin ters gitmesi sonucu Sinem'le tanışacak. Yaptığı şeyde şanssızlığa uğrarken tek artısı Sinem'le tanışmak olacak yani."

"Yazık ya, üzüldüm şimdiden. Kim bilir ne işiydi..." Sinem, gelecekteki aşkı için şimdiden anacıl bir tavırla sempati duymaya başlarken gülmemek için kendimi tuttum.

"Bu kadar," dedi kadın, fincanı bırakırken.

"Aaa, ama bu kısa sürdü," diye söylendi Sinem.

Fal nedeniyle kırk yıl hatır değil ama kırk fincan kahve kadar pahalı olan hesabı ödeyip kafeden ayrıldık. Bir tekelden iki pamuk şeker alıp yiye yiye sahile doğru indik.

"Benim falım ne kadar saçmaydı öyle? Ama senin hakkında bu kadar şey bildiğine göre söyledikleri doğru olmalı, değil mi?"

Omuz silktim. "Şimdiden başarılısın sonuçta ve bölümünün aksine gazeteciliğe de iyice merak sardın."

"Doğru... Üç vakte kadar üç gün mü, üç ay mı yoksa üç yıl mı acaba? Ay inşallah gündür, yoksa çatlarım ben."

"Ben de merak ediyorum ama biraz da korkutucu. O kadın tüylerimi diken diken etti resmen. Fark ettin mi tavelere sadece gözünün ucuyla öylesine baktı. Sanki söylediklerini yüzümüzden okur gibiydi."

Bu sefer de Sinem omuz silkti. "Ne önemi var?"

Evin yakınlarındaki, her zaman alışveriş yaptığım markete doğru dönerken, “Şuradan içecek bir şeyler alalım mı?” diye sordum. “Pamuk şeker çok tatlı geldi, boğazımı yaktı.”

“Olur, annem de gelirken ekmekle süt al demişti zaten,” derken gözlerini devirdi. “Ailenin en küçüğüyüm diye iyice getir götürücü oldum.”

Alışverişimizi yaptıktan sonra kasadan geçerken kasiyer birdenbire, “Dunkles Licht Umut siz misiniz?” diye sordu.

Parmaklarıma kadar buz keserken doğru duyup duymadığımdan emin olamayarak, “Efendim?” dedim büyük bir şaşkınlık ve korkuyla.

“Lütfen siz olun. Sabahtan beri kasadan geçen her kısa saçlı, zayıf kıza bunu sormaktan bıktım.”

“Na-nasıl yani? Niye soruyorsunuz ki?” diye sordum panikle.

“Oha,” dedi Sinem. “Level atladılar.”

“Bir çocuk, Umut için bir şeyler bıraktı. Hep buradan alışveriş yapıyormuş ve kesin gelirmiş ama insanlara biraz daha bunu sorarsam kesin olay çıkacak.”

Gerilirken ve kasiyer adına kötü ve sorumlu hissederken, “Umut benim,” dedim.

“Ay kız, üç vakit meğerse üç dakikaymış!” diye sevinçle bağırdı ardımdaki Sinem.

“Emin olmam için güvenlik sorusu var,” dedi kasiyer kız, gözlerini devirerek. “Üff, müşteri hizmetleriyim sanki... Neyse, size taktığı bir lakap varmış, onunla ilgili bir şarkı atmış, bu lakap nedir?”

Ağzım açık kaldı bir an. Bunu niye yapmıştı ki şimdi? “Valkyrie,” dedim iç çekercesine.

“Çok şükür,” dedi kız, iç rahatlığıyla solurken. “Artık birilerinden dayak yeme riskim kalmadı.” Ardından kasanın altından bir poşet çıkarıp bana uzattı. “Buyurun, bunlar sizin, parası ödendi.”

“Çok yakında alacağın haber buymuş yani, yuh!” derken hâlâ bağıırıyordu Sinem.

Tam kafamı kaldırıp etrafıma bakınacaktım ki Günhan'ın yine kameraları kontrol edebileceği aklıma gelince hem özür dileyip hem de teşekkür ederek poşeti alıp marketten çıktım. Aldığım sudan biraz içip poşetin içinde ne olduğunu görmek için marketin yakınındaki banklardan birine yöneldim.

"Çabuk aç, merakтан ölüyorum," dedi Sinem de yanıma otururken.

Poşetin içinden iki kutu Red Bull blue çıkarırken istemsizce gülmüsedim. Ardından ufak bir pastane kutusu çıktı, içinde de tek kişilik çikolatalı pasta vardı. Bu paketi neden aldığımı anlayınca gülmüsemem daha da büyüdü. Coverlarını beğendiğim için bana pasta göndermek istemiş ama adresimi bilmediğinden yapamamıştı, ancak yine de bir şekilde pastayı bana ulaştırmanın yolunu bulmuştu.

"Kimden bu? Not yok mu?" diye sordu Sinem.

"Nota gerek yok," dedim. "Günhan'dan."

03.02.2019

Ali'yle Avcılar otogarı ve minibüs duraklarının duvarına oturmuş, kavşaktan geçen araçların plakalarından kelime türetmece oynuyorduk.

"M-R-T, Mert," dedi Ali, geçen taksinin plakasına bakarak.

"Bence merit," dedim.

"O ne?"

"İngilizce, fazilet demek. Çok sevdiğim bir kelimedir." Sonraki araca baktıktan sonra, "C-N-R, cengaver," diye türettim.

"Ya da... Cihangir," dedi şu an bulunduğumuz mahallenin adını söyleyerek.

"Caner bile olabilir. Çok mu zorluyoruz?" diye sordum, sanki çok ciddi bir konuymuş gibi dehşetle gözlerimi büyüterek.

"Canavar?"

"Mümkün," dedim omuz silkerek. "Hey hey, şuna bak: B-Y-R."

"Aaa, Boyner!" dedi çocuksu bir şaşkınlıkla.

Gülmemi zor bastırdım. "Hayıır, Baydar! Mehmet Baydar!" Bu okuduğumuz lisenin adıydı.

"Ya da baytar," deyip güldü.

"Belki de bahtiyar ol evladım? Yoksa o berhudar mıydı? Neyse, ikisinin anlamı da aynı zaten."

Kafamı sola çevirince iki beyaz minibüsün arasında kalmış olan karavanı gördüm. Başka bir araca bağlanması gereken çekmeli, beyaz bir karavandı. Perdeleri çekiliydi ve uzun zamandır kimse tarafından kullanılmamış gibi kirliydi ve yıpranmıştı. Oturduğumuz duvarın üzerine çıkınca, Ali de düşmemem için kalkıp elimi tuttu. "Ne yapıyorsun?"

"Şuna bakacağım," dedim çenemle karavanı işaret ederek ve dengemi korumaya çalışarak duvar boyunca karavana doğru yürüdüm. Ali de her adımında benimle gelerek aşağıya düşmediğime ya da atlamadığıma emin oldu. Bana gerçekten de porselen bebek muamelesi yapması bazen sinir bozucu oluyordu.

Karavanın üzerinde *Adria* diye bir isim vardı, sanki yıllar önce birisi karavanı buraya park edip ilk otobüsle şehri terk etmiş ve bir daha da dönmemiş gibiydi. "Sence N harfi düşmüş mü?" dedim, karavanın üzerindeki ismi kastederek. Duvarın üzerinden inip araca daha yakından baktım.

"Sanmıyorum, N için iz yok. Düşseydi N şeklinde bir iz kalırdı."

"Hmm, zekisin," dedim. Bunu herkesin tahmin edebileceğini düşünmüş gibi gözlerini devirdi. "Bu bir kadın ismi. Ona ne oldu acaba? Ne zamandır burada ki bu?"

"Başlangıcını bilemediğim kadar uzun süredir."

"Çok güzel," dedim karavanın içini görmeye çalışırken. "Ben de bir karavan isterdim. Minik bir ev gibi kullanışlı olacak ve tüm dünyayı gezeceğim. Yabana doğru gideceğim." Ve belki de geri gelmeyeceğim. Tek başıma. Kimseye zarar vermeden.

"Maceraperestsin," diye ilan etti beni. "Bu sana çok uygun bir hayal."

"Ama buna bile para lazım," dedim iç çekerek. "Para için de çalışmak lazım. Asgari ücretle bu dönemde ay sonuna kadar hayatta kalabilmek için çalışacağız ve ay sonunu zor çıkardığımız için tek kuruş

biriktiremeyeceğiz, bunun sonucunda da hayallerimize erişmeden ölüp gideceğiz. *Yeter ki iste, her şeyi yapabilirsin, işini sevmiyorsan işinden ayrıl ve hayallerinin peşinden git* diyen insanları boğmak isteyerek bir ömür geçireceğiz. Çevremizde torpille, yalakalıkla, kankalıkla bir yerlere gelen insanları gördükçe bugüne kadarki tüm emeklerimiz, onurlu ve dürüst bir hayat için verdiğimiz tüm uğraşlar, ucu ucuna yaşayıp sadece patronları zengin ederken çektiğimiz çile bir hiç uğra- na mıydı diye düşüneceğiz."

"Pekâlâ, aynı zamanda da pesimistsin," dedi Ali. "Birazcık olsa optimist düşünemez misin? Adın bile Umut."

"Tüm bu *ist*ler arasında realist denilmeyi tercih ederim, Ali. Ben sadece gerçekçiyim. Hayat bu kadar olumsuzken başka türlü olamıyorum. Dünya acımasız ve adaletsiz bir yer."

"Gel, seni biraz mutlu edelim," deyip elimden tutarak otogara doğru çekti.

"İlk otobüse bilet alıp gidecek miyiz?" diye sordum gülerek.

"Bunu çok isterdin eminim ama hayır."

Beni otogarın yanındaki yeşil alana yapılan köpek kulübesine doğru çekti. Az önceki konuşmadan sonra ve hayatın gerçeklerinden dolayı hiçbir şeyin beni mutlu edebileceğini sanmıyordum ama ne zaman bir hayvan görsem ne kadar kötü durumda olursam olayım istemsizce gülümsüyordum. Anlaşılan Ali de bu huyumu fark etmişti ki beni mutsuz gördüğü her an bana bir hayvan gösteriyordu. Kulübenin yanında iki tane siyah-beyaz yavru vardı. Birbirleriyle boğuşarak oynarken üzerlerindeki kıyafetleri kirletmişlerdi. "Kıyafetleri var," dedim. "Sahipleri mi var?"

"Sayılır. Otogardakiler ve minibüsçüler ortak olarak besliyor. Bak, anneleri de şurada." Gösterdiği yere baktım. Otogarın kapısında kocaman, sarı bir köpek yatıyordu. Yeniden Ali'ye döndüğümde bana gülümsüyordu. "Ne kadar kötümser olursan ol bir hayvan gördüğünde anında mutlu oluyorsun, Umut. Seni bu kadar mutlu eden bir şeyi içeren hayat da o kadar kötü olamaz, değil mi?"

"Beni nereden vuracağını buldun," dedim hafifçe gülümseyerek. "Hadi artık gidelim, yoksa etraftakiler bizden şüphelenmeye başlayacaklar. En azından deli olduğumuz konusunda hemfikir olmuşlardır bile."

Geri dönerken, "Yarın okul var," diye hatırlattı. "Hangi sınıftasın?"

"Neden soruyorsun?"

"Sence neden? Telefon numaranı vermiyorsun, bari bunu söyle."

"Teneffüslerde bahçede oluyorum genelde, boş ver," dedim.

"Bana güvendiğini sanıyordum," dedi dudaklarını büzerek. Yavru köpek bakışlarıyla üstelik...

"12-I," dedim pes ederek.

"I mı? I'ya kadar şube olduğunu bilmiyordum."

"Merak etme, biz unutulmaya alışkınız. Ama ilginç bir şekilde en sosyal sınıf da bizizdir. Bir yere bir sınıf götürülecekse bizi seçerler. Bilirsin, mevcudumuz az, sessiz sakın ve uyumluyuz, çoğumuz kız öğrenci."

"Çoğunuz kız mı? Kaç kız, kaç erkek var ki?"

"Niye? İlgin mi çekti? Bizim sınıfa mı geçeceksin?" diye sordum sırtarak.

"Hayır be. Sınıfta erkeklerin az olması işime gelir."

Ona gözlerimi kısarak baktıktan sonra, "Dört erkek, yirmi kız," dedim.

"Harika! Bence teneffüslerde de sınıfta kal sen. Ben seni görmeye gelirim. Kantinden bir şey lazımsa da söyle, gelirken alırım. Ama söylemen için telefon numaran lazım."

Gözlerimi devirirken, "Ali!" diye yakındım yarı ciddi, yarı alaycı.

Eve döndükten sonra Merve abla beni odama kadar takip etti. "Mukaddes Teyze'nin oğlu Ali'yle mi çıkıyorsun sen?" diye sordu,

ağı kulaklarına varırcasına sırtıyordu. Ali'nin beni evden aldığını veya eve bıraktığını pencereden görmüş olmalıydı.

"Dışarı çıkmak anlamında evet, senin kastettiğin anlamda hayır," dedim.

"O, iyi bir çocuk, Umut. Bence bir şansı hak ediyor. Bir daha çıkacağınız zaman bana haber ver, seni biraz süsleyeyim."

Merve abla odamdan çıkıp giderken arkasından gözlerimi kırıştırtarak bakakaldım. Böyle bir durumda kalacağımı tahmin etmemiştim. Kuzenim Merve'nin, beni biriyle çıkıyorum sanıp sevineceğini ve hatta beni süsleyip hazırlamaya gönüllü olacağını hiç sanmazdım. Onun bahsettiği tarzda 'süslenmeyi' asla kabul etmezdim fakat kuzenimin benimle ilgilenmesi hoşuma gitmişti.

Günhan, düşmemem için beni bileklerimden yakalayıp ayakları-
mın üzerinde sabit durabildiğimden emin olurken, "İyi misin?" diye
sordu. İyi miydim? Allah aşkına, iyi falan değildim. Beni kalpten gö-
türeceklerdi. Sonum olacaktı.

Günhan'ın dağınıkça topuz yapılmış siyah saçlarına, çıkık elma-
cık kemiklerine, keskin çenesine ve ince ama güçlü ellerine baktım.
Gözlerine bakmamak için bakabileceğim her yere baktım. Ellerinden
birden kurtulup, "İyyim, teşekkürler," dedim.

Tam birbirimizin yanından geçmiş gidiyorken, "Dur biraz," dedi.
"Tanışıyor muyuz?" Merve abladan ödünç aldığım yavruağzı sweats-
hirtte, kahverengi kısa saçlarımda ve yine Merve abladan ödünç aldı-
ğım, onun eski, hardal rengi botlarında gözlerini gezdirdi.

"Hayır," dedim omuz silkerek. "Sanmıyorum." O tanışmayı tek-
lif etmeden önce sıvışmak için "Gitmem lazım," deyip merdivenleri
hızla inmeye başladığımda kaşları çatılmıştı. Merdivenlerde gözden
kaybolana kadar bakışlarını üzerimde hissetmiş ama bir pot kırarım
korkusuyla kaçamak bir bakış bile atamamıştım.

Birinci katta bulunan öğretmenler odasının kapısında beni bek-
leyen Sinem'e doğru koşarken, bir yandan da bir şeylerden kaçarken
bakbaklayan tavuklar gibi, "Sineeeem," diye sesleniyordum.

"Ne var, ne? Ne oluyor?" diye sordu heyecanla. Hızımı alamayıp
kapıya toslamamdan korkar gibi durdurmak için beni tuttu.

"Az önce ne oldu, bilemezsin. Günhan'la çarpıştım."

"Eee?" diye sordu bezgince. "Aynı koridordayız, elbet olacaktı."

Onlarca kez karşılaşmış, birbirimizin yanından geçmiştik ama hiç
çarpışmamış ya da konuşmamıştık. "Telefondan çıkıp çıkıp hayatıma
giriyorlar."

"Olması gerektiği gibi," dedi. Sonra endişe ve heyecandan titredi-
ğimi görüp, "Sen cidden fena çarpılmışsın," dedi. "Bu haldeyken ho-
caya tek kelime edebileceğini sanmıyorum. En iyisi sen sadece kapıyı
çal, ben konuşurum."

Onu başımla onaylayıp kapıyı tıklatmak için elimi kaldırırken, “Düşmeyeyim diye bileklerimden tuttu, iyi misin dedi,” diye özet geçtim.

Sinem, durup, “Ne?” dedi. “Konuştunuz mu yani?”

“Tanışıp tanışmadığımızı sordu. Ve Sinem, yemin ediyorum, *beni* arıyordu. Kıyafetlerimi, saçlarımı inceledi. Saçlarımı biraz daha kısaltmalıyım.”

Sinem, kapıyı tıklatmak için kaldırdığım elimi indirip, “Tamam, önce bir sakın ol,” dedi. “Saçlarını rahat bırak. Yeterince kamufle olmuşsun zaten. Siyah sweatshirtlerini özlemeyecek olsam da onlar senin tarzındı. Neyse, ne olursa olsun dünyanın sonu olmayacak.”

Gözlerimi büyüterek, “Yoo, hayır, bizzat benim sonum olacak,” dedim.

Gözlerini devirerek, “Saçmalama,” dedi. “Sakinleş de çal şu kapıyı.”

Ben de çaldım. Koyun can derdinde, kasap et derdinde misaliydi. Sinem, Günhan’la yüz yüze konuşmamızdan çok iddianın sonucuna odaklanmıştı. Bu, sadece kendi sınıfımızda yaptığımız bir denemeydi, haliyle notlar okul panosuna asılmamıştı. Sinem’in matematiği iyiydi, Matematik öğretmenliği okuyan abisi de yardım ediyordu. Bu sınavda matematikten en az yedi soru çözmek sizi onlarca kişinin önüne geçirirdi ama Sinem en az on soru çözüyordu. Benimse matematiğim sıfırdı, berbattı ve uğraşmaya değmez diye matematik sorularının olduğu sayfayı açmıyordum bile. Haliyle umudum yoktu.

Tam da düşündüğüm gibi oldu. Sinem’in notunu geçememiştim. Kız, gerçekten de bir şeyi kaybedecek gibi olsa bile kaybetmiyordu. “Harika,” dedi öğretmenler odasından çıkarken. “Hadi gidip cuma günkü gazetede hangi denemeni yayımlayacağıma karar verelim.” Sanki söz hakkım olacakmış gibi...

08.02.2019

Güller Hiyerarşisi

Bir gül bahçesindeydim rüyamda. Öyle kırmızı güllerle dolu olanlardan değil, rengârenk olanlardan. Güller arasındaki hiyerarşi rüyayı kâbusa çevirecek kadar güçlüydü. Renklerine göre kümelenmiş güllerin toplumdan ne farkı vardı ki?

Merkezdeki beyaz güller, piramidin en tepesindeydiler sanki; oldukları yerden kibirle bakıyorlardı diğer renklere. Hiçbir kir onlara dokunamaz, hiç kimse onlara yaklaşılamaz ve hiçbir şey onlara zarar veremezmiş gibi bir edayla...

Onlara oldukça yakın duran kırmızı güller, piramitte en tepenin bir altındaydılar. Beyaz güllere imrenerek bakarken kendi güzelliklerinin farkında değillerdi. Her âşığın peşinde oldukları renkleri, onlar için sadece en tepeyi arzulamalarına neden olan şımartıcı bir ögeydi. Arkalarında onları bu denli pohpohlayan bir güç olduğu sürece egoları asla sönmeyecek, elindekilerle asla yetinmeyeceklerdi. Ve kıskançlıklarının dikenleri kendilerine battığı müddetçe kanayacaklardı; belki de renkleri bu yüzden kırmızıydı.

Zarif pembe güller, her şeyden bihaber, saf çocuklar gibi bir kenarda oynamaktaydılar. Üzerlerinde uçan kuşların cıvıltılarıyla esen rüzgârın uğultusunu dinlerken diğerlerinin onları kullandıklarının farkında değillerdi. Oysaki dinledikleri o sesler, onları uyutan bir ninniydi, bir masaldı.

Sarı g ller, biraz kenara itilmişlerdi. Binlerce sarı renk  i ek var diye sıradan sayılmışlardı. Oysaki onların da bir güzelliği vardı. Bahçenin çoğunluğunu oluşturmaları, diğer g llerin de görünmesini sağlarken, bahçenin de düzenini sağlıyordu. Sarı g llerin gücünü k   msememele-ri lazımdı. Çünkü sarı g ller, g  lerinin farkına bir kez varırlarsa tüm düzen bir anda altüst olabilirdi.

Mor g ller, taze saf  şıklar gibi heyecanlıydılar. Kıpır kıpır tavırları ve göze çarpan renkleri, beyazların sinirini bozarken kırmızıları da kibirli hale getirirdi. Kırmızılar, morları kendilerine  zenmekle su lıyordu. Morlar da isterdi elbet  şıklar tarafından arzulanmayı ama aynı arzulara sahip diye illa birine  zenmekle yaftalanmak mı lazımdı?

Yavruağzı g ller, çok kararsız ve biraz da melankoliklerdi. Hangi gruba girmeliydiler? Ne tarafa daha yakındılar? Sanki biraz sarıya çalıyorlardı ama gün batarken de pembe gibi görünüyorlardı. Az daha zorlasalar belki beyazlardan bile olabilirlerdi. Bir o yana, bir bu yana sallanırken karar vermesi çok zordu. Acaba kendilerine has renklerinin güzelliğini fark etmeleri için daha kaçının kendi dikenleriyle ölmesi gerekiyordu?

Onca g l grubunun içinde yapayalnız bir mavi g l n boynu b k kt . Ne bir arkadaşı vardı ne bir kardeşi. Ne tarafa gittiyse reddedilmiş, kimle konuşmaya çalıştıysa geri çevrilmişti. Her bir grubun genel dertlerinin arasında, hepsinin de ayrı ayrı dertleri vardı. Kabul görmek için hepsini tek tek dinlemiş, bazılarına derman bile olmuştu. Ama kimse ona derdini sormamış, kimse onu dinlememişti.  st ne üstlük onun yaptığı iyilikleri de kimse hatırlamamış, onu hep su lamışlardı. Hasbelkader dışarıdan birinin gelip onu koparmasını beklemekten başka çaresi kalmamıştı. Ama bir türlü kimse gelmedi, gelseler bile kalabalık grupların arasında kimse onu görmezdi. G rseler bile tek bir mavi g l  kim isterdi? Ne fırtınalar gelip geçti, mavi g l n boynu gibi hevesleri de kırıldı, hayalleri de. G llerin hiyerarşisi içinde ezilip gitti.

-Dunkles Licht

İddiayı kaybettiğimden dolayı bahar döneminin ilk haftasının gazetesinde, güller üzerinden toplumu anlattığım sosyolojik eleştirim, *Güller Hiyerarşisi* adlı denemem, Sinem tarafından yayımlanmıştı. Bugün okulun her yerinde toplamda dört sayfa olan okul gazetemizle birlikte denemem vardı. Uzun ısrarlarım sonucunda Sinem, denemeyi el yazımıyla yayımlamamıştı ama lakabım, tıpkı bir imza gibi el yazımıyla denemenin hemen altındaydı. İsmimi değil de lakabımı kullanması için de elbette saatlerce baskı yapmıştım. Bir anda herkesin ismimi bilmesini istemiyordum ama lakabımı zaten bilenler vardı. En azından insanlar bana gazeteyi gösterip, "Bunu sen mi yazdın?" diye sormayacaklar ve yazdıklarımla dalga geçmeyeceklerdi.

Ortaokulda okulumdaki bir şiir yarışmasını kazanmış, o şiiri de bir törende tüm okulun önünde okumak zorunda kalmıştım. Okuldakiler en az iki hafta boyunca şiirimle ve benimle dalga geçmişler, beni gördükleri her yerde şiirimin satırlarını iğrenç versiyonlarda ve tonlarda seslendirmişlerdi.

Üstelik bu, insanlardan yediğim ilk kazık da değildi.

12.02.2019

dunkleslicht:

12-G ve 12-I'daki her kıza Dunkles Licht mi yazdırdın?!

08.25

gunhan.karakoc:

Evet. Gazetede ki denemende ki tek ipucu kendi el yazınla yazılmış lakabındı.

08.27

dunkleslicht:

Buldun mu bari beni?

08.27

gunhan.karakoc:

Sana yazdırdım mı?

08.28

dunkleslicht:

Demek ki bulamadın (:

08.28

Dün okulda yoktum bile, Günhan. Ama olsaydım da sence kendi lakabımı gerçek el yazımla mı yazardım sana?

08.29

gunhan.karakoc:

Zalimsin, Valkyrie

08.29

dunkleslicht:

Geçen haftaki hediyen için teşekkür ederim. Gazete karışıklığında söyleyemedim

08.30

gunhan.karakoc:

Rica ederim. Daha çok yemen gerek, gördüğüm kadarıyla çok zayıfsın

08.30

dunkleslicht:

Yiyemiyorum ki. İyiyim ben, boş ver

08.31

gunhan.karakoc:

Hayatını Red Bull'la geçiremezsin

08.31

dunkleslicht:

Ama ama...

08.32

Red Bull kanatlandırır

08.32

gunhan.karakoc:

Ben seni bir kanatlandıracağım şimdi

08.33

Nasıl oldu da kendini gizlerken gazetede deneme yayımladın?

08.33

dunkleslicht:

Ufak bir iddiayı kaybettim. Kazansaydım hesabımı kapatacaktım

08.34

gunhan.karakoc:

Bir daha böyle iddialara girme ne olursun

08.34

dunkleslicht:

Bana kendini kaptırma Günhan

08.35

gunhan.karakoc:

Çok geç Umut

08.35

Teneffüste aşağıya inen Sinem, elinde kocaman bir gül buketiyle geldiğinde ağzım açık kaldı. Dahası, güller maviydi. Denemede mavi gülün temsil ettiği insanları anlatırken, kendimi de o gruba soktuğum için biraz da kendimden bahsediyordum aslında.

"Bunlar ne?" diye sordum.

"Sanaymış. Günhan, denemeni yayımladığıma göre seni tanıdığımı emin olduğunu söyleyerek sana vermem için bu gülleri verdi." Sinem de en az benim kadar şaşkıncı, üstelik *The Günhan* şokundaydı. Sinem'in oldukça aktif bir okul hayatı vardı ama böylesini görmemişti. Uzun zamandır okuldan tanıdığı Günhan'ın böyle jestler yapan biri olabileceğini de hiç bilmiyordu.

Gülleri aldım ama ne yapacağımı bilemeyerek kalakaldım. Bu güllerle dışarı çıkarsam beni eliyle koymuş gibi bulurdu. Güllerin arasında koyu yeşil, minik bir zarf bulunca zarfı çekip çıkardım ve açtım. Şöyle yazıyordu:

"Mavi güller yalnız değildir."

13.02.2019

aliinthedeadland:

Okul gazetesindeki Dunkles Licht sensin, değil mi?

09.45

Bu, okuduğum en güzel denemelerden biriydi, Işık

09.45

Kendini yalnız hissetmemen için ne yapabilirim?

09.46

Bana yardım ettiğin gibi ben de sana yardım etmek istiyorum.

09.46

Gerçek adın ne Işık?

09.47

dunkleslicht:

Daha önce de konuştuk bunları. Adımı veremem.

09.48

aliinthedeadland:

O zaman seni bulmama izin ver? Aslında izin ver ya da verme... seni bulacağım.

09.48

dunkleslicht:

Ali... Ya tanıdığın biriysem? Her gün gördüğün ama umursamadığın, tek kelime etmeye gerek görmediğin biriysem? O zaman bunu kendine yedirebilecek misin? Işık'ı silip atacak mısın, yoksa bunca zaman beni görmezden geldiğin için kendinden mi nefret edeceksin?

09.49

Yapma, beni arama.

09.49

Sonraki teneffüs Ali, bizim sınıftaydı. Zilin çalışı bile bitmeden üst kat koridorunun en sonundaki sınıfımıza ısınlanmış gibiydi. Gözleri sınıfta gezinip cam kenarının en arka sırasındaki beni buldu.

"Ne oldu?" diye sordum bana doğru gelirken.

"Bir şey olmadı, sadece bu sefer sen sınıftan kaçmadan seni yakaladığıma emin olmak istedim," diye cevapladı. Sesinden anladığım kadarıyla bana biraz bozulmuştu. "Neden kaçıyordun?"

"Acıya yeterince katlanamam ve kaçırım," diye cevap verdim, Megadeth'ten alıntı yaparak.

"Ne?" diye sordu anlamayarak.

"Boş ver," dedim. "Sadece bir şarkı sözü."

"Sana bir şey anlatacağım," diye başladı Ali, yanıma otururken. Önümdeki sırada oturan Sinem, omzunun üzerinden şüpheyle bize doğru baktı. "Okul gazetesindeki denemeyi kimin yazdığını biliyorum."

Ben donakalırken, Sinem'i öksürük krizi tuttu. Nasıl biliyordu? Kimi biliyordu? Ne biliyordu?!

"Kim?" diye sordum sakın kalmaya çalışarak ama sesim öncekinden daha kısık çıkmıştı.

"Demek istediğim... Dunkles Licht ile mesajlaşıyorum," dediğinde rahatladım. Sinem de çantasına uzanıp suyunu alırken daha

iyiydi. "Ona Işık diyorum ama gerçek adını bilmiyorum. Sadece inanıyorum ki yardıma ihtiyacı var."

Harika! Işık olan bana, Umut olan beni anlattıktan sonra şimdi de Umut olan bana, Işık olan beni anlatıyordu. Işık ve benim gerçekten de yardıma ihtiyacımız vardı.

"Peki, ben ne yapabilirim?" diye sordum.

"Bilmiyorum... Gazeteyi kim hazırlıyordu? Ona sorsak belki bize bir isim verebilir. Ya da herkesten destekleyici mesajlar toplayarak ve bir dahaki sayıda yayımlatsak?"

Ali'nin gerçekten güzel bir yüreği vardı, bundan şüphem yoktu. Işık'a âşık değilse bile bir arkadaş gibi ona yardım etme isteğiyle doluydu. "Bu kızı neden bu kadar önemsiyorsun?"

"Çünkü benim aşka âşık olduğumu anlamamı sağlayan oydu," dedi. "Aşkla hoşlanmanın arasındaki farkı öğreten oydu. Bana çok sorun yaratan dertlerimi, diğer insanlar gibi küçümsemek yerine kibarca dinleyip yardım etmeye çalışan oydu. Beni olduğum gibi gördü."

"Ali, senden yardım istemeyen birine yardım ettiğinde bu yanlış anlaşılabilir ve ters tepebilir. Bunu aklında bulundur."

14.02.2019

Sevgililer günü, sabahın köründe uyandığımda lanetim geri dönmüş gibiydi. Evdeki tüm bitkiler ölmüştü.

Halam, çılgın gibi o saksıdan bu saksıya koştururken yakınıp duruyordu. "Ölmüş! Bu da ölmüş! Hepsi ölmüş!"

"Su vermemiş olabilir misin, anne?" diye araya girdi Merve abla.

"Hayır, verdim. Ben bitkilerime özenle bakarım. Bir hata yapmam mümkün değil!" Gözleri, saksılarda gezerken benim üzerimde aniden durdu. "Sen! Senin bunlarla bir ilgin var mı?"

"Ben ne yapmış olabilirim ki, hala? Bitkilerle ilgilenmedim hiç. Birine bile dokunmadım." Geriye doğru bir adım atarken sırtımı kapı pervazının sivri köşesine çarpınca korkunç bir acıyla iç çektim.

"Bundan öncesinde ne yaptıysan onu! Dokunman gerekmiyor," diye çıkıştı halam.

İşte, her zaman olan buydu. Bir evdeki huzurum, etrafta bir şeyler ölmeye başlayana kadardı. Benim lanetim de buydu. "Ben bir şey yapmadım," dedim tekrar ve tekrar.

Okulu boş verip odama kapandım. Dönemin ikinci haftasında ikinci kez devamsızlık yapıyordum, hiç sorunum yokmuş gibi bir de okuldan uyarı alacaktım şimdi. On sekizime henüz girmedikten

bir veliye tabiydim ve velim şu an halamdı. Okul henüz bitmemişti ve gidecek başka kapım da kalmamıştı.

Odama kapandığım tüm süre boyunca sessizce ağladığımdan başım çatlıyordu, dinlediğim şarkıları kafam artık kaldıramıyordu. Oysa tek sığınağım müzik kalmıştı.

Sinem:

Okula gelmiyor musun?

08.00

Umut:

Evdeki tüm bitkiler öldü

08.01

Halam benim öldürdüğümü düşünüyor

08.01

Sinem:

Nasıl ya?! O kadar kolay mı?

08.02

Bu sadece talihsiz bir tesadüf

08.02

Dur, sen de kendini suçlamıyorsun, değil mi?

08.03

Umut:

Bilmiyorum. Durup dururken neden öldüler?

08.03

Sinem:

Saçmalama, Umut! Seninle ne ilgisi olabilir

08.04

Tüm talihsizlikleri senin üzerine yıkamazlar

08.04

Umut:

Görünüşe göre yapabiliyorlar...

08.05

Sinem:

Yanına gelmemi ister misin?

08.05

Umut:

Hayır, benim için okulu asma

08.06

Benim gibi okulu asma

08.06

Okulu astım, şimdi sıra kendimde ahahha

08.06

Sinem:

Umut... Komik değil

08.07

Yarın seni sapasağlam bir şekilde bu okulda göreceğim, tamam mı?

08.07

Umut:

Tamam

08.08

Sinem:

Sabah Ali, gazete işleri için kullandığımız odaya gelmiş, o sırada orada olan editörümünden Dunkles Licht'in adını istemiş. O da bilmediğini ama bana soracağını söylemiş. Ben de bilmediğimi ve denemenin dolabıma bırakıldığını söylemesini istedim

08.09

Kıçını kolluyorum yani

08.09

Emeklerimi boşa çıkarma kiddo

08.10

Perşembeleri son iki dersimiz beden eğitimiydi. Aynı zamanda da Günhanların antrenmanlarına denk geliyordu. Ders saatleri sırasında Günhan'dan da özel mesaj geldi. O sırada odamda bir duvarın önüne çökmüş, ağrıyan başımı tutuyordum. Gözlerim ekranın ışığına karşı hassaslaştığından parlaklığı sonuna kadar kıstım. Günhan'dan gelen linkin uzantısında Kreator ismini görünce gülümsedim.

dunkleslicht:

Şu an başım çatlıyor, dinleyemeyeceğim için üzgünüm

10.56

gunhan.karakoc:

Neden? İyi misin?

10.56

dunkleslicht:

Fiziksel olarak tek parçayım

10.57

gunhan.karakoc:

Ama ruhsal olarak değilsin

10.57

Şu anda beden eğitimine çıkmış sınıftaki kızlardan hiçbiri de değilsin, değil mi?

10.58

Neredesin, Umut?

10.58

En başta senin sözelci olduğunu düşünmüştüm ama sonra dil bilgin beni şaşırttı. Bence sen diltisin

10.59

Ve şuna bak ki okulda her dönemde sadece bir dil sınıfı olur.

10.59

dunkleslicht:

Okulda değilim.

10.59

gunhan.karakoc:

İnkâr etmiyorsun

10.59

dunkleslicht:

Neyi?

11.00

gunhan.karakoc:

Dilci olduğunu

11.00

dunkleslicht:

Sonra konuşalım, Günhan. Başım ağrıyor

11.00

gunhan.karakoc:

https://www.youtube.com/watch?v=6E-D_8dq3sg

Hegard - Her Mannelg
Her Mannelg - Hegard - Her Mannelg

11.02

Bu başını ağrıtmaz, aksine seni dinlendirir.

11.02

dunkleslicht:

Teşekkür ederim. Şüphesiz ki müzik zevkine tapıyorum

11.07

36

Ortalık sakinleştğinde sahile inmek için evden çıkmaya karar verdim. Kapıyı açmamla zile basmak üzere elini kaldırmış olan Ali'yle yüz yüze gelmem bir oldu. Kucağında boyum kadar bir pelüş ayı vardı.

"Aman Allah'ım, bu ne?" dedim.

"Tanıştırayım; Bay Ayı," dedi Ali, ayının kolunu tutup bana el sallattırırken.

Kaşlarımı havaya kaldırırken ifadem memnuniyetsizdi. "İsim konusunda pek yaratıcı değilsin, değil mi?"

"Senin önerini duyalım o zaman."

"Bahtsız Boz Ayı bence bu," dedim.

"Aman ne yaratıcı! Ayrıca niye bahtsız ya?" diye sordu ayıya bakarken. Bir yandan da ayının kafasını tutup kendine çevirdiğinden sanki ayı canlıymış da birbirlerine bakıyorlarmış gibi görünmüştü.

"Çünkü bu günde bana getirildi," dedim iç çekerek.

"Nereye gidiyordun?" diye sordu Ali, çıkmak üzere giyindiğimi fark edince.

"Herhangi bir yere." Orada ne diyeceğimizi bilemeden öylece dururken, "Bekle, bir fikrim var," dedim. Odama doğru giderken,

"Ayıyı da verir," diye seslendim.

Ali, ayıyı sırtına almış, ayının kollarını da boynuna dolamış bir şekilde odama kadar gelirken, "Evde kimse yok mu?" dedi.

"Halam fenalık geçirince sağlık ocağına gittiler," diye açıkladım. Sonra ayıyı alıp yatağıma yatırdım ve yorganı üzerine çektim.

"Bu neden?" dedi Ali, yatakta yatan ayıyı göstererek.

"Evde olduğumu ama uyuduğumu düşünsünler," dedim. Bitkilerini öldürmüşüm de sonra da kaçmışım gibi suçlu görünmek istemiyordum.

"Bilmem farkında mısın ama sen bu ayıdan zayıfsın," dedi Ali. "Cidden, sen niye bu kadar zayıfsın ya?" diye sordu bana dönerek.

"Boş ver," dedim, onu odadan çıkararak. "Hadi gel, çıkalım."

Atatürk Evi'nin arka cephesinde kalan merdivenlerde oturmuş, denizi izlerken, "Bugün okula neden gelmedin?" diye sordu.

"Evde ufak bir kıyamet koptu. Tüm bitkiler öldü," dedim.

"Bu neden okula gelmeni engelledi peki?"

"Çünkü halam, onları benim öldürdüğümü düşünüyor. Parmağımı bile sürmeden hem de."

"Bu çok saçma," dedi kendinden emin bir şekilde. "Niye öyle düşünüyor ki?"

"Çünkü ben, ölüm getiren bir cadıyım, Ali," dediğimde güldü. Ne kadar ciddi olduğumun farkında değildi. Oysa bilmiyordu ki bu bir espri değildi.

15.02.2019

Cuma günü okula döndüğümde her şey normal görünüyordu. Kimsenin benimle dalga geçtiği ya da bana zorbalık yaptığı yoktu. İyi haber; evden de atılmamıştım.

Merve Abla:

Çiçekleri öldüren annemmiş kuzi

09.12

Temizlensin diye sulama kabının içine çamaşır suyu koymuş, sonra da unutup üzerine su ekleyip bitkileri sulamış. İnanabiliyor musun...

09.12

Umut:

Nasıl yani? BİTKİLERİ BEN ÖLDÜRMEMİŞ MİYİM?

09.13

Merve Abla:

Nasıl sen öldürmüş olabilirdin ki zaten aptal?

09.13

Umut:

Çünkü;

09.15

Merve Abla:

Allah seni ne yapmasın hdşhdşhd

09.15

Sırıtarak bahçede ilerlerken biri tarafından durduruldu. Tanıdık eller görüş alanıma girdiğinde kafamı kaldırıp siyah sanılacak kadar koyu kahverengi olan gözlere baktım. "Günhan?"

"Adımı biliyorsun," dedi gülümseyerek. "Seni durdurmasaydım yine çarpışacaktık, belki yürürken mesajlaşmamalıydın."

"Üzgünüm, ben, şey... bitki katili olduğumu sanıyordum ve..."
Ve ne saçmalıyordum?

Gözleri, gözlerimden dudaklarıma, oradan saçlarıma, oradan da gömleğin üzerine giymiş olduğum kazağa kaydı. "Benimle her ko-

¹Yiğit Özgür karikatürü. (yn.)

nuştuğunda panikliyorsun, fark ettin mi?" diye sordu yeniden gözlerime bakarken.

"Sadece iki kez konuştuk," dedim hızlıca.

"Emin misin?" diye sordu gözlerini kısarak.

"E-evet," derken kekeleyerek gerçekten çok emin bir imaj çizmiştim. Ardıma bakmadan oradan kaçtım ve sınıfa dönüp sırama resmen saklanırcasına sindim.

38

16.02.2019

Evden ve okuldan sonra en sık uğradığım yer sahildi. Hüznüme ortak oluyormuş gibi hissediyordum. İşin aslı, Ali'ye söylediğimde şaka yoktu. Ben, gittiğim her yere ölüm getiriyordum. Gittiğim her evden kovulmam ve kapı kapı gezmem de bundandı.

gunhan.karakoc:

Bence sen kalbinde çok büyük bir acıyı, omuzlarında çok ağır bir yükü, gözlerinde çok derin bir hüznü ve ardında çok kötü bir sorunu taşıyorsun, Umut.

13.32

Söyle bana, derdin ne?

13.32

Dalıp dalıp gittiğini biliyorum. Kafanı dağıtmak için başkalarının dertlerine kafa yorduğunu biliyorum. Yalnız hissettiğini biliyorum. Ama en önemlisi de tüm sorunlarını tek başına çözmemen gerektiğini, bunları hak etmediğini biliyorum.

13.33

dunkleslicht:

Bilmiyorsun, Günhan.

13.34

Bak, şöyle yapalım. Sana her şeyi anlatayım ve tüm bunları aslında hak ettiğimi düşünüp düşünmediğini tekrar sorayım

13.34

✓ Görüldü, 13.34

Mesajım görüldüğü halde Günhan'dan cevap gelmedi. Saniyeler hızla geçerken Günhan'ın yazdığına dair bir emare de yoktu. Ardından aniden omuzlarıma doğru bir mont örtüldü ve beklenmedik hareketten doğan korkuyla yerimde sıçradım. Kafamı çevirip neler olduğuna bakarken Günhan yanıma oturdu.

Onun yanıma oturuşunu şok olmuş gözlerle izlerken, o bana sakince dönüp, "Evet, Umut," dedi. "Bana her şeyi anlat."

İçimden üçe kadar sayarken sakince nefes almaya çalıştım ama nfileydi, hızlanan nefesimle göğsüm çoktan hızla inip kalkmaya başlamıştı. Üçe kadar saymayı bitirdiğimde de hâlâ yanımdaydı, gerçekte.

"Nasıl mı öğrendim?" diye sordu. "Dil sınıfında Almancası en iyi olan senmişsin, o gün karakoldaki polislerin tarif ettiği de sendin. Bana ilk kez çarptığında şüphelerim vardı ama ikinci kez çarpacağın anda emin olmuştum. Sadece senin değil, Sinem'in davranışları da tuhaftı. En yakın arkadaşın o, değil mi? Perşembe günü okula gelmedin ve bil bakalım yirmi dört kişilik sınıfında listede yok yazılan tek isim neydi?" Uzanıp saçlarıma dokundu, yüzüme düşen perçemi geriye doğru iterek gözlerime baktı. "Umut Hida Eroğlu."

Üzerime örtülen monta rağmen buz kestim, tüylerim diken diken olmuşken dudaklarım titredi. Eminim ki daha birçok ufak ipucunu birleştirmişti. Fark etmeden çok fazla bilgi verme alışkanlığım vardı.

"Adının gerçekten de Umut olduğuna inanamıyorum, bunca zaman dibimdeydin... Ama şimdi konumuz bu değil. Söyle bana Valkyrie, seni üzen ne?"

İfşa olmanın verdiği şokla ne yerimden kıpırdayabiliyor ne de bir şey söyleyebiliyordum. Günhan da bunu fark etmiş olacak ki beni

zorlamadı. "Sorun değil Valkyrie, şimdi konuşmak zorunda değilsin. Ben de ısrar etmem, beklerim," dedi.

Cebinden çıkardığı kulaklığının bir ucunu yavaşça sol kulağına taktı, diğer ucunu da kendi sağ kulağına taktı. Tanıdık melodilerin ardından Erkin Koray'ın sesi duyuldu. Günhan, parçadaki tüm 'ey-lül'leri, ona mesaj attığım ay olan 'ocak' ile değiştirmişti ama şarkının geri kalanı aynı şarkıydı. Ben şaşkınlığıma rağmen buna gülümserken, o sadece beni izledi.

Bir ocak akşamı sen geldin bana

Bir ocak akşamı aşk verdin bana

Karanlıkta gördüm seni

Ne olur gitme ver elini

Senin ile beraberce

Çayırlarda yürüdükçe

Bakacağız falımıza

Neler olacağımıza

Bir ocak akşamı sen geldin bana

Bir ocak akşamı aşk verdin bana

Dökülmüş yapraklardan

Bir küçük buket

Sana sunuyorum

Bunu kabul et

Daha yakın olmak sana

Dünyaları verdi bana

Şimdi artık seviyorum

Yaşamak ne hoş diyorum

Bir ocak akşamı sen geldin bana

Bir ocak akşamı aşk verdin bana

39

17.02.2019

Sinem:

Öldün mü?

12.58

Mesajlara neden cevap vermiyorsun?

12.58

Umut:

Fazla doz Günhan'dan ölünür mü?

12.59

Sinem:

Ölünür...

12.59

Ölünür de

13.00

NE OLDU?!

13.00

Umut:

Beni buldu

13.00

Sinem:

Oha!! Nasıl?!!

13.01

Umut:

Tüm ipuçlarını birleştirmiş. Perşembe günü okula gitmediğimi de biliyordu...

13.01

Sinem:

AhahhaashlsbdşsdhDHŞSBDLSHDDK

13.02

Umut:

Ne gülüyorsun be manyak?

13.02

Sinem:

Yani yavrum kusura bakma da ekmek kırıntıları bırakan sendin, kendin kaşındın

13.03

Umut:

Yine de ne bileyim...

13.04

Adam, kapı kapı dolaştı, Sinem. Ekmek kırıntısı olmasa bile şansını zorlardı.

13.04

Sinem:

Pekala, hakkın var

13.05

Eh, olmuş artık

13.05

Şimdi ne yapacaksın?

13.05

Umut:

Yorganın altında saklanacağım? Bay Bahtsız Boz Ayı ile. Umutsuz Umut ve Bay Bahtsız Boz Ayı.

13.06

Sinem:

Kesinlikle umutsuz vakasın Umutt

13.06

Umut:

Teşekkür ederim canım, zor olmuyor

13.07

Sinem:

Yarın okula gelmek zorundasın yine de. Asıl sorun şu; Günhan ile Ali karşılaştığında ne olacak?

13.07

Birbirlerinden haberleri var mı?

13.07

Umut:

Günhan, Ali'yi biliyor ama Ali, Günhan'ı bilmiyor.

13.08

Sinem:

Yani Ali yavrum her şeyden bihaber. Yazık bu çocuğa be

13.08

Umut:

Ben yoruldum hayat gelme üstüme

13.08

Niye bu kadar panik olduk ki ya?

13.09

Sinem:

Çift kişilikli olduğundan şüphelenmeye başladım... Son iki mesajının arasındaki farka bakar mısın?

13.09

Umut:

Ya hayır... Demek istediğim, birbirlerini öğrenirlerse ne olacak sanki?
Niye buna gerildik şimdi? Kimseyle bir ilişkim yok ya

13.10

Sinem:

Peki bundan şeyin haberi var mı? Günhan'la Ali'nin?

13.10

Canım benim anonim olarak dert dinleme olayları 2000lerde sona
erdi. Sen 2001lisin, kendine gel

13.10

Durup dururken niye Güzin Ablalığa soyundun ki

13.11

Umut:

Öff atmıyorum mesaj falan

13.11

Sinem:

Duy da inan...

13.11

Aa cidden yazmıyor

13.15

Aman Allah'ım, kıyamet alameti

13.21

Başımıza taş yağacak

13.21

40

18.02.2019

Başımıza taş yağmadı. Gerçi benim olduğum ortamlarda daha kötülerinin olduğuna şahittim ama neyse ki şu an için her şey normal görünüyordu. Normal bir pazartesi sabahı, normal bir şubat günü gibiydi.

Ta ki okulun giriş kapısının sağ tarafında, elleri ceplerinde bekleyen Ali'yi ve sol tarafında, kapıya yaslanıp kollarını göğsünde bağlamış bir şekilde bekleyen Günhan'ı görene kadar. Şüphesiz ki ikisi de birbirlerinden habersiz olarak beni bekliyordu.

Kulaklığımın önce bir ucunu, sonra diğerini çıkarıp, kulaklığı aceleyle elime dolayıp cebime attım. Onları görmemişim gibi davranıp, geçip gidemezdim. Zira çoktan beni, dahası benim onları gördüğümü görmüşlerdi. İki arada bir derede kalmış, o dere de boğulmak üzereydim.

Günhan, yaslandığı yerden ayrılıp bana doğru gelirken adımı seslendiğinde, Ali de Günhan'ın varlığını fark edip kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı. Birbirlerini tanıyorlardı; Günhan, Ali ile konuştuğumu da biliyordu ama Ali, Günhan ile alakamı bilmiyordu.

Şimdi hepimiz okulun bahçe kapısında durmuş, tuhaf bir üçgeni oluşturmuştuk. Bermuda şeytan üçgeni gibi hissettiriyordu.

"Günhan'ı nereden tanıyorsun?" diye sordu Ali. Kafasında Günhan ile benim aramda hiçbir bağlantı kuramamıştı. Ne aynı bölümden ya da sınıftandık ne de ortak bir arkadaş ortamımız vardı.

“Seni tanıdığı yerden,” diye yanıtladı Günhan.

Bir an için elim ayağım dolaştı. Ali, benim Işık olduğumu bilmiyordu ki.

“Nasıl? Senin annen de mi Zehra Teyze ile aynı altın günü grubundan?”

Günhan ağzını açtı, sonra geri kapattı. Belli ki Ali’nin, Günhan’ın annesinin öldüğünden haberi yoktu, fakat bilmeden onun yarasını deşmişti.

Bir tatsızlık çıkmadan konuyu değiştirmek isteyerek hızlıca bir neden buldum. “Biz müzik nedeniyle tanışıyoruz. Aynı türü dinliyoruz da...”

“Sen metalci misin?” dedi bana Ali, saf saf.

Günhan, gözlerini devirmekle meşgulken acısını biraz dindirmiş gibiydi. Tek eliyle beni göstererek, “Yaa, asla tahmin edemezdin, değil mi?” diye dalga geçti. Kabanımın açık olan önünden görünen Ramstein logolu sweatshirtüm de âdeta sırıtıyordu.

“Pekâlâ, ders başlayacak, bana ne diyecektiniz?”

Günhan, omuz silkip elime bir poşet tutuşturdu ve “Yemek ye,” deyip gitti. Ali ile arkasından kafalarımız karışık bir şekilde baktık.

Ardından Ali, poşetin içindeki poğaçaya bakıp bana dönerek, “Haklı,” dedi.

Ukala baş belaları.

“Serenay hastaymış,” dedi Ali birden. “Bunu söylemek istemiştin.”

Bir an Işık ile ayrı kişiler olmam gerektiğini unuttum. Bir an Ali’nin beni her şeyimle tanıdığını sandım. Sonra toparlandım. “Nasıl hasta? Neyi var?” Afallamıştım. Onunla ilgili konuları benden çok Işık’a anlattı, şimdi niye bunu söylemek için beni kapıda beklemişti?

“Bağışıklık sisteminin çöktüğünü söyledi abim ama başka kontroller de yapacaklarmış. Hastanedeler.” Durdu, ayağının ucuyla asfalt

zemini eşlemeye çalıştı. Sonra tekrar başını kaldırdı. "Ne yapacağımı bilemiyorum. Hastaneye ziyaretine gitsem benimle gelir misin?"

"Şey... Son zamanlarda çok devamsızlık yaptım ama istersen okuldan sonra gelebilirim." Pek de gitmek istediğim söylenemezdi aslında. Hastanelere bayılmıyordum, özellikle de oralarda bir tane bile güzel anım yokken.

"Neyse ya... Belki ziyaretlik bir durumu yoktur. Mesaj göndereyim diyeceğim ama..."

"Seni engelledi."

Şaşırarak duraksadı. "Evet, doğru bildin."

Koşa koşa yanımıza gelen Sinem, konuşmamızı böldü. Yüzü ki-reç gibi bembeyazdı, elinde bir kâğıt tutuyordu. Soluklanırken kâğıdı bana doğru uzattı. "Bu ne?" diye sordum.

"Biri, gazetede yayımlamam için, gazete odasındaki dolabıma bırakmış," diye açıkladı, nefes nefese kaldığından bir çırpıda söyleyememiş, kısım kısım bitirmişti cümlesini.

Kâğıdın üzerindeki nota şöyle bir bakıp dudağımı bükerek kâğıdı açtım. Üzerinde yazıcıdan çıktı alınmış kısa bir deneme vardı. Başlığı *Güzel Bir Gün* idi. Hâlâ sorunun ne olduğunu çözememişken sayfanın sonundaki ismi gördüm.

Dunkles Licht.

Güzel Bir Gün

Anlatmanı istemiştim. Kötü günlerini, dertlerini, kabuslarını... Çarpık bir fanteziye dönerken takıntılar, mavi bir kadifeyle kaplandı tüm duygular. Denizden gelmesini beklediğim dalganın karadan gelmesi alabora etti beni. Korkular sekiz şiddetinde yıkarken onları, karanlığa bulanmış bir el uzatmam ne fayda ederdi? Özellikle şiddetin sebebiyken? Ardımda bıraktığım fayda neler var, kimler öldü orada?

Katrana batmış mavi bir gül fazla yaşamaz. Haddim olmayan sırlar gizli kalır, eğer yoksam ben. Ölmek için güzel bir gün mü bugün? Sorun değil, kötüyse de ölümümle güzelleşir gün. Aldatıcı karanlık ışıklar söndüğünde gerçek güneş doğar.

-Dunkles Licht

"Önceki yazısı çok güzeldi. Bu çok tuhaf bir yazı olmuş," dedi Ali. "Sanki... intihar notu gibi."

Sinem ile birbirimize baktık. Bu yazıyı benim yazmadığımı ikimiz de biliyorduk. Yeterince sorunum yokmuş gibi bir de taklitçim çıkmıştı. İyi de neden? Birinin beni taklit etmesi ne işine yarayacaktı ki?

Ali, düşünürken birden bir şeyi fark etmiş gibi durdu, gözleri büyüdü. "Bir dakika! Ne demek gazetede yayımlamam için dolabıma bırakmış?"

Sinem ile yeniden birbirimize baktık.

Eyvah.

Her şey ortaya böyle mi çıkacaktı? Eh, öyle ya da böyle çıkacaktı, değil mi?

"Okul gazetesini sen mi çıkarıyorsun?" diye sordu Ali, işaret parmağını Sinem'e doğrultarak. Sonra bana döndü. "En başından beri biliyordun! Dunkles Licht için yardım istediğimde bana yardım etmedin, gazeteyi arkadaşının çıkardığını söylemedin." Yine aniden durdu. İnanılmaz bir suçluluk duygusu yüzüne yerleşti. "Hasiktir! Ben de hiç uğraşmadım. Gazetenin künyesi... O Sinem, bu Sinem... Ve sen... Umut, seni tanıdığımdan beri Dunkles Licht ile ilgilenmeyi azalttım, belki de kestim. Şimdi kız ölmeyi düşünüyor ve bunda benim de suçum olabilir!"

"Ali, saçmalama, dur!" diye çıkıştım ama ne yapacağımı, ne diyeceğimi hiç bilmiyordum. "Kızın ölmek istediği falan yok!"

"Nasıl yok?!" diye bağırdı. "Sen ne biliyorsun ki?"

Gözlerimi kırpıştırarak baktım. Çok tuhaf bir andı. Ali, benim için benimle tartışıyordu. Her şeyi mahvediyordum. Yaklaşık on sekiz yıldır hayattaydım ve dokunduğum her şeyi gerçekten de *katrana buluyordum*.

Ali, sinirle başını sallayıp cebinden telefonunu çıkardı ve bizi orada yalnız bırakıp okula doğru giderken telefonunda bir şeyler tuşlamaya başladı.

Saniyeler sonra telefonuma bildirim geldi. Telefonumu çıkardım. Instagram'dan bir mesaj bildirimim vardı. Dunkles Licht dışında bir hesabım olmadığından bu hesap her zaman açıktı. Telefonu çevirip mesajı Sinem'e gösterdim.

aliintheadland:

Işık, iyi misin? Az önce gazete editörüne bıraktığın yazıyı gördüm ve senin için çok endişelendim. Lütfen, sana destek olmama izin ver.

07.56

"Ben editör değilim, genel yayın yönetmeniyim!" dedi Sinem. "Künyeyi doğru okusaymış bari."

Sinem'e ters ters baktım. "Alt tarafı bir okul gazetesi ve okul da çok büyük değil." Elimle okulu gösterirken ilkokuldan bozma gibi görünen okulun bahçesinde rüzgârla birlikte otlar uçuşuyordu. Arka planda yalnızca kovboy filmi müzikleri eksikti.

Sinem, elindeki kâğıdı alıp gözümün önünde salladı. "Olabilir ama senin hayatını karmaşıktırmaya yetiyor, n'aber!" Bu, sadece ona daha ters bakmama neden oldu. "Sadece söylüyorum!" dedi kâğıdı geri çekerken.

"Ne yapacağım şimdi? Çocuğa da görüldü attım."

"Ulan, çocuk sana kızıp sana yardım etmeye gitti ya la!" Sinem birden gülme krizine girdiğinde üffleyip onu orada bırakarak okula yöneldim. Giderken bir an durup Sinem'in elindeki kâğıdı almayı da ihmal etmedim. Kâğıdı katlayıp cebime koyduktan sonra telefonumu tekrar elime aldım.

dunkleslicht:

İyyim de ne yazısı? Ben yazı falan bırakmadım.

07.58

Heh! Olay iyice boka sarsın, Umut! Aferin sana!

Kendi kendime öfledim. Bileğime taktığım pastane poşetinden Günhan'ın aldığı poğaçayı aldım ve lokmalara bölüp sinirle yiye yiye sınıfa girdim. Yaptığım bencillik olabilir. Sırf açığa çıkmamak için Ali'nin duygularını altüst ediyordum. Bana kızarken başka bir kızın intihara sürüklendiğini düşünüyordu. Ona her şeyi anlatıp özür dileyeceğime hâlâ çift kişilikli davranıyordum.

Benden bir dakika sonra Sinem de sınıfa geldi ve önümdeki sıraya oturdu. Gülüşünden dolayı yanakları hâlâ al aldı.

aliintheadland:

Nasıl yani? O zaman yazıyı kim yazdı? Niye seni taklit etsinler ki? Bana yalan söylemiyorsun, değil mi Işık?

07.59

dunkleslicht:

Bilmiyorum, Ali. Yazana sormak lazım.

07.59

İlk teneffüs, daha hoca sınıftan çıkmadan Günhan içeri girdi. Hoca da dahil, sınıftaki tüm kafalar ona dönerken Günhan, doğrudan benim sırama geldi. Günhan'ın okulda tanınmasının tek nedeni basketbol takımında olması falan değildi. Okulda belirli bir popülerler grubu yoktu ya da kimse sırf basketbol takımında diye popüler olmamıştı. Gerçek hayat, lise dizi, film ve kitaplarından farklıydı. Günhan'ın popüler olmasının asıl nedeni saçlarıydı. Uzun saçları, düzleştirilmişçesine düz ve parlak bir şekilde sırtına iniyor, başını eğdiğinde yanaklarını örtüp omuzlarının üzerinden dökülüyordu. Bazen başının arkasında gevşek bir topuz yaptığında da çok hoş duruyordu. Günhan'ın yönetim ile tartışıp tartışmayı kazanmasından sonra hem popülerliği artmış hem de erkekler ondan güç alarak saçlarını uzatmaya başlamışlardı.

Günhan, benim sırama yaklaşırken gözlerini kaldırıp bana gülümsedi, sonra da ona bakan diğer kişileri fark ederek onlara kaşlarını çatarak baktı. Sinirle değil, daha çok şaşkınlıkla. "Neler oluyor?"

"Bizim sınıfa daha önce hiç girmedin," diye açıkladı Sinem, benim sırama doğru dönerken.

Günhan, omuzlarını silktiğinde kıvrılan saç uçlarını düzeltmek için kendimle savaştım. Sınıf tekrar eski haline dönerken ve hoca sınıftan çıkarken Günhan, "Poğaçanı yedin mi?" diye sordu.

"O kadar sinirlendi ki somurta somurta hepsini yedi," dedi Sinem.

"Sen bir sussana ya! Benim de ağzım var, ben de konuşmak istiyorum, saksı mıyım ben?" diye şakayla karışık kızdım.

Sinem, bana şöyle bir baktı. "Valla kanka, saksı olsaydın sukulent ve kaktüs saksılarından olurdun."

Gülmemi zor bastırırken sinirlenmiş gibi mimik yapmak çok zordu. En sonunda güldüm ve ardından arkadaşlığımızı bir gülümsemeyle izleyen Günhan'a döndüm. "Pardon, sana mesaj atamadım. Şu yazıyla meşguldüm."

"Hangi yazı?" diye sorarken, ben kâğıdı çoktan çıkarmış, katlarından açıyordum.

Çıktı alınmış kâğıdı masanın üzerine serip ellerimle düzeltirken, "Bu," dedim.

Günhan, masaya doğru eğilip yazıyı okudu. "Bunu sen yazmamışsın."

"Nereden anladın?" diye sordum gülerek.

"Kâbus kelimesinde şapka yok," dedi.

Sinem, bana bakıp kaş göz yaparak gülümserken ben de istemsizce gülümsedim. Günhan'ın bu kadar kısa süre içinde beni tanımış olması mümkün müydü?

"Doğru," dedim. "Ayrıca çok fazla kelime tekrarına düşülmüş."

"Cümlelerin arasındaki bağlantı ile neden-sonuç ilişkisi de zayıf," diye ekledi Sinem.

"ÖSYM sınavları için iyi bir paragraf sorusu olur," dedi Günhan. "Son derece kafa karıştırıcı çünkü. İdeal."

Güldüm. "Sonuç olarak bunu ben yazmadım."

"Ama biri yazdı. Kim olabilir?"

"Bilmiyorum. Okulda kimseyi doğru düzgün tanımıyorum ki."

"Aslında tanıyorsun," dedi Sinem, kendi masasına otururken. Gözleriyle telefonumu işaret etti. "Kaç kişiye yazdın?"

Telefonuma baktım. Ağzım farkındalığın verdiği şaşkınlıkla hafifçe açıldı. *Lanet olsun.*

Masadaki kâğıdın üzerine eğilip satırları tekrar tekrar okudum. Gerçeği fark ederken tüylerim diken diken oldu. Bunlar, benim kelimelerimdi. Hepsini ben yazmıştım. Farklı zamanlarda, farklı kişilere. Yazdığım herkesten dönüt almamıştım, bazıları görüldü atmış, bazıları da beni direkt engellemişti. Ama takma adımla okul gazetesinde bir yazı yayımladığımda bir şekilde bir tepkime yaratmıştım.

Yazdığım kişiler her nasıl olduysa bir araya gelmiş ve onlarla konuşurken kullandığım kelimeleri bir yapboz yapar gibi birleştirip kısmen anlamlı bir metin oluşturmuşlardı. Karşımda bir kişi yoktu, bir sürü kişi vardı.

Ve hepsinden öte, bu bir tehditti.

Haddin olmayan sırlardan uzak dur, bildiğin sırları mezara götür yoksa ölürsün.

“Çok fazla.”

Çok fazla kişiye yazmıştım. İnsanların dertlerine öyle muhtaçtım ki sanki derdim yokmuş gibi bir de bunu dert edinmiştim. Ve onlara dert olmuşum. Kim bilir ne dertleri vardı? Ne sırları vardı? Yaptığım çok zararsız gibi görünüyordu. Dertlerini dinleyecek bir dost ya da ortak olacak bir hemdert. Fakat meğerse bazılarının yaralarını deşiyormuşum. Ortaya çıkmasından korktuğunuz büyük bir sırrınız varsa ve biri çıkıp size ‘*Derdini anlat,*’ dese onun bir şey bilip bilmediğinden şüphelenmez miydiniz?

Okul birden çok büyük ve çok kalabalık gelmeye başlamıştı. Sanki etrafımda büyüyor, büyüyor ve daha da büyürken ben bir karınca kadar küçük kalıyordum. Etrafımdan devasa ayaklar geçiyor, ezilmek için ne tarafa kaçacağımı şaşıırıyordum. Hiçbir lisede şansım yaver gitmemişti, hiçbirinden iyi ayrılmamıştım. Hayatım tam olarak liseye başlayacağım o yaz tatili dönüşünde kararmıştı ve bir daha da aydınlanmamıştı.

“Umut,” dedi Sinem, omzuma dokunarak.

Sıçrayarak düşüncelerimden ayrıldım. “Bilmiyorum,” dedim. Ses benden çıkmıyor gibiydi, sanki çok uzaktan geliyordu, yaklaşık dört yıl kadar öncesinden.

“Sakin ol, kimse seni tanımıyor, kimse gerçek adını bilmiyor.”

Elimin üzerindeki ele baktım. Ardından kafamı kaldırıp Günhan’ın bana odaklanmış gözlerine baktım. Rahat bir nefes almaya ça-

lıırken avuç içimi, Günhan'ın eline doğru çevirdim. Tereddüt etmeden elimi tutarken hâlâ gözlerimin içine bakıyordu. "Sen biliyorsun," dedim. "Sen beni buldun."

"Bana çok fazla ipucu verdin, Valkyrie. Ayrıca seni bulmak o kadar da kolay olmadı." Kendi sesim çok uzaklardan gelirken, onun sesi tam dibimden geliyordu. Mükemmel, tok, boğuk bir ses. Brutal vokalin ruha dokunup tüyleri diken diken eden titreşimleri. Beni ana çeken de sonunda bu ses oldu.

Kendi sesimi artık normal bir şekilde duyarken, "Ya onlara da verdiysem?" diye sordum.

Günhan gülümsedi. "Seninle konuşanlar, zaten senin amacını anlayan ve yardım eline uzanan insanlardı. Bunlar ise sadece hayalet. Seninle seni anlayacak kadar konuşmadılar, seni hiç anlamadılar ve bu yüzden onlara bilerek ya da bilmeyerek bir ipucu verecek kadar zamanın olmadı."

"Haklı," dedi Sinem. Ne zaman ayağa kalkıp elini omzuma koyduğunu ve sonra elini çektiğini hatırlamıyordum ama şimdi yeniden yüzü bize dönük bir şekilde masasında oturuyordu. "Endişelenme, Umut. Sadece dikkatli olman gerekiyor, o kadar."

"O yazıyı yayımlayacak mısın?" diye sordum Sinem'e.

"Asla," dedi hiç düşünmeden, tereddüt dahi etmeden. "Sen, Ali'yi ne yapacaksın peki?"

"Ne olmuş Ali'ye?" diye sordu Günhan.

"Dunkles Licht'i arıyor, onun intihara meyilli olduğunu düşünüyor," dedim.

Günhan, tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Değil misin?"

"Değilim."

Bana şüphyle baktı. İntihar konusunu hiç konuşmamıştık ama düşüncelerini tahmin edebiliyordum. O, bunu ilk elden, kendi gözleriyle görmüştü. En yakınının, sevgili annesinin bu yolu seçişini en ön sıradan adım adım izlemişti.

"Öldürüp denize atalım diyorum ben. Zaten deniz de hemen şurası," dedi Günhan, başıyla denizin olduğu tarafı gösterirken gayet ciddi bir sesle.

"Atladığımda Ali beni o denizden kurtarmıştı," diye itiraz ettim.

Günhan, sikkinlikle burnundan soludu. Tam olarak neye sinirlendiğinden emin değildim; denize atlamış olmama mı, yoksa beni Ali'nin kurtarmış olmasına mı? "Bir de intihara meyilli değilim diyorsun," diye söylendi. Zil çaldığında sınıfta bir koşuşturma başladı. "Gitmem lazım," diyerek yerinden kalktı. Elimi en son bıraktı. Parmakları parmaklarımdan yavaşça, gitmek istemez gibi kaydı. Sadece başımı salladım.

"Sana dönmeyenlerin ya da olumsuz dönenlerin listesini çıkarabilir misin?" diye sordu Sinem, masasından inip sırasına yan bir şekilde otururken fısıltıyla konuşuyordu.

"Birçoğunu sildim, bazıları da beni engelledi. Kim olduklarını hatırlayamıyorum."

Ağrıyan başımı hafifletmesini umarak alnımı ovarken yüksek ve suçlarcasına bir ses duydum.

Hexe.

Ürpererek başımı kaldırdım. Sesin geldiği yönü ararken kapının önünden geçen nöbetçi öğretmenin, "Hadi gençler, derse," diye tekrarladığını duydum. *Hexe* değil, *derse* diyordu. Ama ses, geçmişten yankılandı.

Hiç iyi değildim. Burada kurduğum yeni düzen yıkılmaya başlamıştı.

*Verbrenn die Hexe!*²

²*Alm. Cadıyı yakın! (yn.)*

"Buna bayılıyorum," dedi annem, elini radyoya uzatıp sesi açarken. Bir anda tüm arabayı tanıdık melodiler kapladı.

Babam gülümseyerek anneme baktı. "Ben de sana bayılıyorum, özellikle de müzik zevkinden dolayı."

Yanımda oturan kardeşim Barış, gözlerini devirirken kusar gibi yaptı. Ergenliğin başlarında, on iki yaşındaydı ve artık her şey ona aşırı duygusal geliyor gibiydi.

Babam, dikiz aynasından bize baktı. Hemen onun arkasında otuyordum. "Umut, rica etsem kardeşine bir tane vurur musun?" dedi gülerek.

Elimdeki kalın kitapla kardeşimin kafasına zevkle vurdum. Ondan sadece iki yaş büyüktüm ama yine de Barış, gözle görülür şekilde benden büyükmüş gibi duruyordu. Şimdiden boyu, benim boyumu geçmişti. Anneme benziyordu, saçları açık kahverengi ile sarı arasındaki birçok tona sahipti. Bense babama çekmiştim, onun gibi koyu kahverengi saçlara ve gözlere sahiptim.

Barış, kafasına kalın kitabı yiyince, "Anne!" diye bağırdı. "Şunlara bir şey söyle!"

"Hida!" diye yarı ciddiyetsiz bir şekilde bana ikinci adıyla bağırdı annem.

"Aber mama³ -"

"Türkçe konuş, Umut," dedi babam, yeniden dikiz aynasından bakarken.

"Ama anne, benim ne suçum var şimdi?" diye Türkçeye geçtim. Bu aslında evimizin kuralıydı. Evde Türkçe, dışarıda Almanca konuşuyorduk ve görünüşe göre araba da ev sayılıyordu.

"Çocukları rahat bırak, Melisande," dedi babam. O her zaman böyleydi, ortalığı kızıştırır, sonra hiç suçu yokmuş gibi sıvışırdı.

"Aa! Sen başlattın!"

"Şşt, şarkının içine ediyorsunuz," dedi babam hiç oralı olmayarak.

Şarkı, Pantera'dan Cemetery Gates idi. Bizim ailemizde geleneksel müziğin yanı sıra metal de el üstündeydi.

Şarkının dışında ortalık sessizleştiği anda, "Hida başlayacağı liseden bir çocukla konuşuyor," dedi Barış birden.

"Ne?" diye bana döndü babam. "Kim o lavuk?"

"Yok öyle bir şey!" diye bağırdım. "İntikam almak için yapıyor."

"Hiç de bile! Telefonuna bakan herkes gerçeği görür. Zaten liseli erkekler için can atıyordu!"

"Edgar!" diye bağırdı annem. "Ablan hakkında doğru konuş."

"Cadı!" dedi kardeşim ve bana dilini çıkardı.

"Ergen velet!" diye karşılık verdim.

Annem bıkkınlıkla iç çekerken önüne döndü. Her ne kadar didişsek de aslında kardeşimle birbirimizi çok severdik. Biz yeri geldiğinde birbirini kollayan ama sırf gıcıklık olsun diye de birbirine laf atan kardeşlerdendik. Ailemiz böyleydi; samimi bir arkadaş grubu gibi. Biz, birbirimizin en yakın arkadaşlarıydık.

Babam, anneme dönüp ona gülümsedi, eline uzanarak elini sevgiyle tuttu. Annem de ona gülümsedi; suratı iki yana genişlercesine kocaman

³ Alm. Ama anne. (yn.)

ve içten bir gülüştü. "Evet, ne diyordun? Bana mı bayılıyordun?" diye sordu annem muzır bir şekilde.

"Hı-hı, hem de çok." Babam, annemin elini dudaklarına götürüp yavaş bir öpücük kondururken annem kıkırdadı. Barış, kulaklığını takip onların sevgi gösterisini görmezden gelmeye çalışarak telefonundaki oyununa döndü.

O an onları izlerken göz ucumla gördüğüm manzara, yüzümdeki tebessümü keskin bir bıçak gibi kesip attı. Bağırarak için ağzımı açıp babama seslendiğimde çok geçti. Rüyalarda koşmak isterseniz de koşamazsınız, bağırırsınız da sesiniz çıkmaz ya hani, bir an öyle kalmıştım. Sonraki an... Sonraki an yoktu.

O, annemin son gülüşüydü. Babamın son kez annemi öpüşüydü. Ve kardeşimin son kez bana sataşmasıydı. O an, ailemin kalplerinin son atışıydı. Onları son kez görüşüm, seslerini son kez duyuşumdu.

Hayatta olmaz diye bir şey yoktu. Sonradan öğrenmiştim ki karşı şeritte seyreden tırın şoförü kalp krizi geçirmiş ve ayağı gazda takılı kalmıştı. Olay anında çoktan ölmüştü ve üzerimize geliyordu. Her ne kadar manevra yapmaya çalışsak da uzun ve geniş araçtan dolayı kaçacak yerimiz yoktu. İki yanımız sık ağaçlarla kaplıydı, yol sadece iki şeritliydi. Ve tır çok hızlı geliyordu. O hızda giden bir tır, fren yapsa bile hemen duramazdı. İki şeridi kaplayacak şekilde yan dönmüş ve bize çarpıp üzerimize düşerek bizi beraberinde metrelerce sürükledikten sonra anca durabilmişti.

Gözümü açtığımda hastanedeydim. Tek başıma. O kazadan sağ çıkmamam lazımdı. O gün orada, ailemle birlikte ölmem gerekirdi. Söylediklerine göre öyle bir kazada hayatta kalmam mucizeydi. Ama ben bunda hiçbir mucizevi yan göremiyordum. O gün, benim çevremde insanların ölmeye başladıkları ilk gündü. Ve ilk kurbanlar da en yakınlarım, ailem olmuştu. Hayatta kalmam ilahi bir cezadan başka bir şey olamazdı.

Cemetery Gates, acımasız bir ağıt gibi kafamın içinde çalmaya devam ediyordu. O günden sonra o şarkıyı ne zaman duysam ağlayacaktım ve o şarkı peşimi hiç bırakmayacaktı.

*Sözüme inan.
Kapımı açacağım.
Ve mezarlık kapılarından
Gececeğim.*

*Bazen yalnız kaldığımda,
Sesli düşünüyorum.
Yukarıdan, uzaklardan
Beni izleyip izlemediğini.
Hayatımı tersine çevirmeliyim,
Geçmişte yaşayamam.
Ve sonunda bana ait olan
Ruhumu özgür bırakmalıyım.*

44

18.02.2019

aliinthedeadland:

Sen iyi misin?

19.03

dunkleslicht:

Ben iyi miyim?

19.27

Bilmem

19.27

Neden herkes bunu soruyor?

19.28

aliinthedeadland:

Herkes kim?

19.29

dunkleslicht:

Herkes işte. Hayatım sosyal medyadan ibaret değil ya

19.30

Kötü gibi mi görünüyorum?

19.30

aliinthedeadland:

Nasıl göründüğünü bilmiyorum ki...

19.30

Ama doğrusunu istersen kötü olduğunu hissediyorum. Bence hiç iyi değilsin, Işık. Çok ters davranıyorsun, sen böyle biri değilsin

19.31

dunkleslicht:

Sen de doğrusunu istersen, Ali

19.32

Beni tanıımıyorsun, belki de böyle biriyimdir.

19.32

Belki de her şey bana ters davrandığından dolayı ben de ters davranıyorumdur. Belki de boğazıma kadar toprağa batmışımdır

19.32

aliinthedeadland:

En azından bataklık değil

19.33

dunkleslicht:

Hayır, değil. Keşke olsaydı. Ama toprak. Bildiğin soğuk, sert toprak

19.33

aliinthedeadland:

Işık, neyin var? Anlat bana. Taklitçiyle mi ilgili?

19.34

dunkleslicht:

Tam olarak değil. Ya...

19.36

Anlatamıyorum. Nereden başlarım bilemiyorum

19.36

aliintheworld:

Yazıyı bırakan 11-F'den Alperen'di. Bir şey ifade ediyor mu?

19.37

dunkleslicht:

Bunu nasıl öğrendin?

19.38

aliintheworld:

Kameralardan. Okuldaki kameralar sadece yedi günü kaydediyormuş, eskileri sürekli siliniyor, pek güvenli bir sistem sayılmaz ama iş gördü. Gerçi biraz uğraştım ama kimseye yakalanmadan doğru zamanı görüntülemeyi başardım

19.39

dunkleslicht:

Şu haline bak, eskiye nazaran neler yapıyorsun

19.39

aliintheworld:

Çözüyorum. Biraz geç öğreniyor olabilirim ama aptal değilim

19.40

dunkleslicht:

Ne demek istiyorsun?

19.40

aliintheworld:

Mesela buraya ne zaman geldin? Mesela niye kullanıcı adın Almanca? Mesela niye son zamanlarda mesajlarında soğukluk hissediyorum? Mesela Sinem niye bir şeyler saklıyor gibi? Başka şeyler de var, duymak ister misin?

19.41

dunkleslicht:

Ali...

19.41

aliintheadland:

O neden böyle, bu neden böyle diye çok düşündüm. Ve sonunda bazı sonuçlara vardım. Biraz hayal kırıklığına uğradım. Nasıl kandırılmış hissettiğimi bilemezsin. Umarım geçerli bir açıklaman vardır

19.42

Çünkü seni kaybetmek istemiyorum

19.42

Umut

19.42

21.02.2019

Bir an durmak ve biraz geriye gitmek istiyordum. Kafamın içinde bir videoteybin geriye sarılma sesini neredeyse duyabiliyordum. Derinlerden yaklaşan ama gittikçe yükselen ve hızlanan bir ses. Müm-kün olsaydı her şeyi başa sarardım.

En başa.

Müm-kün olsaydı her şeye engel olurdum. Kazaya, yıkılışa, yangına, ölüme.

Kendime.

En çok da kendime.

İki gündür okula gitmiyordum. Evi bırakın, mecbur kalmadıkça odamdan dışarı bile adım atmıyordum. Yanımdaki Bay Bahtsız Boz Ayı üzgün görünüyordu, ben de suçlu hissediyordum. Ali'yi hak etmiyordum, onun bana hediye almasını hak etmiyordum. Günhan'ın beni düşünmesini de hak etmiyordum. Sinem gelip, belki daha iyi hissederim diye odama abur cubur yığmıştı. Onun gibi iyi yürekli bir arkadaşı da hak ettiğimi hiç sanmıyordum.

Ani bir atakla Sinem'in getirdiği her şeyi yemiş, bir yandan da ağlamıştım. Kafamın içindeki sesler hâlâ devam ediyordu. Ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Hayatımın kontrolü elimde değildi, bir anda her şey kontrolümden çıkmıştı. Gerçi hayatım zaten çoktan kaymamış mıydı?

Midem tüm o yediklerimi kaldıramadı. Uzun zamandır çok az yiyordum, yeme bozukluğunu aşabilmiş değildim. Banyoda klozetin önünde istifra ederken, banyo kapısının arkasında halam ve eniştemin fısıldaştığını duyabiliyordum.

“Hastaneye götürsek mi?” diye soruyordu eniştem.

“Bir de ona mı masraf yapalım?”

“Ya ölür de başımıza kalırsa?”

“Hiçbir şey olmaz ona, bizi öldürür yine de yaşar o cadı.”

“Şşşt, duyacak.”

“Duyarsa duysun.”

Duyduğumu belirtircesine öksürdüm, ardından biraz daha istifra ettim.

Ani bir şekilde fikir değiştiren halam, “Götürsek mi acaba ya?” diye sordu enişteme. Birden insafa mı gelmişti yoksa aklında başka bir şey mi vardı bilmiyordum. Bazen halam çok iyi davranıyordu, bazen de çok zalim oluyordu; sabah kalktığında bugün hangisi olacağını kestiremiyordum.

Sifonu çekip elimi yüzümü yıkadım ve banyo kapısını aniden açtım. Az ötede dikilen halamla enişteme, “Gerek yok, başınıza kalmam,” deyip odama geri döndüm.

Aslında bu konuda da kendimi suçlu hissettiğim oluyordu fakat bir yandan da halamların, beni böyle hissetmeye ittiklerini düşünmüyordum. Onlara yük mü oluyordum? Muhtemelen. Ama bana bakmalarını onlardan ben mi istemiştim? Hayır. Almanya’dan buraya kaçmışım, doğru ama beni evlerine almak zorunda değillerdi. Neyse ki neredeyse on sekizdim. Yakında bir veliye ihtiyaç duymayacaktım ve ailemden kalan parayı kullanabilecektim.

Parayı düşünmek de ayrı bir suçluluk sebebidir. Söyledikleri gibi her şeyden ben sorumluyum bu parayı kullanmaya ne hakkım vardı ki?

Saati öğrenmek için telefona uzandım, defalarca kez kilit tuşuna basmama rağmen ekran aydınlanmadı. Epeydir telefona bakmadığımı, şaşırarak fark ettim. Bildirimlerden en sonunda şarjı bitmiş olmalıydı. Telefonu şarja takıp biraz dolmasını bekledikten sonra açtım. Saatin kaç olduğunu görünce halam ve eniştemin neden beni hastaneye götürmeyi tartıştıkları açıklığa kavuştu. Saat gece ikiyi geçiyordu ve ben bu saatte kusuyordum. Telefon kendine gelip de internete bağlanınca bildirimler de aniden yığılmaya başladı.

Derin bir nefes aldım ve kararımı da o an verdim. Şu hayatta en çok önem verdiğim üç kişiye tek tek mesaj attım.

Bir hikayem var. Eğer dinlemek isterseniz.

Gecenin üçünde, anlaştığımız üzere sahilde buluştuk. Şubatın sonlarıydı ve hava buz gibiydi. Kuru ve soğuk bir rüzgâr denizden doğru esiyor, dalgalar sahili dövüyordu. Büyük kayaların olduğu beton sahil yolunun bu saatte bile dolu olacağını bildiğimizden, daha تنها bir köşede olan ufacık kumsalda buluşmaya karar vermiştik. Evleri sahile daha yakın olan Ali ve Günhan benden önce çoktan gelmişlerdi bile, Sinem de benden birkaç saniye önce varmıştı.

Midem berbat durumdaydı, tamamen boşaldıktan sonra biraz rahatlasa da hâlâ büzülüyor ve canımı sıkıyordu. Birazdan yaşayacağımız yüzleşme ve beni denize doğru çeken dalgalar, midemi daha da bulandırıyordu.

Günhan, birilerinden kalmış ve sönmek üzere olan ateş çukurunu bir dal parçasıyla eşeliyordu, Ali de onun karşısına oturmuş, rüzgâr estikçe uçuşan küllere bakıyordu. İkisinin arasında gözle görülecek kadar bir gerilim olmasına rağmen ikisinden de çıt çıkmıyordu. Sinem, ikisinin arasına bir bariyer gibi oturdu ve benim yanlarına gitmemi gözleriyle takip etti. Yanlarına gidip Sinem'in karşısına ve Ali'yle Günhan'ın arasına oturduğumda fark etmeden bir çemberi tamamlamış oldum. Bu, gerçeğin ve doğrunun çemberi olacaktı.

"Ee, bizi neden bu saatte buraya topladın?" diye sordu Sinem, bana cesaret verircesine kibar bir sesle konuyu başlatarak.

"Ali biliyor," diye başladım. Günhan ve Sinem aniden dönüp ona baktılar. "Yani kim olduğumu biliyor, anlamış," diye tamamladım.

Ali, yerinde rahatsızca kıpırdandı. "Aptal değiliz ya. Eğlendiniz mi bari? Ben hiçbir şey bilmezken aranızda konuşup gülüştünüz mü?"

"Aslında..." dedi Sinem. "Pek öyle değildi. Tüm süre Umut için sadece bir işkenceydi."

Ali, tek kaşını kaldırarak bana baktı. Grupta hâlâ konuşmamış olan tek kişi Günhan'dı. "Neden böyle bir şey yaptın ki?" diye sordu Ali. "Neden bizimle oynadın?"

"Oynamadı," dedi Günhan sonunda. Yavaşça kafasını kaldırıp önce bana, sonra Ali'ye baktı. "Bizimle oynamadı. Sadece kendi dertlerini unutmak için bizim dertlerimizi dinledi."

Ağlayacak gibi oldum, sanki gözyaşları birden midemden yükselmiş gibi içimi yaktı, gözlerime doldu ve boğazım düğümlendi. "Her şey açığa çıkmasın diye çok uğraştım, tüm süreçte yoğun bir anksiyete ile boğuştum. Asla birini seveceğimi ve birinin beni seveceğini düşünmedim. Birilerinin benden rahatsız olacağını ve beni tehdit edip ifşa edeceklerini de düşünmedim. Aslına bakarsanız, epey düşüncesizce hareket ettim; sadece bir şeyleri bastırmak uğruna *bir şeyler* yaptım. Ne olacak demedim, bunun sonu nereye varacak demedim, yalnızca anlık davrandım. Anlık yaşamaya da ihtiyacım vardı gerçi. Bir sonraki yıl ne yapacağımı, var olup olmayacağımı bilmiyordum hiç."

"Ne oldu? Yani bize anlatacağın ne?" diye sordu Ali. İlginç bir şekilde anlayışlı görünüyordu, her ne kadar kalbi kırık olsa da.

"Gerçekten anlatacak mısın?" diye sordu Sinem, başıma gelenleri üstünkörü bir şekilde biliyordu.

"Daha da önemlisi anlatmak istediğine emin misin?" dedi Günhan. "Biliyorsun, anlatmak zorunda değilsin. Sen dertlerimizi sorarken bizi hiçbir zaman zorlamadın, her şeyi sana gönüllü olarak anlattık. O yüzden sen de şimdi zorunlu hissetme, eğer gerçekten bizimle paylaşmak istiyorsan anlat."

"Evet," derken başını sallıyordu Sinem.

Ali'ye baktım. Buruk bir şekilde gülümserken kafasını salladı. "Anlatmak istersen buradayız."

"Ve anlattığında da yanında olmaya devam edeceğiz," diye tamamladı Günhan. "Her ne yaşamış ve yaşıyorsan bundan sonra yalnız değilsin."

Ali ve Sinem de ona katılırken ağlamak üzereydim. Bu üçü, başıma gelen en güzel şeydi.

"Babam ailesinin en küçüğüyümüş," diye başladım. En başından anlatmazsam bir şeyler eksik kalacakmış gibi geliyordu. Belki anlatmaya başlamak için en uygun yer değildi ama en azından bir başlangıçtı. "Dedem ve babaannem en küçük iki çocuklarıyla birlikte Almanya'ya göçtüklerinde babam henüz çocukmuş. Bu yüzden oraya en iyi uyum sağlayan da o olmuş. Dedem ve babaannem ise uyum sağlamakta zorlanmışlar ve babamın yaptığı her şey onlara ters geliyormuş. Buna, babamın metal müzik tutkunu olması da dahilmiş. Ama en büyük sorun, babamın bir gün Alman bir kıza âşık olması olmuş. Babamın abisi, yani amcam, evlenmek için Türkiye'ye gidip memleketinden birini getirirken, babamın bu yaptığı onlara hainlik olarak gelmiş. Annem ve babam, bir Rammstein konserinde tanışmışlar. Annem de ailesinin küçük, asi kızıymış; ama onun ailesi, babamın ailesi kadar katı değilmiş. Annem o gün, aslında flörtü tarafından ekilmiş ve geriye bakıp düşündüğünde buna her zaman şükrettiğini, çünkü o çocuğun onun için ne kadar yanlış bir seçim olduğunu sonradan anladığını söylerdi. Babam onun için doğru kişiydi ve o da babam için doğru kişiydi. Düşünceleri daha ilk andan uyuşmuş, her şeyleri aynı olmasa da birbirlerini her nasılsa muhteşem bir şekilde tamamlıyorlarmış."

"Peri masalı gibi başlamış," dedi Sinem iç çekerek.

"Evet," dedim gülümseyerek. "Ama cadı hikâyesi gibi devam ediyor." Devam etmeden önce bir süre durup derin bir iç çektim. "Her şey kötüleşmeden önce biraz komik ve macera dolu sayılırmış aslında. Babamın ailesi, onların evlenmelerine razı olmayınca annem, babamı kaçırmış."

"Ne?" Ali, kaşlarını kaldırarak güldü. "Harbi mi?"

Hüzünle gülümserken kafamı salladım. "Harbi. Bu da nasıl bir kelimeyse artık..."

Günhan, 'harbi' kelimesiyle imtihanıma gülerken direkt olarak bana bakıyordu.

"Böylece babam ve annem evlenip anneannemlerin zaten kiraya verecekleri boştaki bir dairelerinde yaşamaya başlamışlar. Ardından ben doğmuşum. Bana 'Umut' demişler, belki hayatlarındaki tüm sorunları çözecek ve babamın ailesiyle arasını düzeltecek bir mucize olurum diye. Tam adım Umut Hida Eroğlu. Fakat 'Umut kötülüklerin en kötüsüdür çünkü işkenceyi uzatır,' der Friedrich Nietzsche.

"Torun heyecanıyla babaannemler, babamı affetmişler ve beni görmek istemişler. İkinci adımın Alman ismi olmasına biraz sinirlenmişler ama sonradan alışmışlar. Ben daha çocukken, babam beni çekirdek ailemizin başlangıç noktasına götürdü: Rammstein konserine. Küçücük bir çocuğu Rammstein konserine sokmak zordur ama annemin ikna gücü yüksektir. Konseri babamın omuzlarında izledim ve söylediğine göre hiç korkmamış veya korkudan bağırmamışım. Hayran olduğumu hatırlıyorum, sahneden fırlayan tüm o ateşler ve ışıklar, yüksek ses, brutal vokal, senkronize bir şekilde hareket eden hayranlar. Babam tam olarak kendisiyle annemin birleşimi olduğumu söyler... yani söylerdi."

Derin bir nefes daha... Ailemi daha dün kaybetmişim gibi bir acı kalbimi sıkıştırıyor, boğazımı sıkıyordu. Hatıralar gözümde zaten dün gibiydi gerçi. Ailenizi gözünüzün önünde kaybettiğinizde, yaşamaya devam etseniz bile onlarla birlikte siz de bir parçanızı kaybedersiniz. Ben de ruhumdan bir parça kaybetmiştim. Gözlerimin ışığından bir parça, kalbimden bir parça, gelecek umutlarımdan bir parça, gülüşümden bir parça... Ama hepsi de kocaman, muazzam parçalar...

"Metal müziğe o gün âşık oldum ve bu yüzden her zaman en sevdiğim grup Rammstein oldu. Çünkü annemle babamı bir araya getiren oydu ve babamın en sevdiği grup, beni ilk kez konserine götürdüğü grup da oydu.

"Benden iki yıl sonra Barış Edgar doğdu; kardeşim. Her zaman didişsek de hiçbir zaman ciddi değildik ve hiç ciddi bir kavga yaşa-

mamıştık. Biz daha çok birbirimize takılmayı seviyorduk, yoksa her zaman birbirini kollayan kardeşlerden olmuştuk. Edgar, dünya güzeli bir çocuktuk, annem Melisande'ye çok benzerdi. Ben, babama benziyorum. Edgar'da gördüğüm ışığı, bugüne kadar kimsede görmemiş-tim; çok parlak bir yaşam enerjisi ve geleceği vardı. Ama artık yok. Bu çok tuhaf, değil mi? Aileniz bir an var, bir an sonra yok. Hayatta kalmak öyle ağır geliyor ki..."

Sinem, küllerin üzerinden uzanıp elini koluma koydu ve destek olurcasına kolumu sıktı. Ağladığımı, dudaklarımda tuzlu gözyaşımın tadını aldığımda fark ettim. Burnumu çekip işaret parmağımın tersiyle gözlerimi silmeye çalıştım. Ali ve Günhan ne yapacaklarını bile-miyorlar gibiydi. Gerçi Günhan'ın beni biraz anladığından emindim, annesinin kaybını ve kayıptan doğan öfkesini hâlâ derinden hissediyordu.

"İşte her şeyin kötüleşmeye başladığı zaman, o andı. Hayatta kaldığım an... Doktorlar, yaşamamın mucize olduğunu söylediler, adımın hakkını verdiğimi ve ailemin benimle birlikte yaşamaya devam edeceklerini... Bu en başta çok masum bir ifadeydi. Sonra fark ettim ki ben onların hayaletleriyle yaşamaya devam ediyordum ve hayatta kalmak için sanki onların hayatlarını çalmış gibiydim.

"Daha hastaneden çıkmadan bir avukat geldi. Ailemden bana kalan her şeyi reşit olmadan kullanamayacağıma dair uzunca bir konuşma yaptı. Fakat bundan sonra kiminle, nasıl yaşayacağıma dair tek bir fikri yoktu. Adamın duyguları yoktu sanki ve ailemin ölmesi ya da benim kimsesiz kalmam zerre kadar bile umurunda değildi. O gün bugündür, avukatlardan nefret ederim, hepsi bana o günü hatırlatır.

"Yetimhaneye verilebilirdim, reşit olmaya yalnızca dört yılım vardı. Yatılı bir okula da verilebilirdim. Belki böylesi daha iyi olurdu. Hatta çok daha iyi olurdu. Ama baba tarafım... hmm... nasıl demeli? Biraz eski kafalıdır. Orada ailenin devamı varken benim yetimhane veya yatılı okula verilmemin doğru olmayacağını, milletin hakkımızda neler diyeceğini, benim dışarıda başımda bir aile büyüğü olmadan serbestçe büyürken aile adımı nasıl lekeleyebileceğimi düşündüler. Hıh... Hoş! Böylesi daha mı iyi oldu dersiniz?"

Kafamı iki yana sallayarak güldüm, ruhsuzca ve eğlenmeden sadece mimiklerimle güldüm. "Hayır, hiç iyi olmadı. Dedem ve babaannem, beni yanlarına aldılar. Bana küçük bir oda verdiler. Fakat her şeyim onlara batıyordu; giyimim, konuşmam, dinlediğim müzik, görünüşüm, hatta oturuşum ve yürüyüşüm bile. Bunun üzerine sürekli söylenmeye başladılar. Söylenmeler şiddetini arttırdı ve daha kırkları yeni çıkmış babama kadar geldi. Her şeyi başlarına babam açmış, en başta Alman bir gelin almamalıymış, bak şimdi nasıl bir torunları varmış... Bir ay sonra dedem, tam da yine bana söylendiği sırada kalp krizinden öldü.

"Karşısında put gibi dikilmiş bir vaziyette kalakaldım. Ailemi gözlerimin önünde kaybedeli daha çok olmamışken şimdi de kendisini pek sevmesem de dedemi gözlerimin önünde kaybediyordum. Babaannem düşme sesine, yaşlı bacaklarıyla elinden geldiğince bir hızla koşup geldiğinde, yerde cansız bir şekilde yatan dedemin tepesinde hâlâ dikiliyordum. Dut yemiş bülbül gibi suskundum ve doğrudan yere bakıyordum. Sonradan öğrendim ki histeri şokuna girmişim, donmuşum. Oysa babaannem, her zaman içinde bir yerde, dedemin ölümünde benim bir parmağım olabileceğinden şüphelenmekteydi. Kısa sürede bu kadar çok ölüm görmüş ve acı yaşamış, depresyonda bir ergenin ruh halinden anlayamayacak kadar eski kafalı ve yaşlıydı. Dedemden sadece on altı gün sonra ise babaannem, hem oğlunun hem de kocasının ölümünü kaldıramayarak öldü.

"Böylece yalnızca yeniden evsiz kalmış olmadım, aynı zamanda da etrafta dolaşan küçük fısıltıların odağı oldum. Ben, Umut Hida Eroğlu, görünüşe göre etrafımdakilerin hayat enerjilerini çalarak yaşıyordum. Yani, böyle diyorlar.

"Bu sefer beni artık yatılı okula gönderirler sanıyordum. Çok... çok kötü haldeydim. Sadece evsiz ve kimsesiz olmak zaten yeterince berbat ve acı bir durumdu ama okul da felaketti. Size şu kadarını söyleyeyim; dedikodular hızlı yayılır ve çocuklar acımasızdır. Okulda gülüşler, bakışlar, bir yere girdiğimde susuşlar, zorbalıklar ardı ardına, kesilmeksizin geldi ve çığ gibi büyüyordu. Ama beni yatılı okula göndermediler. Bu seferki nedenleri biraz farklıydı; anne tarafım, bana acımişti.

"Anneannem ve dedem, cenazenin ardından gelip beni aldılar. Her şeyin artık yoluna gireceğini söylediler. Aslında bana karşı çok iyi ve anlayışlı davrandılar. İki aydan fazladır gördüğüm psikolojik şiddetin üzerine, birden karşılaştığım bu iyilikle bocaladım. Çünkü bu sefer de gelen iyiliğe şüpheyle bakmaya başlamıştım. Fakat yine de bir süre sonra bu değişikliğe olumlu bir şekilde uyum sağlamaya başladım. Her şey güzel gidiyordu. Bir yılın ardından anneanneme kanser teşhisi konuldu. Dahası geç kalınmıştı ve tedavisi, yaşlılığından dolayı kanserin önüne geçemiyordu. Kanser, doktorların da tahminlerinin ötesinde bir hızla yayıldı ve sonunda anneannemi acılar içinde öldürdü. Daha kendimi toparlayamamışken ve bana bu kadar iyi davranan bir kadının ölümünü kaldıramamışken dedem, bu yaşlı ve yaslı haliyle bana bakamayacağını söyleyerek beni evden gönderdi. Ve böylece dayıma geçtim.

"Dayımdaki serüvenim çok daha kısa sürdü. Sadece bir hafta içinde evden kovuldum çünkü ilk önce kuzenimin, eve gelen bir arkadaşı, eve dönüş yolunda bir kapkaççı tarafından bıçaklanarak öldürüldü. Sonra da evin yasal bir çalışanı ve ülkenin de kesinlikle yasal bir göçmeni olan Müslüman kadın, ırkçı bir çetenin saldırısında öldürüldü. Dayım, tüm bunların bir tesadüf olup olmadığını bilmediğini ama benim daha fazla etraflarında olmama katlanamayacağını öne sürerek beni evden gönderdi. Kapı ardından çarpıldı ve kapının ardından dayımın eşinin, ürpererek tek bir kelime söylediğini duydum: Todesbringerin. Ölümgetiren."

Ufak grubumuzdan çıt çıkmıyordu. Herkes dehşet içinde birbirine bakıyordu. Olayları üstünkörü bilen Sinem bile bu kadarını tahmin etmemişti. Ali bir bacağına huzursuzca sallıyor, Günhan yumruğunu sıkıyordu. Onların ne düşündüklerini yüzlerinden anlamayacak haldeydim. Ne düşündüklerini tahmin etmeye çalışmak ise beni sadece şu an daha da çok boşluğa düşürecek ve endişelendirecekti. Kimse bir şey demediğinde, anlatmaya devam ettim.

"Almanya'daki amcam beni istemedi bile. Bu yüzden sonraki durağım teyzem oldu. Böylece Berlin'de oradan oraya savrulmayı da aşmış Stuttgart'ın epey dışında bir kasabada buldum kendimi. Teyzem

beni, annemin hatırına, eve almıştı. Yoksa bir gözü daima üzerimdeydi. Dedikoduları duymuştu ve kendisinin de şüpheleri vardı. Fakat kuzenim Martha ile çok iyi anlaşıyorduk. O ve abisi Dietrich ile aynı liseye başlamıştım. Bu geldiğim dördüncü liseydi ve orada epey uzun kalacaktım. Bazı şeyler düzelmeye başlayınca kendimi birden normal ergenlerin endişelerine kaptırdım. Arkadaş edinmekte zorlanıyordum ve arkadaş edinmeye pek de gayret gösteriyor gibi değildim. Bu durumda kaçınılmaz olarak birileri tarafından kullanılıp, atılıp durdum. Anlayacağınız üzere peşimde inanılmaz nahoş bir şöhretim vardı ve psikolojim berbatın da ötesindeydi. Bu yüzden ergenlerin arasında yalnızca 'dalga geçilecek' biri idim. Sevdim, sevilmedim; sevdim, sevdiğim kişiyi arkadaşım dediğim insan elimden aldı; zorbalık gördüm, dolabıma iğrenç notlar bırakıldı, okul yönetimi bu konuda hiçbir şey yapmadı. Martha olmasa kafayı yemem kaçınılmazdı. Tüm o süre boyunca aklımı kaçırmamama ve hayata tutunmama yardımcı olan tek kişi Martha'ydı. Ardından bir okul gezisi için kasaba dışına çıktık. Otelin arka bahçesindeki hayvan şeklinde budanmış şimşirlerin arasına oturmuş, yıldızları izliyordum. Saat gece yarısını geçiyordu. Birden, arkamda kalan otelin taş döşeli yürüyüş yoluna *küt* diye bir şey çakıldı. Ne olduğunu görmek için hemen doğrulup arkama baktım ama yürüyüş yolunun, otelin arka kapısına yakın kısmındaki taş fiskiye görüş alanımı tamamen kapatıyordu. Dedğim gibi, gece geç saatlerdi, arka bahçeydi, soğuktan ve etrafta çok fazla kimse yoktu. Okul müdürünü fiskiye'nin hemen dibinde buldum. Kaldığı beşinci kattan düşmüş ve fiskiye'nin kenarına denk gelen kafası yarılmıştı. Başından akan kanlar, fiskiye'nin berrak sularında dağılıyor ve fiskiye'nin mavi fayanslarının mor renge bürünmesine neden oluyordu. Hayatımda daha önce o kadar çarpık ve rahatsız edici bir görüntü görmemiştim. Bağırarak ve kusmaya başladım. Sesimi duyup, arka kapıdan çıkıp gelen otel görevlileri beni buldular. Daha sonra müdürün, fazla alkolden dolayı düşüp öldüğü ortaya çıktı fakat kimse tam da müdürün düştüğü yerde benim bulunmamı aklından bir saniye olsun atamadı. Ve buna teyzem de dahildi."

Sinem, başı dönüyormuş da düşmek üzereymiş gibi elini kumlara dayadı ve tüm ağırlığını sol kolunun üzerine verdi. "Tüm bunlar..." dedi. "Nasıl yaşıyorsun?"

Gözlerimi kaldırıp yıldızlara baktım, sonra tekrar Sinem'e döndüm. "İçten ölmüş gibi hissediyorum."

"Devam etmek zorunda değilsin, eğer istemezsen..." dedi Günhan. "Çok kötü görünüyorsun."

Kafamı sağa yatırıp ona bakarken, "Devamı da mı var?" diye sordu Ali. Günhan'ın gözlerinin içine baktım. Orada beni yargılayan tek bir emare bile yoktu.

"Ah, Ali..." dedim Ali'ye dönerek. "Keşke olmasaydı. Ama Avrupa'nın ortasında'ydım. Eski batıl inançlara sahip bir kasabadaydım üstelik. O olaydan sonra teyzem, bana *hexe* demeye başladı. *Cadı*. Artık sadece Todesbringerin değildim, şimdi Todesbringende Hexe idim. Ölümgetiren Cadı. Bu isimlerden asla kurtulamıyordum, okuldaki adım birden bunlarla değişmiş, geçmişim dilden dile yayılmıştı. Bir kâbusun içinde yaşıyor gibiydim.

"Walpurgisnacht arifesiydi, Martha birden hastalandı. Tuhaf bir durumdu çünkü nisanın sonundaydık ve havalar ısınmaya başlamıştı. Teyzemin endişesi ve benim de paranoyam yüz kat artmıştı. İkimiz de Martha'yı benim hasta ettiğimden ve onu öldürecekimden oldukça emindik. Teyzem, Martha'nın başında 'O hexe, hepimizin hayatını çalıyor!' diye ağıt yakıyordu. Bense korkudan, anksiyeteden, paranoyadan, vicdan azabından ve suçluluktan ölmek üzereydim. Lakin maalesef ki ölmedim.

"Walpurgisnacht sabahı Martha, mucizevî bir şekilde iyileşmişti. İnanılmaz bir rahatlama yaşamıştım ama yine de diken üstündeydim. Her an bir şey olacak ve Martha ölecek diye ödüm kopuyordu. Son zamanlarda bana iyi davranan tek kişi oydu ve o da benim yüzümden ölürse nasıl yaşardım bilmiyordum. Yaşamak istediğimi de sanmıyordum ama ölüm benim için kolay bir ceza olurdu ve ben bu kadar kolay bir cezayı hak etmiyordum. Elbette teyzem de öyle düşünmüştü çünkü kalp kırıklığı, yas ve vicdan azabından ölmeme müsaade edemezdi. Martha'nın ufak bir gıda zehirlenmesi yaşadığı ortaya çıktı ama şimdi tamamen arınmıştı. Yine de teyzemin hiçbir şey olmamış gibi bizi -hepimizi- o geceki şenliğe götürmek istemesi garipti. Biraz

tuhaf davranıyordu ama korkunç bir gece geçirdiğimiz için hepimizin biraz eğlenip moral toplaması gerektiğini söylüyordu.

“Walpurgisnacht, Aziz Walpurga adına bir gecedir. Aziz Walpurga, hastalıkların yanı sıra ‘cadıcılığa ve büyüye’ karşı da savaşmış ve halk hâlâ bugün bile 30 Nisan gecesinde Aziz Walpurga’yı anmak ve cadıları defetmek için şenlik ateşi yakar. İlginçtir ki 30 Nisan, aynı zamanda da Hexennacht, yani Cadılar Gecesi. Cadılar, o gün, bahrın gelişini kutlarmış. Neyse, işte o gece, 30 Nisan gecesi, hepimiz ormandaki açıklığa gittik. Onlarca şenlik ateşi vardı ve her yer ıslıl ıslıldı. Güldük, eğlendik, Martha’yla birlikte şenlik dansına katılıp ateşin etrafında beyaz elbiselerimizle dans ettik. Harika bir geceydi, normal bir geceydi. Dahası, her şeyin yoluna gireceğine dair umut dolu bir geceydi. Umut etmek, benim ölümcül hatalarımdan biriydi.”

“Pandora’nın kutusunu biliyor musunuz?” diye sordum birden ama cevabını beklemeden devam ettim. “O aslında kutu değil, bir kavanozdu. Pandora’nın kavanozu açıldığında dünyaya mutsuzluk, kaygı gibi kötülükler yayılmış ama Pandora, panikle kavanozu geri kapattığında artık çok geçmiş. Kavanozun içinde tek bir şey kalmış; umut. Umut, cılız bir sesle, tek başına, kavanozun dibinden seslenmiş: ‘Beni serbest bırak. Ben dünyadaki tüm kötülüklerle baş edebilirim.’ Öyle tabii. Ama hiç düşündünüz mü, neden en başında tüm o kötülüklerin arasında umut da vardı? Bunu her zaman düşünür dururum, sizce de tuhaf değil mi? İnsanlar umudun iyi bir şey olduğunu düşünür. ‘Umudunu kaybedince kaybedecek bir şeyin kalmamıştır,’ derler. Fakat hiç mi farkında değiller? Umut, daha en başında tüm o kötülüklerle birlikteydi çünkü onlarla aynı kumaştan biçilmişti. Tüm kötülüklerin anasıydı ve melek gibi bir yüzü vardı, böylece dünyada çekilen işkenceyi sadece uzatıyordu. Bilirsiniz, umut sadece fakirlere satılan bir metadır. Teyzem, o gün, beni Walpurgisnacht’ta, şenlik ateşinde yakmaya çalıştı.”

Durulan gözlerimden yeniden yaşlar süzölmeye başlarken sözlerim, arkadaşlarımin üzerinde bir şok etkisi yarattı. Beklenmedik sessizliğim, beklenen bir dehşetin başlangıcıydı. Yavaşça kollarımı sıyırdım ve hâlâ seçilen yanık izlerimi gösterdim. Yer yer buruşuk

ve kırmızı derim, onların gözünde, yaşananları daha gerçek kılmişti. Günhan atılıp bileğimi tuttu, şaşkınlıkla parmaklarını yanık izlerimde gezdirdi. "Acıyor mu?" diye sordu.

Gözyaşlarımın, yanaklarımdan aceleyle inmesine neden olarak başımı iki yana salladım. "Ruhumdaki yaralar kadar değil." Ve birden, birisi bir şalteri indirmiş gibi şiddetle ağlamaya başladım. Omuzlarım sarsılıyor, kalbim ve ruhum daralıyor, görüşüm bulanıklaşıyor, midem yanıyordu.

Sinem yerinden kalkıp bana sarıldı, benimle birlikte ağlamaya başladı. "Neden daha önce anlatmadın bunları? Bunca zaman tek başına nasıl mücadele ettin bunlarla?"

Kafamı kaldırdım. Sinem'in omzunun üzerinden Ali'yi gördüm. Gözlerinden dehşet ve üzüntü aynı anda okunuyordu. "Edemedim," dedim. "Bu yüzden o mesajları attım, aklımı sürekli başkalarının dertleriyle meşgul etmem lazımdı."

Ali, dudaklarını oynatarak, "Seni yanlış anladığım için özür dilerim," dedi.

Başımı iki yana hafifçe sallayarak, aynı şekilde sessizce, "Önemli değil, ben özür dilerim," dedim.

Nefesimin yettiğince ve sesimi buldukça, ağlamalarımın arasından devam ettim. "Upuzun saçlarım vardı, görmeliydiniz, Rapunzel gibiydim. Ama teyzem o gece beni şenlik ateşine itip, tepemde çılgınca '*Verbrenn die Hexe!*' diye bağırırken saçlarım yandı. Kendimi kurtaramayacak kadar şoka girmiştım. Beni ateşin içinden Martha ve Dietrich çekip çıkardı. Hiçbir şey hatırlamıyorum demek istedim ama hatırlıyorum, hem de her saniyesini. Hissettiğim ruhsal ve fiziksel acının haddi hesabı yoktu, anlatmak mümkün değil. Aynı anda binlerce minik iğne batırılıyormuş, geri çekiliyormuş ve tekrar batırılıyormuş gibiydi. Ne yaparsam yapayım acı geçmiyor ve ateş sönmüyordu. Martha, üzerime battaniyeler kapatarak ateşi söndürmeye çalışırken Dietrich, annesini sakinleştirmeye ve uzaklaştırmaya çalışıyordu. Kısa sürede başka insanlar da dahil oldu ve beni kurtarıp teyzemi uzaklaştırdılar.

“Hastaneye kaldırıldım. Tedavi gördüm. Saçlarım, çoğu biçimsizce yandığı için kısacık kesildi. O iğrenç yanık saç kokusunu hâlâ alabiliyorum. Martha, annesinin tekrar gelip beni öldürmeye çalışacağından çok endişeliydi; çünkü kadın sürekli kardeşini ve annesini öldürdüğümü, şimdi de onları öldürecek bir cadı olduğumu söylüyordu. Martha’nın dediğine göre annesi bipolardan muzdaripti ve ek hastalıklarla kötüleşiyordu. Uçak biletine yetecek kadar para bulup daha tam iyileşmeden beni hastaneden kaçırdı ve bir bavulun içine sığdırabildiği kadar eşyama birlikte beni apar topar Türkiye’ye gönderdi. Burada sadece halamları tanıyordum ve onlar da beni görene kadar batıl inançlara sahip değillerdi. Ama gördüğünüz gibi, ben bir şekilde etrafımdakilere ölüm getiriyorum. Bu, benim lanetim.”

Gecenin karanlığı duygularımızı örtmeye yetmiyordu. Herkes suskundu. Saatin kaç olduğu konusunda bir fikrimiz yoktu. Ötedeki türkü barlardan gelen kötü canlı müzik bile susmuştu. Sadece kıyıya vuran ve gittikçe şiddetlenen dalgaların sesi kalmıştı.

Buz gibiydim. Sadece bedenem değil, ruhum da en ücra köşelerine kadar üşüyordu. Ruhun köşeleri olur muydu? Bilmiyordum ama benden saklanan birkaç parçası olduğuna emindim, bu yüzden ücra köşeleri de olmalıydı elbet.

“İşte böyle,” dedim rahatsız eden sessizliği bozmak isteyerek. “Bu, benim hikâyem. Todesbringer’in hikâyesi.”

“Todesbringerin...” Günhan acı çekiyormuş gibi güldü kendi kendine. “Bir de sana Valkyrie dedim. Allah’ım... Umut... Üzgünüm. Bilseydim...”

“Şimdi her parça yerine oturuyor,” dedi Ali. “Tüm o tuhaf davranışların, umutsuzluğun... Bize attığın mesajlar...”

“Evdeki bitkiler öldüğünde bu yüzden o kadar panik oldun,” dedi Günhan.

Başımı sallayarak onayladım. “Almanya’dan geldiğimden beri lanetim uykudaydı. Ve sandım ki tebdil-i mekân, lanetin peşimi bırakmasını sağladı. Ama evde bir şeyler ölmeye başladığında tüm o korku ve suçluluğu yeniden hissettim. Üzerine okulda yaşadıklarım tuz biber oldu. Ve sonra siz... Size bu kadar bağlanacağımı hiç düşünme-

miştim. Kendime bir daha hiçbir yere ait olmayacağıma ve kimseyi çok fazla önemsemeyeceğime dair söz vermiştim. Eğer şimdi benim yüzümden size bir şey olursa ve ben yine hayatta kalırsam, bununla nasıl yaşarım bilmiyorum.”

“Bir dakika...” dedi Sinem aniden. “Sen ciddi ciddi buna inanıyor musun? Yani bir lanetin olduğuna?”

Gözlerimi kaldırıp ona dik dik baktım. “Başka bir açıklama bulamıyorum. Çevremdeki herkes ölüyor, Sinem. Yarı Avrupalıyım, ya kökenlerim Pagan veya cadı falansa?”

“Eh, yıllardır uyuyan cadı geni de sana mı denk geldi?” Gözlerini devirdikten sonra ciddiyetle devam etti. “Yaşadıkların çok ağır ama bunun üstüne bir de sen kendine yükleniyorsun.”

Yıllardır dilden dile bir fısıltı gibi, bazen de oldukça gürültülü bir şekilde yayılmıştı benim lanetli bir cadı olduğum. Herkesi öldürdüğüm ve daha fazla zarar vermeden oradan gitmem gerektiği, kapıların arkasından veya yüzüme söylenip durulmuştu. Ve tüm o yılların, sözlerin, acıların ve ölümlerin ardından, aksine inanmayı ve bununla savaşımayı asla düşünmemiştim bile. Bana söyleneni ve olanı direkt olarak kabul etmiştim. Çünkü etrafımdaki herkes bir şekilde ölüyordu ve ben, ölüm getiriyordum. Başka türlü neden yıllardır şoförlük yapan biri kalp krizi geçirip yoldan çıksın? Bir insan neden durup dururken kalp krizi geçirsin? Yıllardır ülkede yasal bir göçmen olan bir kadın neden o an öldürülsün? Neden onca zamandır görevini yapan bir müdür ölmek için o geceyi bulsun? Başka bir açıklaması olamazdı. Bu kadarı tesadüf olamazdı.

Aynı ciddiyet ve kararlılıkla başımı iki yana salladım. “Üzgünüm ama olanı değiştiremem. İnan ya da inanma, ben lanetliyim.”

Ayağa kalkıp hepsine sırayla baktım. Benim başıma gelenler için üzgün ve kızgındılar. Oysaki onların başına gelen daha kötüydü, zira onların başına gelen bendim. Ben gelip de onların hayatlarına dokunmadan önce hayatlarının daha iyi olduğundan emindim. Sinem’in parlak bir geleceği vardı, hayat dolu ve girişimciydi; bensiz daha iyi olurdu. Ali’nin iyi bir kalbi ve romantik bir ruhu vardı; benden daha

iyilerini hak ediyordu. Ve Günhan... Günhan'ın hayatı ben olmadan da yeterince kötüydü ve benim onun hayatını daha da kötüleştirmeye hiç hakkım yoktu.

Sonra birden onları terk edemeyeceğimi fark ettim. Gidecek başka bir yerim yoktu henüz. Kaçacak bir kapım daha kalmamıştı. Onların yanında onlar için bir tehlike oluştururken, yanımda kalmalarını da bencilce istiyordum. Çok uzun süredir sevgisizdim. Arkadaşlığın, sıcacık bir dokunuşun, ufak bir sevgi sözcüğünün ne olduğunu ve nasıl hissettirdiğini neredeyse unutacaktım. Onlar benim yanımda kalmayı kendileri seçmişlerdi. Kafam çok karışık, seçeneğim yoktu ve eğer olsaydı da neyi seçeceğimi bilmiyordum.

“Eğer yanımda olacaksanız tüm tehlikeye karşı ne olursa olsun kendinize çok ama çok dikkat edeceğinize söz verir misiniz?”

Ayağa ilk kalkan Günhan oldu. Omuzlarımın üzerinden uzanıp sweatshirtümün başlığını kafama geçirdi ve dikkatlice düzelitti. “Bu savaşta kendim ve senin için savaşmaya hazırım, Valkyrie.”

Ali, dudaklarını hafifçe aralayıp Günhan'a baktı. Aklına bir şey gelmiş gibi durup başını salladı. Yüzünden geçen şaşkınlık ifadesini yutarken, bakışları birden sertleşip kaşları çatıldı. Ardından o da ayağa kalktı ve “Söz veriyorum,” dedi. Gülümseyerek ekledi: “Eh, artık telefon numaranı verirsin.”

Sinem, oturduğu yerden Ali ve Günhan'a bakıp başını iki yana sallarken, “Sinem?” diye sordum.

Yerinden kalkarken doğrudan bana bakarak, “Aptal,” dedi. “Sen lanetli falan değilsin. Ama madem diretiyorsun, söz veriyorum.”

Kimse cadı olmak veya ölüm getirmekle ilgili bir espri yapmaya, benimle dalga geçmeye kalkmadı. Oysa bunu önceki okullarımda defalarca yaşamıştım. Yaşıtlarım, kaybettiklerimin ailem ve çevrem olduğunu umursamaksızın acımasızca dalga geçmişlerdi. Ama Günhan, Ali ve Sinem, buna alayla gülmediler bile. Bana inansınlar veya inanmasınlar, en ufak bir espri yapmadılar. Onlar kaybettiklerimin farkındaydılar. Ortada gülünecek hiçbir şey yoktu.

Kimse zarar görmesin diye çekip gidemiyordum ve onları da bırakamıyordum. Ama onların da beni bırakmaya niyetleri yoktu. Aylar önce benimle birlikte yanan umutlarımın küllerinin arasında cılız bir kıvılcım kıpraştı. Kalbimin tam orta yerine ağır bir beklenti oturdu. Umut, sandığımdan da yoğun bir ağrıydı.

22.02.2019

Haftanın son günü, sonunda okula gitmiştim. Devamsızlığım almış başını gidiyordu. Lise yıllarım toplama bilgisayar gibiydi, neredeyse her yılım başka bir lisede geçmişti. Haliyle birkaç ders haricinde notlarım çok da parlak sayılmazdı. Almanya'dayken anadilim ve burada ikinci yabancı dilim olan Almanca dersi, tüm derslerim arasında en iyisiydi. Sonraki en iyi derslerim ise ikinci anadilim olan Türkçeyle alakalı Dil Bilgisi ile Türk Dili ve Edebiyatı dersleriydi. Babam, Türkçeyi en güzel şekilde öğrenmemiz ve kullanmamız konusunda çok titizdi, anadilini ve benliğini unutmuş bir göçmen olmamızı katiyen istemezdi. Bu yüzden "evde Türkçe, dışarıda Almanca" kuralımız vardı. Babam değişik bir insandı, belki de bu yüzden ailesi ona sırtını dönmüştü. Metal müziği ne kadar çok seviyorsa, bir o kadar da Türk sanat musikisi ve Anadolu rock severdi. Bazen türkü de dinlerdi. Böylece Günhan'ın deyimiyle bazen "yaşıtlarımın kullanmadığı" kelimeleri fark etmeden kullanırdım. İngilizce dersim, hiçbir zaman Almanca kadar iyi olmamıştı, Sinem'in notlarını asla geçemiyordum ama yeterince iyiydim. Oradan oraya savrulurken sayısal derslere pek ağırlık vermemiştim doğrusu ve sonuç olarak Türkiye'ye geldiğimde, kayıt olduğum lise, beni dil sınıfına almıştı. Lisenin bitmesine sadece bir dönem kalmışken bunun sonrasında ne olacağımı, ne yapacağımı hâlâ bilmiyordum. Sınava hazırlanmamış ve hatta bunu düşünmemiştim bile.

Dün geceki konuşmadan dolayı uykusuzluktan ölüyordum ve midem de hâlâ rahatsızdı. Gözümü açık tutmakta dahi zorlandığım bir derste sıranın üzerindeki telefonumun ışığının yanmasıyla kendime geldim. Telefonlarımızdan online sözlük kullandığımız için dil sınıfının, ders içinde telefon kullanma izni vardı. Gerçi yine de o bir tonluk Oxford sözlüğünü her gün yanımızda taşıyorduk, o ayrı.

aliintheworld:

Umut, gece uyuyamadım ve olanları düşündüm. Yüz yüze konuşmak zor geldiği için mesaj atmaya karar verdim. Aslında dersteyken yazmak istemezdim ama sabredemedim. Sürekli yazıp yazıp sildim. Neyse uzatmayayım. Işık'ın sen olduğunu bilmezden önceki Işık ve Umut, benim için iki ayrı kişiydi ve açıkçası birbirlerinden farklıydılar. Işık, dert ortağım ve arkadaşım, Umut ise korumak istediğim saf ve melankolik arkadaşım. Şimdi tanıdığım sen, yalnızca ikisinin birleşimi değilsin, aynı zamanda da onlardan fazlasısın ve bu yüzden benim kafam da duygularım da karman çorman durumda. Telefondaki Işık'la eskiden tanıdığım Umut'u birleştirmekte zorluk çekiyorum ama ikisini senin anlattıklarınla birleştirmek daha da zor geliyor.

09.05

aliintheworld:

Tüm yazışmalarımızı dönüp tekrar okudum ve Umut'la geçirdiğim zamanları tekrar düşündüm. Üzerine dün gece anlattıklarını da koyunca bazı şeyler açıkça anlaşılır hale geldi. Kim olduğunu anlamam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Devasa bir lanetin varken seni ufacık dertlerimle sıktıysam da ayrıca özür dilerim. Sorun şu ki artık sana nasıl yaklaşacağımı bilemiyorum. İyileştiremeyeceğim kadar hassas yaraların var ama bu halimle sana yardım edemeyeceğim kadar da güçlü bir konumdasın. Tüm o olanlarla nasıl baş ettiğini asla anlayamayacağım. Böyle yıkılmadan hala bizim dertlerimizi de değerlendirecek kadar güçlüsün.

09.06

aliintheadland:

Hatırlar mısın, bir keresinde sana, seni umudu olarak gören birine tutunmanı ve onun, senin için de savaşaacağını söylemiştim. Korkarım o kişi seni çoktan bulmuş ve ben çok geç kalmışım. Şimdi aranızda girmekten korkuyorum. Seni sevmediğimden değil, çünkü senden gerçekten hoşlanıyorum. Ama seni kaldırabilecek biri olduğumu düşünmüyorum ve dahası öğrendiğim üzere ölüm acısı konusunda onun kadar bilgili de değilim. Ama şunu da söylemek istiyorum ki eğer ufacık bir şansım dahi varsa bunu kullanmaya hazırım, bu yüzden hayatından çıkmayı bir an bile düşünmüyorum. Ben, hala denize düştüğünde seni tutup çıkaracak ve güvenebileceğin o Ali'yim.

09.07

Uykusuz gözlerimle mesaja önce boş boş, sonra da uzun uzun baktım. Ne yazdığını, ne demek istediğini ve kimi kastettiğini gayet iyi anlıyordum. Ama anlamadığım, neden ortada bir şey yokken bana bir yol çizdiği ve o olmazsa diye bir de alternatif belirlediği idi.

O ilk mesajları atarken veya sonrasında mesajlara devam ederken işin buralara varacağını hiç düşünmemiştim. Düşünmediğim gibi böyle bir durumda ne yapacağımı da bilmiyordum. Oğlanlarla gönül mevzularını *dert olsun* diye değil de *kendim için* konuşmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Şaşkınlıkla ağzım açık kalmış bir haldeyken önümdeki sıradan, "Valkyrie?" dendi.

Kafamı kaldırıp, "Ne?" diye sordum.

Sinem, gözlerini devirip, "Gerçekten mi, Umut?" diye sordu bıkkınca. "Kaç defa adını seslendim, bakmadın ama Valkyrie deyince mi hemen bakıyorsun?"

Ağzımı kapattım, sonra konuşmak için tekrar açtım ama bir şey diyemeyecek kadar şaşkın olduğumu fark ettim. *Benim neyim vardı?*

Sinem, ekranı açık olan telefonunu bana gösterdi. Ekranda Ali'nin, Sinem'in Instagram hesabına attığı mesaj isteği vardı. Henüz onaylanmamış mesajda şöyle yazıyordu:

Sinem, iyi bir arkadaş olduğumu biliyorum ama bir kereliğine kötü bir arkadaş olup Umut'un numarasını verebilir misin?

"Hah!" dedi Sinem. "Görüyorsun ya, iyi bir arkadaş olduğum tes-cillenmiş. Daha da itiraz kabul etmem."

"Neden?" diye sordum. "Ali kişisi, bilirkişi mi?"

"Valla bilirkişi mi bilmiyorum ama çocuk biliyor işi. Veriyorum numaranı."

"Gerçekten herkesin ihtiyaç duyacağı iyi arkadaş emsalisin, Sinem," diye söylendim. Numaramın verilmesine bir itirazım kalmamıştı, zaten herkes her şeyi öğrenmişti ve eğer bugün bunu Ali, direkt olarak bana sormuş olsaydı da verirdim.

Saklayacak bir şey kalmamış olmasının rahatlığı inanılmazdı. Bazen kime ne söylediğimi unutup pot kırıyor, sırrımı koruyacağım diye endişeden ölüyordum. Şimdi ise sır tutmanın haklı ağırlığı üzerimden kalktığından muazzam bir hafiflik hissediyordum. Her ne kadar uykusuz, yorgun ve hasta hissetsem de sonunda yaşadıklarımı anlatabilmiş olmanın huzurunu yaşıyordum. Arkadaşlarım benimle birlikteyken, Ali'nin deyimiyle "devasa bir lanetin" pençesinde tehli-kedeydiler ama yine de yanımda olmalarından mutluydum.

Olanları en iyi karşılayan Sinem'di. Belki bunun nedeni, onun beni diğerlerinden daha uzun süredir tanıyor olması ve olanları Ali ve Günhan gibi bir anda değil de uzun vadede yavaş yavaş öğrenmiş olmasıydı. Ama nedeni ne olursa olsun, Sinem'in çelikten sinirleri ve duyguları vardı. O, saçma fallara inanabilir, bazen umutsuz bir romantik olabilirdi ama bir yandan da haberci olmak için doğmuş gibiydi. Olayları incelemesi, değerlendirmesi ve nasıl karşılayacağını bilmesi, sahip olduğu doğal bir yetenektir.

Birden sınıf kapısının çalınıp içeri nöbetçi öğrencinin girmesiyle ikimiz de kapıya döndük. Hatırladığım kadarıyla alt sınıflardan olan

bir oğlan, sınıfın çoğunun kız olan mevcudu önünde birden boca-ladı, sonra kendini toparlayıp boğazını temizledi ve elindeki kâğıda bakarak, "Sinem Sancaklı," dedi. "Müdür tarafından çağrılıyor."

Orta sıraların en arkasında oturan Şule, "Tarafından mı?" diye sordu.

Nöbetçi, konuşanı gözleriyle ararken, "Evet, tarafından," dedi. Sınıfta aniden bir gülüşme dalgası koptu.

Hoca, nöbetçinin çaresizliğine ve sınıfın ders kaynatma girişimlerine daha fazla dayanamayıp, "Sinem, git hadi," dedi.

Müdürün onu neden çağırması olabileceğini düşünerek Sinem'le bir an için bakıştık. Sinem dudak büzüp omuz silkerken, ben de bilmediğimi ifade ederek kafamı iki yana salladım. Aramızdaki sözsüz konuşmadan sonra Sinem, ayağa kalkıp nöbetçinin peşi sıra sınıftan çıktı.

Sinem'in neden çağrıldığını öğrenmek için dersin bitişini merakla beklerken mesajlar aklımdan çıkmıştı bile. Sonunda teneffüs zili çalıp aradan biraz zaman geçtikten sonra Sinem, omuzları düşmüş ve üzgün bir şekilde sınıfa döndü. "Ne oldu?" diye sordum, o sırasına otururken. "Suratından düşen bin parça."

"Okul gazetesini kapatıyorlar."

"Ne?" diye bağırdım, kendimi kontrol edemedim. O an sınıfta olan herkes dönüp bana baktı. "Ne demek kapatıyorlar? Neden?" diye ekledim isyan edercesine.

"Yani... Aslına bakarsan..." Sinem, şaşırtıcı bir şekilde lafı gevelerken gözlerini kaçırdı. "Zaten epey bir süredir akıllarındaymış, harcamaların bazılarının kısımları gerekiyormuş. Malum her şeye zam geldi, kâğıda bile... Bu yüzden de okul gazetesinin kapatılmasına karar vermişler."

Bunu bu kadar monoton bir sesle, ezberden okurcasına anlatması hayra alamet değildi. Eğer anlattıklarında gerçeklik payı varsa bile başka bir şey daha olduğundan emindim. Kendisinin açıklamasını umarak, ısrar etmeden, "Ama okul gazetesi senin mirasın!" dedim. "Kapanmasına öylece müsaade edemeyiz."

Okul gazetesini okula getiren Sinem'di. Henüz lise birinci sınıftayken bu fikri ortaya atmış ve yabancı okullarda görüp özendiği okul gazetesini okulumuza getirmek için canla başla mücadele etmiş. Anlattığı tam bir başarı öyküsüydü. En başta tek başınaymış ve okul yönetimini ikna ederken tek destekçisi Edebiyat öğretmeni imiş. Ardından gazeteyi ilk kurduğunda bir süre her şeyiyle kendisi uğraşmış. Gazete, okulda sürpriz bir şekilde popüler olduğunda başkalarının desteğini de almış ve bu işi, kendisi gibi gönüllü yapacak takım arkadaşları bulmuş. Zamanla köşe yazarları, muhabirleri, fotoğrafçıları, modacısı, eğlenceli anket ve test hazırlayanı, dedikodu köşesi yazarı, grafikeri olmuş ve böylece Sinem'e sadece hepsini kontrol edip, dil bilgisini gözden geçirip baskıyla ilgilenmesi kalmış; herkes onun genel yayın yönetmeni unvanını alması konusunda hemfikir olmuş. Bu, onun şimdiden özgeçmişine yazdığı ve üniversitede çok işine yarayacağına dair aşırı güven duyduğu bir girişimdi. Öğrenciler de gazeteyi seviyor, hatta kendilerinin denemelerini, şiirlerini, kısa hikâyelerini yayımlaması için Sinem'e sunuyor ve dedikodu köşesi için anonim itiraflar gönderiyorlardı. Şimdi herkesin sevdiği ve rağbet ettiği bu ufak kuruluşu kapatmak çok adaletsiz geliyordu.

"Ben de kapatılsın istemezdim ama çok fena baskı yaptılar ve mecbur bıraktılar. Tüm disiplin kurulu oradaydı."

Sinem'in ağlayacak gibi olduğunu ve kendini tutmak için böyle monoton konuştuğunu o an fark ettim. Birbirimizle bu kadar sır paylaşmışken ve arkadaşlığımız kısa sürede hiç olamayacağı kadar güçlenmişken bana karşı açık olmaması beni biraz yaralamıştı. Ama bunca zaman insanların dertlerini dinlerken öğrendiğim bir şey vardı; açılmak zaman alırdı. Bu yüzden sıkıştırmak ve zorlamak yerine başka bir yöntem izlemeye karar verdim. "Neden imza toplamıyoruz? Bu gazete artık sadece senin değil, bu tüm öğrencilerin sesi. Eğer birileri onların seslerini kesmeye çalışıyorsa bunu herkes bilmeli ve hakkını savunmalı. En azından herkesin hakkını savunmaya *hakkı* olmalı."

Sinem'in yüzüne çok yavaştan kan geldi. Gözlerini kaldırıp bana bakarken bu fikri, kafasının içinde değerlendiriyordu. "Ama gazete olmadan tüm okula nasıl ulaşabilirim ki?"

Ona kaşlarını kaldırarak şaşkınca baktım ve sonra güldüm. "Yirmi birinci yüzyıldayız, Sinem. İnternet üzerinden tüm dünyaya ulaşabilirsin."

Öfleyip alnına vurdu. "Kafa mı bıraktılar bende?" Ardından yüzünde, sınıfa geldiğinden beri ilk kez umut ışığı belirdi, hafifçe gülümsedi. "Ve her şeye rağmen gazeteyi kapatsalar bile hâlâ bir blog kurabilirim."

"Eğer bana her şeyi anlattırsan, daha iyi yardımcı olabilirim," diyerek söz verdim.

"Her şeyi anlatmadığımı nereden biliyorsun?" diye sordu.

Tekrar gülümsedim, bu sefer alaysız, sadece nazikçe. "İnsanların yüzündeki 'derdim var' ifadesini çok iyi bilirim. Ayrıca seni de tanıyorum."

"Belki sonra," dedi Sinem. Yüzünde hâlâ kararsız bir ifade vardı ama biraz daha iyiydi. Tereddüt ettiği her ne ise onu ilk önce kendi içinde çözmesi gerektiği belliydi.

23.02.2019

Cumartesi öğle vakti bilinmeyen bir numaradan selfie geldi. Fotoğrafi şaşkınlıkla açıp büyütürken gülümsedim. Günhan ve Ali'yi bir fotoğraf karesinde sırtırken asla hayal edemezdim. Ama işte, fotoğraftan bana gülümsüyorlardı. Kafaları birbirlerine yakın olsa da fotoğrafın izin verdiği kadarıyla mesafeliydi. Fotoğrafın altına şöyle yazmışlardı:

Piknik?

Profil fotoğrafından bunun Ali'nin numarası olduğunu anlayıp numarayı kaydettim. Ardından sırtarak cevap yazdım. "Kışın ortasında mı?"

"Pencereye çık," diye cevap geldi.

Yataktan kalkıp odamın tek penceresine fırladım. Perde ve tülle kısa bir boğuşmanın ardından pencereyi açıp aşağıya baktım. Anlaşılan fotoğraf bizim evin önünde, az önce çekilmişti. "Siz ikiniz bir arada ne yapıyorsunuz?"

"Pijama partisi yapıp Günhan'ın saçlarını örebiliriz, katılmak ister misin?" diye sordu Ali zevzekçe.

Günhan, ona dirseğiyle vurup bana döndü. "Seni pikniğe götürüyoruz."

"Hmm... Hâlâ kışın ortası."

"Hadi ama Umut, o kadar da soğuk değil," dedi Günhan.

"Soğuk değil mi?" Tek elimle havayı göstererek bağırdım. "Kar yağmış."

"Ama... tutmamış," dedi Ali. "Güneş de var." Ayağıyla yerdeki karları dürttü. "Bak, eriyorlar işte."

"Siz delisiniz," dedim, duyduklarıma da gördüklerime de inanamayarak. "Peki, nereye gidecektik?"

"Atatürk Evi?"

Birkaç saniye gözlerimi kırıştırdım. "Müzedeki piknik mi yapacağız?"

"İçinde değil, dışında. Ayrıca orası tam olarak müze sayılmaz. Ne çok soru sordun, Umut. Montunu al da gel," dedi Günhan sonunda.

"Evet, ağaç olduk burada. Yapacak daha iyi bir işin var sanki," diyerek destekledi onu Ali.

Kaşlarımı çatıp gözlerimi biraz daha kırıştırdım. Rüyada mıydım? Paralel evrende miydim? Ölmüş müydüm? Günhan ve Ali'nin birbirlerini destekleyen kankalar oldukları bir evren olabilir miydi? Kafamı odama çevirip içeri şöyle bir baktım. Eh, bir konuda kesinlikle haklıydılar. Yapacak daha iyi bir işim yoktu. Aslına bakarsanız yapacak *hiçbir* şeyim yoktu.

Tekrar pencereye dönerek, "Bekleyin, geliyorum," dedim.

Ambarlı sahilindeki Atatürk Evi'nin önünde bulunan mini amfinin taş sıralarına oturduk. Neyse ki güneş gören yerlerdeki karlar erimiş ve taşlar kurumuştur. Gölge alanlarda hâlâ ince bir tabaka halinde görülen kara rağmen öğle vaktinde hava oldukça güzeldi.

"Eee, siz nasıl bir araya geldiniz?" diye sordum.

Ali, ufak piknik sepetini açarken, "Sen," dedi. "Annem, altın günü için bir şeyler yapmıştı, ben de hepsinden biraz çalıp sana geliyordum ki sokağın başında Günhan'la karşılaştım."

Günhan, utanmış gibi alnını kaşıyıp saçlarını arkasına attı. "Ben de kahve demlemiştim," diyerek çantasından bir termos ve karton bardaklar çıkardı. "Red Bull Blue sevdiğini biliyorum ama havaya pek uygun değil." Çantasının diplerini karıştırarak, "Ayrıca biraz da kurutulmuş meyve ve kuruyemiş var," diye ilave etti.

"Böylece biz de anlaşılmaya varıp birlikte piknik yapalım dedik," diye bitirdi Ali. "Biraz tuhaf oldu gerçi."

Gülümsedim. "İnanılmaz derecede mükemmel aslında. Teşekkür ederim."

Ali, saklama kaplarında getirdiği sarma, dereotlu ve peynirli poğaç, kısır, ıslak kek ve tavuklu salatayı çıkardı. Günhan da kahvelerimizi doldurdu. Soğuk şubat güneşinin altında oldukça güzel bir piknikti. Amfide rüzgârdan kısmen korunuyorduk, önümüzdeki Atatürk Evi denize karşı bize bariyer oluyordu. En son ne zaman piknik yaptığımı hatırlamakta zorlanıyordum, sanki asırlar geçmiş gibiydi. Ailemi kaybettiğimden ve yürüyen bir ölüm haline geldiğimden beri başka nelerden feragat etmiştim kim bilir.

"Yeme bozukluğun nasıl başladı?" diye sordu Günhan çekinerek.

Ağızma bir lokma poğaç götürürken donakaldım. Bunu daha önce ona söyleyip söylemediğimi hatırlamıyordum. Kimse hiç böyle doğrudan sormamıştı. "Nereden biliyorsun?"

"Anlaşılmayacak gibi değil ki." Ali de başını sallayarak onu onayladı.

"Tahmin etmesi de zor değil," dedim iç çekerek. "Herkes ölüm getirdiğimden dolayı hissettiğim suçluluk yeme bozukluğuna dönüştü. Kesin bir doktor tanısı yok çünkü kimse benim ruhsal sağlığım konusunda endişelenmiyor, doğrusunu isterseniz fiziksel sağlığımı da pek umursadıkları yok, herkes bana 'Ölse de kurtulsak,' gözüyle bakıyor. Neyse, yemeği hak etmediğimi düşünmeye başladım ve arkası geldikçe midem de küçüldükçe küçüldü. Arada sırada yoğun duygularla yeme atakları geçiriyorum ama arkasından ya yediklerimi kaldıramayıp kusuyorum ya da uzun süre bilinçli olarak aç kalıyorum. Bu engel olamadığım bir şey ama o kadar sorunum varken ben de bunun üzerine çok gitmedim ve sonunda bununla yaşamayı öğrendim."

"Çok fazla yoruluyorsundur," diye tahminde bulundu Ali. "Güçsüz kalmıyor musun?"

"Güç... hiç sahip olduğum bir şey miydi bilmiyorum. Ruhsal bir gücüm yok, fiziksel olarak olup olmaması da çok fark etmiyor açıkçası. Fark ettiyseniz hayatım üzerinde hiçbir gücüm yok ve sahip olduğum tek yeteneğe de -ki bu ölüm getirmek oluyor- güç diyemem."

"Saçmalık," dedi Günhan, derinden gelen sesiyle. "Birçok yeteneğin var. Harika bir dil yeteneğin var ve çok iyi bir yazarsın. Üstelik müzik zevkin de muhteşem." Durup bir düşündü. "Nickelback hariç. Cidden Umut, post-grunge mı?"

Ağzım açık kaldı. Az önce iyi şeyler söylemiyor muydu? Gerçi ortamın havasını bir anda çevirmesini takdir etmek gerekirdi. "Post-grunge sevdiğimi nereden biliyorsun? Ben mi söylemiştim? Söyledim mi?"

"Bunu saklamaya çalışmanı görmek çok eğlenceli," dedi Günhan gülerek. "Sen söylemedin, Sinem söyledi. Foo Fighters dinlediğini de söyledi."

"Foo Fighters iyidir!" diyerek savunmaya geçerken sırtımı dikleştirerek tartışmaya hazırlandım. "Nickelback de öyle."

Ali, beni şaşırtarak birden tartışmaya girdi. "Bilemiyorum. Nirvana iyiydi ama sonrasında... Bilemiyorum ya, sanki bir şeyler eksik gibi."

Ben onlara, "Evet, eksik olan sizin müzik zevkiniz," derken, onlar yumruklarını tokuşturarak birbirlerini destekliyorlardı. Harika, aynı okulun içinde dört yıldır birbirlerini takmayan iki kişiyi, bana karşı olan kankalar yapmıştım. Sanki en iyi arkadaşımı biriyle tanıştırmışım da beni satıp en iyi arkadaşlar olmuşlar gibiydi.

"Sadece keyfini yerine getirmeye çalışıyoruz," dedi Günhan gülümseyerek, yüzümün düştüğünü görünce.

"İlginç bir yöntem," dedim.

"Olanları duyduk ve kendini kötü hissediyorsundur diye düşündük," diye ekledi Ali, sesi anında anlayışlı haline dönmüştü.

“Düşündüğümde daha iyi görünüyorsun.”

Bir yudum aldığım kahvemi bırakıp kaşlarımı çattım. “Anladım?”

“Okul gazetesi kapandı ya,” diye açıkladı Ali.

“Evet ama... bütçe sıkıntısından... değil mi?” Yüzlerindeki ifadeleri gördükçe duraksayıp şüpheye düştüm. Bir şey vardı. Sinem’in bana söylemediği ve beni ilgilendiren bir şey vardı. Belli ki okul gazetesinin kapanmasında bir rol oynuyordum. Çocuklar bile bunu öğrenmişti.

“Sen... bilmiyor muydun?” Günhan ne yapacağını, nasıl devam edeceğini bilemeyerek sustu.

“Neyi?” diye sordum korku dolu gözlerle. Ne yapmıştım? Daha ne yapmış olabilirdim? En iyi arkadaşımın yıllarını verdiği bir okul gazetesinin kapanmasına neden olacak ne yapmıştım?

“Bildğini düşünmüştüm,” dedi Günhan. “Koç, disiplin kurulu yüzünden antrenmanı erken bitirince geri döndüğünde olaydan kabaca bahsetti.”

“Neden?!” diye bağırdım en sonunda. “Doğru düzgün anlatın şunu!”

Günhan, Ali’ye baktı, Ali de ona baktı. Sonra bu haberi bana verenler olmak istemedikleri yüzlerinden okunurken, Ali konuya girdi. “Senin adın, ufak bir kelebek etkisine yol açtı.”

“Nasıl?” diye sordum, kaşlarımı o kadar çatmıştım ki artık başımı ağrıtıyordu.

“Sen, Umut Eroğlu olarak görünmez olmaya çalışıyordun ama Dunkles Licht olarak oldukça sosyaldin,” diye devam etti Günhan. “Bak, bilmeni isterim ki seni hiçbir şekilde suçlamıyoruz. Eğer o denemede kullanıcı adın yerine gerçek adın olsaydı, okul bir anda ayağa kalkmayacaktı.”

Ali, kafasını sallayarak onu onayladı. “Aslında başta hâlâ kötü değildi. Ama sen devamsızlık yaparken ve okulla pek ilgilenmezken bazı

şeyler oldu. Sana yazdıkları o tehdit mektubunun ardından olay çıktı. Yazıyı yayımlamadığı için Sinem'e ardı arkasına başka yazılar gelmiş."

Üzerime bir anda hüsrân çöktü. Gökyüzünde güneş gitmiş, kara bulutlar toplanmıştı. Tüm o bulutları bir an içimde hissettim. "Sinem bana hiçbir şey anlatmadı." Ben, o kadar kişinin derdini dinlemiş ama en yakınimdakinin bir derdi olduğunu görememiştim. O son konuşmada bir şey sakladığını fark etmiştim ama böyle bir şey olacağını düşünememiştim. İsrar etmemek doğamda vardı, lakin şu an anlatması için Sinem'e ısrar etmediğimden kötü hissediyordum. Belki biraz daha zorlasaydım benimle paylaşırdı.

"O kadar sorunun varken bir de buna üzülüp kendini suçlamayı istememiştir," dedi Ali.

"Seni çok iyi tanıyor," dedi Günhan. "O, iyi bir arkadaş, Umut."

"Ama ben değilim," dedim kısık bir sesle. "Kendi sorunlarımdan onunla hiç ilgilenmedim. Aman Allah'ım... Ben cidden lanetliyim, değil mi? Lanetim artık cansız şeyleri de etkiliyor, okul gazetesi benim yüzümden kapandı."

"Saçmalama, Umut! Dünyanın merkezi sen değilsin!" diye sesini yükseltti Günhan. "Orası lise, ergenlik çağındaki onlarca insan aynı çatı altında. Herkes bir olay çıksın, kaos olsun, eğlensin, birini ezerek kendini üstün hissetsin diye çabalayıp biri bin yapıyor."

"Burada bir suçlu varsa o da okul yönetimi. Bana kalırsa sen sadece bir bahaneydin."

"Bu doğru," dedi Günhan. "Yeni geldiğin için bilmiyor olabilirsin ama bu, öğrencilerle okul yönetiminin ilk ters düşmesi değil."

"Bir örneği de burada," diyerek eliyle Günhan'ı gösterdi Ali. "Yönetmelikte olmadığı halde okul, erkekleri asker tıraşı kadar kısa saçlı olmaya ve kızları da saçlarını toplamaya zorluyordu. Formamızı herhangi bir şekilde kişiselleştirmemiz yasaktı. Yakamıza bir rozet bile takamıyorduk. Herhangi bir aksesuara bile izin yoktu."

Duygularım karmakarışık. Hâlâ kendimi suçlu hissediyordum ama bu duyduklarım karşısında hissettiğim şaşkınlık daha ağır basıyordu. "Bu yaptıkları yasal mı?"

Günhan, iç çekerek dirseklerini dizlerine dayadı. "Sanmıyorum ama kim öğrencileri dinler ki? Bir öğrenci ile sorunun varsa okula şikâyet edersin ama okulla ilgili şikâyetin varsa kimse seni dinlemez. Kimse yetişkinler varken çocukları dinlemez. Sadece işlerine geldiğinde dinlerler. Onlar, kolay yönetilebilir, bir örnek öğrenciler olmamızı istediler sadece. Saçlarım yüzünden kaç kez sıradan çekildiğimi saymayı bırakmıştım."

"Bu, sadece bu okulun sorunu değil ama her okul, başlarındaki yönetime göre farklıdır," dedi Ali omuz silkererek. "Burada herkes kendince bir savaş veriyor. Günhan, saçlarını kestirmemek konusunda yönetimle tartışıp, kimsenin okumaya bile tenezzül etmediği yönetmelikteki açığı bulup kendi lehinde kullandığında bir devrim başlattı. Ardından uzun saçlar, açık saçlar, aksesuarlar, forma üzerine giyilen sweatler, renkli tokalar bir bir geldi. Eğer bugün okul süveteri yerine gömleğin üzerine hırka giyebiliyorsak bu, Günhan'ın sayesinde diyebiliriz."

Günhan, mütevazı bir şekilde başını eğip elini sallayarak konuyu kendisinden çekti. "Demek istediğimiz, yönetim, öğrencilerin güçlü olmasını istemez. Okul gazetesi en başta çok zararsız görünüyordu ama zamanla gücü anlaşıldı."

"Okul gazetesinin öğrencileri birleştirme ve etkileme gücü var."

"Dunkles Licht sadece bir bahane, bardağı taşıran son damla oldu. Seni kullandılar da diyebiliriz."

"Bu epey karışık," dedim, onları dinlerken okulun eski, renksiz hali gözümün önünde bir distopya gibi canlanıyordu. "Ama yine de eğer son damla ben olmuşsam, bunu düzeltmek de bana düşer. Kendimi bir şeyler yapma sorumluluğunda hissediyorum."

Birden ayağa kalktığımda, "Nereye?" diye sordu Ali.

"Sinem'e," diye cevapladım. "Bir fikrim var."

"Önce yemek ye," dedi Günhan, beni yerime geri çekerek.

O anda yeniden kar yağmaya başladığında iç çektim. "Bu durumda yemek yiyemeyiz zaten," diyerek gökyüzünü gösterdim. "İşte yine kar geliyor."

“Başıma bir hatıra gibi düşüyor,” diye tamamladı Günhan gülerek.

Ama beni şaşırtan Ali’nin, ağzına bir sarma tıkmadan önce, “Başıma yeni bir duygu gibi düşüyor,” diye eklemesi oldu. Metalle arası çok iyi olmasa bile yine de bir yerden bizim frekansımızı yakalıyordu. Ona olan bakışımızı yakaladığında, ağzı dolu olmasına rağmen, “Ne?” dedi. “Hypnogaja’yı herkes bilir.” Aslında... bilmezlerdi.

Hep birlikte bu saçma duygu geçişlerimizle dolu kış pikniğimizi, gülerek apar topar topladık ve Sinem’in evinin yolunu tuttuk. Zor anlarımda dostum, bana destek olmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı ve şimdi destek olmak sırası bendeydi.

Bize kapıyı Sinem açtı, karşısında üçümüzü görünce yüzümüze Müge Anlı gibi bakıp, “Hı?” dedi. “Siz üçünüz yan yana n’apıyorsunuz?”

“Aynısını ben de bu ikisi için demiştim,” dedim, sağımdaki Günhan’ı ve solumdaki Ali’yi arkaya doğru kaldırdığım başparmaklarımla gösterirken.

“Tuhaf olan o zaten,” dedi Sinem.

“Okeye dördüncü arıyoruz, katılır mısın?” diye sordu Ali büyük bir ciddiyetle.

“İhh...” dedi Sinem iğrenir gibi.

“Pekâlâ, mahşerin atlılarına dördüncü arıyoruz o zaman, mahşerin dört atlısı olmak uyar mı sana?” diye sordu Ali, az önceki önerisinin beğenilmemesine alınmış gibi.

“Üff...” diye yakındı Sinem tekrar. “Mahşerin dört atlısı mı? Bu duyduğum en klişe şeylerden biri.”

Ali dönüp bize baktı. Günhan, omuz silkip dudaklarını büzerken ben, “Aslında haklı,” dedim.

Sinem, sonunda kapıdan çekilip bizi içeri davet etti. “Neyse, hadi girin içeri.”

“Misafirperverliğin de arkadaşlığın kadar mükemmel,” diye takıldım, içeri girip botlarımı çıkarırken.

"Teşekkür ederim." Sinem'le anlaşmak çoğu zaman kolaydı. Arkadaşlığımız taze olsa da temelleri sağlamdı ve birbirimizin nerede ciddi, nerede şakacı olduğunu anlıyorduk.

Hepimiz botlarımızı ve montlarımızı çıkarıp koridordan tek sıra halinde geçerek salona girdik. Ali ve Günhan, sırt çantalarını koltukların yanına bırakıp fark etmeden üçlü koltuğun iki köşesine oturdular. Sinem'le ikili koltuğa yan yana oturduğumuzda, "Eee, hangi rüzgâr attı sizi böyle?" diye sordu Sinem.

"Olanları duydum," dedim konuyu dolandırmadan.

"Kızdın mı? Anlatmadım diye?" dedi Sinem yüzünü ekşiterek.

"Hayır canım, ne alaka? Asıl senin kızman lazımdı."

Sinem, içten bir şekilde güldükten sonra, "En başta denemeni zorla yayımlayan bendim ama," dedi.

"Kimseye mesaj atmasaydım, deneme yayımlandığında böyle bir şey olmayacaktı, yani-"

"Kızlar," diyerek sözümü kesti Günhan. "Böyle büyük patlamaya kadar gidecek misiniz?"

Bu sefer omuz silkme sırası Ali'deydi. Bana bakarak, "Aslında haklı," dedi. "Sadede gelin."

Sinem'le aynı anda gözlerimi devirdim. "Bu ikisi bugün sürekli aynı fikirde ve bu, düşman olmalarından daha kötü bir durum," dedim.

"Biraz korkutucu," dedi Sinem, ürpermiş gibi yapıp kollarını ovuştururken.

"Benim bir fikrim var," dedim. "Okul gazetesi, sadece senin değildi, aynı zamanda tüm öğrencilerin sesiydi, değil mi?"

"Evet," dedi Sinem biraz düşündükten sonra. "Yani yöneten bendim ama çoğu haberin kaynağı ve dedikodu malzemeleri okuldaki tüm öğrencilerden geliyordu."

"Sonuç olarak gazete kapanıyorsa bunu onlar da bilmeli," dedim.

"Ayrıca okulun katları arasında dolaşan kâğıtların üzerindeki kelimelerden daha hızlı yayılan şeyler de vardır. Söylentiler. Söylentilerin okul koridorlarında ne kadar hızlı yayıldığına inanamazsınız. Benim onlara mesaj atmamdan rahatsız olanlar -ki aslında bunda biraz haklılar ama kimseyi zorlamadım ve tehdit etmedim, öyle değil mi?- ne kadar da hızlı bir araya geldiler, siz de gördünüz."

"Hiçbir şey anlamıyorum," dedi Sinem gözlerini kısarak. "Neden bahsediyorsun?"

"Demek istediğim, bırakalım da insanlar konuşsun. Onlara konuşacakları konular verelim ve söylentinin ne raddeye varacağını görelim. Bakalım okul yönetimi, ortada gerçekleri yazan bir gazete olmadan kaç söylentiye katlanabilecek?"

"Ah..." Sinem, demek istediğini anladığında gözlerini indirip bir süre yere baktı. Tekrar bana döndüğünde, "Sonunda ipin ucunda sallanan biz olmayalım da..." dedi.

Sessizce ama dikkatle beni dinleyen Günhan'la Ali, fikrimi değerlendiriyor gibiydiler. Aslında ortada çok karışık veya zor bir plan yoktu, biz sadece insanların doğasını lehimize kullanacaktık.

"Nasıl söylentiler?" diye sordu Ali. "Taş onlara gelmediği sürece okulun, öğrencilerin birbirlerine ne laflar ettiklerini umursayacaklarını hiç sanmıyorum."

"Bu doğru," dedi Sinem. "Geçen sene şişman bir kız vardı. Kilo-su yüzünden sürekli sözlü zorbalığa uğruyordu ama sonunda birileri iyice cesaretlenip kızı, kollarını morartana kadar sarsıp hakaretler etmiş. Kız, bunu müdüre söylediğinde müdür ona inanmamış ve olayı geçirip kızı göndermiş. Kız, bir daha hiç okula gelmedi ve kimse ona yaptıklarından pişmanlık duymadı, kimse cezasını çekmedi ama zorbalılar devamlı olarak kendilerine yeni kurbanlar buldular."

Zorbalığa doğrudan maruz kaldığım için bu tür olaylar beni her defasında etkiliyordu. Hüzün ve çaresizlik aynı anda çarpıyor ve anılar gözlerimi buğulandırıyordu. Hangi ülkede, hangi okulda olduğunuz fark etmezdi, her yerde kendini önemli hissetmek için birilerini ezmeye çalışan zorbalılar vardı. İşin acı yanı, kimse ezilenin yanında

olmak istemiyordu, kimse onları durdurmuyordu. "Biz de sadece öğrenciler hakkında konuşmayız," dedim. "Topun ucu onlara çevrildiğinde, umursamadan ne kadar durabilirler ki?"

"Her şeyi bizim başlattığımızı öğrenirlerse bizim için kötü olur," dedi Günhan. "Ne yapmaya çalıştığını görebiliyorum, Umut. Ama yaptığın, bir devrimin başlangıcı. Bunu yönetebileceğinden, daha da önemlisi yönetmek istediğinden emin misin? Bu, benim saç uzatma konusunda açık bulmam gibi bir şey değil, sen direkt olarak yönetimi karşına alıyorsun."

"Üstelik kaynağı düşündüklerinde akıllarına gelecek ilk isim Sinem olacak," diye ekledi Ali. "Yardım etmek isterken daha kötü yapmayalım?"

Bu ayrıntıyı hesaba katmamıştım. İnsanları karşıma almak sorun değildi ama arkadaşımı, o insanların hedefi yapamazdım. Başka bir çözüm bulmam gerekiyordu. "Bir kaynağın olmasına gerek yok. Zaten söylentiler yeterince yayıldığında kimse kaynağa kadar gidemez."

"Bilemiyorum," dedi Sinem, sağ elinin işaret parmağını düşünceli bir şekilde çenesine vururken. "Dijital gazete açmak daha kolay ve risksizdi."

"Fark etmediysen, olay gazetenin kapatılmasından çıktı," dedi Ali.

"E, siz çıkardınız!"

Ali, Günhan ve ben, üçümüz aynı anda Sinem'e baktık. Eh, şimdi de haklı olan Sinem'di. Çocuklar okuldaki olaylardan bahsedip gözü-mü açmış ve ben de neredeyse bir devrim başlatacak kadar abartmış-tım. Ama bundan sonrasında hiçbir şey olmamış ve hiçbir şey öğren-memişim gibi devam edebilir miydim? Ne zaman başıma ne geleceği ve ne zaman kimin başına ne getireceğim belli değilken, biraz olsun insanlara yardımım dokunamaz mıydı?

25.02.2019

Pazartesi olduğunda fitili nereden ateşlemem gerektiğini sonunda bulmuştum. Kimseyi karıştırmadan, kimseyi hedef göstermeden tüm söylentileri başlatacak tek bir isim vardı: Dunkles Licht. Kimse beni bu isimle tanımıyordu ve kimse Dunkles Licht'i de aslında tanımıyordu. Eğer birini yakacaksam kendimi yakabilirdim. Ne de olsa yanmaya aşinaydım. Dahası, insanlar da beni yakmaya meraklıydı.

Tuvallette elimi yüzümü yıkarken 11-E sınıfından olduğundan emin olduğum bir kıza, hafifçe dönerek, "Bir şey soracağım," dedim. Onu daha önceden görmüştüm, kalabalık bir arkadaş grubu vardı ve teneffüslerde sürekli insanları çekiştiriyorlardı. "Dunkles Licht'ten hiç mesaj aldın mı? Geçen gün mesaj attı ve erkek arkadaşım hakkında kimsenin bilmediği şok edici bir sır bildiğini söyledi."

"Bana neden soruyorsun?" diye sordu kız, aynada bir yandan beni incelerken bir yandan saçını düzeltiyordu.

Onu duymamışım gibi devam ettim. "Erkek arkadaşıma sordum ama bir şey söylemedi de... Sonra bana gelen mesaja dönmeye çalıştığımda hesabı bulamadım."

"Instagram hesabı mı?" diye sordu kız. Yüzümden olmasa da beynimden gülümsedim. İnsanlar kaosu severdi, özellikle konu kendileri değilse.

“Evet, sence de ilginç değil mi?”

Kız, telefonunu çıkarıp hesabın adını sordu ve kontrol etti. “Sahte hesaba benziyor,” dedi. “Gönderi yok, kimseyi takip etmiyor, profil fotoğrafı yok, isim yok, biyografi yok. Niye bir sahte hesaba inanasın ki?”

“Gerçek çok korkunçsa kim gerçek hesabını kullanır ki?” diye soruyla karşılık verdim. “Merak ediyorum, beni neden engelledi acaba?”

“Muhtemelen korkmuştur.”

“Kim bilir? Neyse, dikkat et o zaman. Herkes bir şeyler saklıyor olabilir.”

Kızı tuvalette kafası karışmış bir şekilde bıraktım. Ben çıkarken içeri giren bir kıza Dunkles Licht’i bilip bilmediğini sorduğunu duydum. Sonraki teneffüse kadar hesabıma birçok mesaj geldi. Kimisi bir şeyler bilmek istiyor, kimisi hesap soruyordu.

Bir sonraki teneffüs ise insanların, Dunkles Licht’ten duyduklarını iddia ettikleri söylentiler baş gösterdi. Kimse söylentilerin kaynağı olmak istemiyordu ve ortada bir günah keçisi varken neden onu suçlamasınlardı ki?

Attığım bu adım, sadece insanların konuşmasına neden olmamıştı, ayrıca Dunkles Licht’in de itibarsızlaşmasına sebep olmuştu. Artık kimse ona güvenmez ve sırlarını açmazdı. Beni rahatsız eden, bugüne kadar bana sırlarını açan insanların şu an nasıl hissettikleriydi. Sakladıklarının ne zaman ve nasıl ortaya çıkacağını bilemedikleri için diken üstündeyken aynı zamanda da benden nefret ediyor olmalılardı. Bir daha kimseye mesaj atamayacağımı fark ettim ama artık bunun hiçbir önemi yoktu. Uzun zamandır, kendi deyimimle içmeden sarhoş olduğumda bile birilerinden derdini istemeye ihtiyaç duymuyordum. Oysaki kendi dertlerim azalmamış, aksine çoğalmıştı. Yine de bundan sonra yalnız olmadığımı hissetmiştim ve bu, Dunkles Licht kimliğimi yok etmeye karar vermemde etkili olan en büyük nedendi.

"Ne yaptın sen?" diye sordu Sinem. Beni sınıfın kapısında karşılaşmış, kolumdan tutup kenara çekmişti. Sesinde panik ve korku vardı. "Çözümün bu mu yani? Kendini hedef göstermek?"

"Kimse beni tanımıyor ki," dedim, etrafı kontrol ettikten sonra.

"Evet ama benim tanıdığımı düşünüyorlar."

Arkamızdan bir ses, "Çok geç olmadan hesabını kapat," dedi. "IP adresinden seni bulabilirler."

Tanımadığım sese doğru yutkunarak döndüm. Birinin neden bahsettiğimizi anlaması ve dahası, benim Dunkles Licht olduğumu bilmesi, hafif bir merakla birlikte beni korkutmuştu. "Sen?" dedim fark etmeden parmağımla onu gösterirken.

"Ben, seni böyle bulmuştum," dedi, şaşkınlığımı görmezden gelip. Benim aksime oldukça sakindi. "Merak etme, kim olduğunu öğreneli çok olduğu halde bu bilgiyi kimseyle paylaşmadım. Kime mesaj attığına daha dikkat etmelisin, Umut."

"Sen kimsin be?" diye çıkıştı Sinem. Zaten sinirleri laçkaydı, bir de sakince konuşan bu çocuğa katlanamamıştı.

Yüzünü biliyordum, ona mesaj attığımı biliyordum ama adını bir türlü hatırlayamıyordum. Muhtemelen bu okulda mesaj attığım ilk kişilerden biri, belki de ilkiydi.

"Yağız," dedi, Sinem'i özellikle süzüp ona gülümsedi. "Ve sen de belaya benziyorsun."

Sinem daha da sinirlenirken araya girme ihtiyacı duydum. Aralardaki görünmez çizgiye kolumu uzatıp, "Bir dakika," dedim. Dikkatleri yeniden bana çevrildiğinde, "Ne istiyorsun?" diye sordum.

Yağız, omuzlarını silkerek, "Macera," dedi. "Bana mesaj attığında seni cevaplamadım ama kim olduğunu buldum, ardından uzaktan izlemeye başladım. İlginç birisin, Umut, bir yerde patlak vereceğini biliyordum. Bir şeyler yapmaya çalıştığını fark ettim. Ne yapıyorsun?"

"Neden soruyorsun?" Daha onun beni tanıyor olmasını sindirememişken, benden ne istiyor olabileceğine kafa yordum. Anlamıyor-

dum, zamanında bana cevap bile vermemişti. Elimde ona karşı hiçbir şey yoktu, hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ama yine de bana yardım mı ediyordu? Öylece, nedensiz?

"Sadece yardım etmek istiyorum," dedi. Bu seferki gülüşü alaycı değil, doğaldı. "Bunca insan, neden birden senden duyduğu dedikoduları konuşmaya başladı? Senin, öğrendiğın *dertleri* herkese yayacak biri olduğunu sanmıyorum."

"Sen de kimsin?" diye sordu, yanımıza geldiğini fark etmediğım Günhan.

"Popüler bir soru," dedi Yağız. "Ben Yağız, 12-C'den. Tahminime göre Umut'un mesaj attığı ilk kişiyim. Ya sen?"

"Günhan," dedi Günhan sadece, soğuk bir şekilde. "Ben de son kişiyim."

"Neden yardım etmek istiyorsun?" diye sordum. "Neden şimdi benimle konuşuyorsun?"

"Aslında..." dedi ve göz ucuyla Sinem'e baktı. "Yardım ettiğım sen değilsin."

Günhan ve ben, Sinem'e dönerken Sinem, ağzı açık kalakalmış bir halde Yağız'a bakıyordu. Günhan, soğukluğunu ve koruma içgüdü-sünü geri çekse de hâlâ temkinli bir şekilde durmaya devam etti.

"Ee, nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Yağız. "Neye ihtiyacınız var?"

"Soğuk suya," dedi Sinem ve sınıfa kaçmak için dönerken duvara çarptı ama yine de durmayıp arkasına bakmadan kaçtı.

"İlk karşılaşma pek iyi olmadı sanki," dedim parmaklarımı kenetleyip dudak bükerken.

"Bunu sen mi söylüyorsun?" dedi Günhan, tepemden bana bakarken. "Bana kaç kere çarptın?"

Sinem'in binbir türlü bahanesine rağmen Yağız'la birlikte, boş olan müzik sınıfında toplandık. Gazete odasında yakalanmayı göze alamazdık. Yağız'a her şeyi anlatmamamız imkânsızdı, tıpkı Günhan ve Ali gibi dikkatliydi, olayın çoğunu kendi başına çözmüştü. Kimi, nasıl gözlemleyeceğini iyi biliyordu. Sinem'i uzun bir zamandır uzaktan izlediğini anladım. Zaten onu izlediğinden, ben Sinem'le arkadaş olduğumda, beni fark etmemesi işten değildi. Büyük ihtimalle okulda ilk önce onu fark edip ona mesaj atmam da bu yüzdendi. Biz fark etmesek de mümkün olduğunca Sinem'in etrafındaydı. Sandığım kadar iyi bir gözlemci olmadığının en büyük işareti Yağız'dı. Kendi sorunlarımda ve kendi sorunlarımı düşünmemek için başkalarının sorunlarında o kadar çok boğuluyordum ki etrafımda olan bitenleri ve hemen yanı başımdaki arkadaşımın tam dibindeki Yağız'ı görmemiş veya zamanla üzerinde durmamıştım.

Ali'nin de sınıfa girmesiyle ekibimiz tamamlanmıştı. Ona mesaj atarak her şeyi kısaca anlatmıştım ama sınıfa girip Yağız'ı gördüğünde şoka girmiş gibi kalıp kaşlarını kaldırdı. "Mesaj atmak için seçtiğin ilk kişi, okulun hackerı mıydı?" dedi arkasından kapıyı kapatır kapatmaz. "Gerçekten araştırmanı iyi yapman lazım, Umut."

Ali, beni cık cıklayarak bir sandalyeye geçerken, pencerenin önündeki kalorifere yaslandığım yerde kollarımı bağlayarak kendimi savunmaya geçtim. "Okula yeni gelmiştim ve uyuşturucu için ölüyordum, tamam mı? O zaman pek dikkat edememişim ve kaynaklarım da kısıtlıydı."

Günhan, klavyenin başından kafasını kaldırıp, "Bize uyuşturucu mu dedi o?" diye sordu.

"Evet, ben de fark ettim," dedi Yağız. "Erkeklerin, bağımlılık yapıcı obje haline getirilmesine karşıyım."

Sinem, kendini tutamayıp oturduğu sandalyede güldü. Yağız, hafifçe yan dönerek Sinem'e baktı ve gülümsedi. Sinem anında dudaklarını ısırarak gülüşünü zorla bastırdı ama kısılmış gözleri ve belirginleşmiş elmacık kemikleri onu ele veriyordu.

Günhan, klavyede bir notaya basarak geyiğin sona ermesine neden oldu. Hepimiz bir an için bakiştık. "Ee?" dedi Günhan. "Planın neydi, Umut?"

"Ah, o bir plan mıydı?" diye iğneleyici bir şekilde sordu Sinem.

"Sadece biraz bekleyin," diye teskin ettim. "Dedikodular önce hocaların dikkatini çekmeye başlayacak, sonra da ucu onlara dokunacak."

"Yani herkes hakkında dedikodu yayarak okul gazetesinin kapatılmasının intikamını mı alıyorsun?" diye sordu Sinem. "Bu mantıklı mı?"

"Eskiden bunu gazete yapıyordu," diye anlatmaya çalıştım.

"Dedikodu yaymayı mı?" diye sordu Ali, tek kaşını kaldırarak.

"Hayır! Haberleri yazmayı."

"Ama biz çoğunlukla gerçekleri yazıyorduk," diye savundu Sinem. "Dedikodu ve itiraf köşemiz çok küçüktü."

"Kesinlikle," dedim. "Bu, ortada gerçekleri yazan bir medya olmadığında oluşacak kaosun ufak bir görüntüsü."

"Gerçekleri yazan bir medya var mı ki?" diye güldü Günhan. "Herkesin bir tarafı var."

"O, başka günün konusu," dedim olayı dağıtmamak için.

"Ya da başka çağın," diye düzeltti Yağız. "Pek geliyor gibi değiliz de."

Günhan, klavyenin üzerinden Yağız'la yumruk tokuşturdu ve "Ben bu çocuğu sevdim," dedi.

Sinem, gözlerini devirip elini salladı. "Tamam da bu bağlantıyı senden başka yapabilecek olan yok, Umut," dedi.

"Eh, orada da tekrar devreye girmemiz gerekecek," dedim. "Bakın, yeni bir popüler konu geldiğinde bir önceki çok kolay unutulur, bu popüler kültürün en kötü yanlarından biridir. Şu an dedikodular bu hızla yayılırken kimse gazeteyi umursamıyor, o yüzden hatırlatmamız lazım. Birden bu ateşi, gazetenin açılması yönünde bir protestoya yönlendirmemiz lazım."

“Peki bunu nasıl yapacağız?” diye sordu Ali. “El ilanı mı dağıtacağız?”

Hepimiz dönüp ona baktık. “Fena fikir değil aslında,” dedim omuz silkerek. “Ama ilk önce dedikoduların büyümesini bekleyeceğiz.”

“Orası pek sıkıntı değil gibi,” dedi Yağız, elindeki telefonu çevirip ekranı gösterdi.

“Yok artık,” dedim, ekrandaki videoya bakarken. Dedikodular yüzünden teneffüste çıkan bir kavganın amatörce bir çekimiydi ve kavgaya çıkışta devam etmek üzere ara veriliyordu.

“Sadece bu da değil,” dedi Yağız. Videodan çıkıp sınıf grubundaki diğer yazışmaları gösterdi, konuşmaların hepsi dedikodularla ilgiliydi.

Başımı yana eğip dudağımı bükerken tek omzumu silktilim. “Tahminimden hızlı büyüdü.”

01.03.2019

Bir şekilde dedikodular hocaları da vurmuştu. İnsanlar için artık söylentileri kimin çıkardığının hiçbir önemi yoktu, önemli olan sadece söylentinin içeriğiydi. Erkek olan edebiyat hocasının sapık olduğu söylentisi çıkmıştı, sınıflarda özellikle ince yapılı, güzel kızlarla ilgilenip diğer öğrencileri öylesine dinlemesine bakılırsa çok da yalan sayılmazdı. Biyoloji hocasının kleptoman olduğu, Geometri hocasının evli bir adamla ilişkisinin olduğu, Din Kültürü hocasının aslında ateist olduğu, Felsefe hocasının ise önceki okulundan cinnet geçirdiği için atıldığı söylentileri çıkmıştı. İnsanlar, bu çılgınlık içinde, bir tür eğlence arayışı ile her dedikoduyu anında yutuyor, yayıyor ve yenisini üretiyordu. Ama okulu en çok sarsan söylenti, müdürün zorbalığa göz yumduğu ve tacizleri örtbas ettiğiydi. Bu, okul yönetimi için bar-dağı taşıran son damla olmuştu.

Belli aralıklarla şüphelendikleri öğrencileri çağırıp sorguya çekiyorlar ve kaynağı arıyorlardı. Ama bu raddede tek bir kaynak bulmak imkânsızdı. Herkes bir başkasının ismini veriyor ama kimse her şeyin nasıl başladığından emin olamıyordu. Tam da tahmin ettiğim gibi, okul gazetesi ve Sinem'in Dunkles Licht ile bağlantısı çabuk unutulmuştu.

"Derdin neydi?" diye sordum Yağız'a. "Yani anlatmadığın?"

Hepimiz yine müzik sınıfındaydık. Kaloriferlerden birine yaslanmış, yine yabanmersinli Red Bull içiyordum. Sinem, cevabı duymak

için herkesten önce kulak kabartmıştı. Ali ve Günhan, ilgisiz görünmeye çalışsalar da çaktırmadan bizi dinliyorlardı. Sonunda Yağız, bir yudum su daha içtikten sonra elindeki şişeyi bırakarak kapıyı gösterdi. "Müdürün bilgisayarını hackledim. Daha önceden fark ettirmeden bazı notlarımı yükseltmek için sisteme sızıyordum, sözel notlarım pek iyi değildir de. Ama bu seferki farklıydı. Sadece yapabiliyor muyum diye bakmak istemiştım."

"Bir şey buldun," dedi Sinem.

Yağız, ona bakarak başını salladı. "Zorbalıklara dayanamayarak okuldan giden şişman kızı hatırlıyor musunuz?" Hepimiz başımızı sallayınca devam etti. "Okula bir daha gelmedi çünkü intihar etmiş."

"Ne?" diye sordu Ali ani bir şokla. Odanın ısısı birden düşmüş gibiydi.

"Banyoda kendini farklı yerlerinden kesmiş ve kan kaybından ölmüş. Ölmek için acı bir yol. İntihar etmeden önce okul yönetimine mail atmış, onları suçlamış. Okul da bunu gizlemiş."

"Ailesi?" diye sordum. "Dava açmamışlar mı?"

"Biraz araştırdım," diye devam etti Yağız. "Kızın gönderilen maileri arasında böyle bir mail yok. Silinmiş, büyük ihtimalle dışarıdan. Devamı beni aşardı, o yüzden bırakmak zorunda kaldım."

"Ne yaptın peki?" diye sordu Günhan. "Şikâyet ettin mi?"

Yağız başını iki yana salladı. "Nereye nasıl şikâyet edeceğim? Bu, yasa dışı olarak ele geçirdiğim bir kanıt ve mailin nasıl silindiğinin izini süremem, eğer ucu başka bir hackera çıkarsa canıma bile mal olabilir. Ayrıca eğitim sisteminin ne düzeyde olduğundan emin değilim. Önemsedikleri hiçbir zaman öğrencilerin istekleri ve fiziksel ya da zihinsel sağlıkları olmadı; sadece disiplini, notları ve eğitim üzerinden yapılabilecek manipölasyonu düşünüyorlar."

"Ailesine gönder," dedi Sinem. "Dava açıldığında delili nasıl aldıklarını kimse umursamaz, özellikle sosyal medyanın da gücü alınırsa. Buradaki küçük direnişimiz, bana bunu öğretti," dedi bana bakarak.

“İzlerini gizleyebilir misin?” diye sordu Ali.

Yağız bir süre düşündü. Çantasının üzerinde parmaklarıyla ritim tuttu. “Yapabilirim sanırım. Ama ilk önce okul gazetesinin açıldığını görmek istiyorum.”

Gözlerimi kaldırıp ona baktım. Yağız, bakışıma karşılık verip hafifçe omuz silkti. Ne düşündüğünü o an anlamıştım, eğer olur da başı belaya girerse diye ondan öncesinde, sevdiği kızın gazetesinin açılmış olduğundan emin olmak istiyordu.

“Hadi,” dedi Günhan, yerinden kalkarak. “Yapılacak işlerimiz var.”

Metnini Sinem’le benim yazdığımız, tasarımını Yağız’la Sinem’in yaptığı ve Ali’yle Günhan’ın bastırdığı, A5 boyutundaki kâğıtlarla doldurduğumuz çantalarımızı sırtlanıp en üst katın, bahçeye bakan cephesinin tam ortasına denk gelen sınıfa doğru yola çıktık.

“Kameraları ne yapacağız?” diye sordu Sinem. “Herkes şu an bahçede, burada sadece biz varız.”

“Ben hallettim,” dedi Yağız, ona göz kırparak. “Bugün kameralarda ufak bir arıza olacak.”

Sinem, ne kadar etkilendiğini belli etmemeye çalışarak önüne döndü. Yapacağımız şeyin heyecanla karışık korkusu, onun şu anki duygularını zaten oldukça bastırıyordu.

“Kanıt yoksa suç da yoktur,” diye ekledi Yağız.

Okul, haftanın kapanışını yapmak için bahçede sıraya girmişti. Öğleden sonra bir toplantı yapılacağı için öğlencilere bugün tatil verilmişti, bu yüzden haftayı kapatmak da sabahçılara kalmıştı. Fakat bu değişiklik, planımız için bize mükemmel anı sunmuştu. İstiklal Marşı okunduktan sonra müdür her zamanki sıkıcı konuşmalarından birini yapıyordu ama bu sefer çıkan söylentiler için bağırıp çağırıyor ve bir sorumlu arıyordu. Sorumlunun aslında ta kendileri olduğundan habersiz olması ilginçti.

Sinem, ben, Ali ve Günhan, sınıfın pencerelerindeki yerlerimizi aldık. Yağız, kapıda durup bizim için gözcülük yapıyordu, koridorda

birini görürse hemen haber verecekti. Çok kısa ve ani bir andı. Hepimiz aynı anda elimizdeki kâğıtları pencereden aşağıya fırlattık ve henüz kimse tek bir kâğıdı bile görmeden pencerelerden kaçtık.

“Eğer birinizin daha bu okul koridorlarında, bu asılsız söylentileri yaydığını duyar veya görürsem, disiplin kuruluna bile çıkarmadan okuldan atarım!” diye bağıırıyordu aşağıda müdür.

Ardından tepelerine kâğıtlar yağmaya başladı. Müdür konuşmasını yarıda bırakarak susarken, öğrenciler arasında bir gürültü başladı. Okulun yan kapısından çıkıp kargaşadan yararlanarak on ikinci sınıfların en arkasına geçtik. Neredeyse herkesin elinde bir kâğıt vardı. Eğilip yerden bir kâğıt aldım ve ilk kez görüyormuşum gibi okudum.

Sesinizi kestiler

**Kıyafetinizden saçınıza kadar her şeyi bir örnek yapmaya
çalıştıkları burada, sizi hiç önemsemediler**

Söylentilerin hangisi doğru, hangisi yalan?

Kime güvenebilirsiniz?

Sizi suçlayan, sizi korur mu dersiniz?

Artık doğruları yazan kimse yok

Ama doğrulara ihtiyaç duyan kimse de mi yok?

Burası hepinizin

Ve hepiniz duvardaki tuğlalardan birisiniz sadece

Eğer ileriye bir adım atarsanız duvardan güçlüsünüz

"Bilemiyorum," dedi Ali, elindeki kâğıda bakarken. Okuldaki kargaşadan sonra herkes evlerine dağılırken biz de hep beraber yola çıkmıştık. "Biraz metaforik olmamış mı?"

Günhan, kâğıdı Ali'den alarak tekrar okudu. "Biraz... fazla..."

Sinem, iç çekip omuzlarını düşürdü. "Biliyorum, metnin yazımına Umut'u katmamalıydım."

"Ne?!" diye çıkıştım. "Ne var bunda? Her şey gayet anlaşılır." Kâğıdı, Günhan'dan çekip aldım ve seslice okudum.

"İçinde ejderhalar ve prenseslerin geçtiği epik fantastik kehanetlerine benziyor," dedi Yağız.

"Dalga mı geçiyorsunuz?" diye sordum. Basılmadan önce de metnin bu olduğunu biliyorlardı ama tabii o zaman öğrencilerin tepkilerini henüz görmemiştik.

"Biraz..." dedi Ali gülerek.

Ben, Ali'nin omzuna hafifçe yumruk atarken Günhan, kâğıdı geri aldı. "Burada bir Pink Floyd göndermesi görüyorum."

Omuz silktim. "Cuk oturuyordu."

Sinem, şaşkınlıkla güldü. "Cuk mu oturuyordu? Birileri popüler kültür öğreniyor."

"Hâlâ eksiklerim var," dedim ciddi bir şekilde. "Mesela neden kısa saçlı erkeklerin kolunda toka var? Tokaya ihtiyaçları yok ki?"

"Bu, ergenler arasında söz gibi bir şey," diye açıkladı Sinem. "Erkekler, kız arkadaşlarının tokalarını bileklerine takıyorlar," derken bileğini gösterdi. "Böylece diğer kızlara 'Bana yaklaşma, benim sevgilim var,' mesajı veriyorlar."

"Bu çok saçma," dedim burun kıvrarak. "Bölgelerini işaretlemek gibi. Ama anlıyorum."

Kimse okuldaki olay hakkında konuşmak istemiyordu, bu yüzden herkes her şeyi olabildiğince espriye vuruyordu. Bu konudan bahsetmekten bir tabuymuş gibi çekiniyorduk, eylemimizin nasıl sonuçlar doğuracağından, onun da öncesinde anlaşılıp anlaşılmayacağından emin olamıyorduk.

"Ha, unutmadan..." dedi Yağız. "Hesabını kapattın mı?"

"Evet," dedim, telefonumu sallayarak. "Ve başka hesabım yok."

"Yani artık mecburen numara üzerinden konuşuyoruz," dedi Ali, yaramaz bir oğlan çocuğu gibi sırıtarak.

"Hayır, seni engelledim," dedim, büyük bir ciddiyetle.

"Gerçekten mi?" diye sordu, ciddiyetime kanıp gerçek sanarak.

Günhan, hâlâ elinde duran kâğıdı Sinem'e uzattı, Sinem hiç sorgulamadan refleks olarak kâğıdı aldı ve simetrik olmasına özen göstererek katlamaya başladı. Ardından Günhan, avucunu bana doğru uzattı. Ne istediğini anlamayarak kaşlarımı çattım. Gözleriyle elimdeki telefonumu göstererek avucunu bir kez salladı. Bu sessiz isteğini sonunda anlayarak ve tek kaşımı kaldırarak telefonumu avucuna bıraktım.

Günhan, telefonun kilidini kaldırdı ama şifreyle karşılaştı. Gizli bir kimliğim varken telefonumun şifresiz olması imkânsızdı. Ben ona gülerken sağ elime uzandı ve başparmağımı tutup telefonumun parmak izi kısmına bastırdı, kilit açılmayınca kaşlarını çattı ama pes etmeyip işaret parmağımı denedi. Bu sefer kıkırtıyla güldüm. Kilit açılırken o da gözlerini ekrandan ayırmadan gülüyordu.

"İnsanlar kilit için genelde başparmaklarını okuturlar, Umut," dedi Günhan. Telefonu görebileceğim şekilde alçakta tutarak tele-

fonumu karıştırmadığından emin olmamı sağlıyordu. Rehber girip kendi numarasını yazmaya başladı.

“İşaret parmağı bana daha pratik geliyor,” dedim, gözlerimi ekrandan çekip onun yüzüne doğru kaldırırken. Bir şeye odaklandığında badem gözlerini hafifçe kısıyordu ve bu da kaşlarının çatılmasına sebep oluyordu. Sinir ile kolayca karıştırılabilecek bir ciddiyet ifadesi vardı, oysaki ben ikisi arasındaki farkı anlayabiliyordum.

“Pekâlâ... Tuhaf birisin, Valkyrie.” Numarasını kaydettikten sonra başka hiçbir şeye bakmadan telefonumu bana geri uzattı. “İstediğin zaman yazabilirsin, her ne zaman ihtiyacın olursa.”

Telefonumu alır almaz ekran aydınlanıp yeni bir mesajım olduğunu bildirdi. Günhan’a cevap veremediğim mesajı açtım. Kuzenim Merve abladan geliyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Günhan, şaşkınlığımı fark edince.

Kafamı kaldırıp önce ona, sonra önümüzden sohbet ede ede giden Sinemlere baktım. “Kuzenim...” dedim. “Benden para istiyor. Bugüne kadar hiç benden böyle bir istekte bulunmamıştı, üstelik şu an kendi parama erişimim olmadığını da biliyor.”

Sinem duraksayarak arkasına baktı ve yüz ifademi görünce kafası karışmış bir şekilde döndü. O durunca diğerleri de durup bana dönerek yanıma geldiler. Onlara da aynı şekilde açıklama yapınca Yağız, mesajı görmek istedi. “Bot mesaja benzemiyor ama yanıt vermeden emin olamayız. Bir cevap yaz bakalım, sahte olup olmadığını o zaman anlarız.”

Sinem, Yağız’a baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. Ben de mesaja dönüp borç verecek hiç param olmadığını yazdım ve sorunun ne olduğunu sordum.

Cevabın gelmesi çok sürmedi, Yağız’ın dediğine göre hızlı gelen cevaplar hazır içerik oluyordu ama yine de hepimiz bu mesajın sahte olmadığından emindik. Hayır, kuzenimin hesabı ele geçirilmemişti. Kuzenim parasız kaldığını, halamdan isteyemediğini ama acil paraya ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Sinem, mesaja bakarak omuz silkti. "Ne yapabilirsin ki? Senin durumun zaten beslemeden hallice. Anasından babasından istesin, bize ne?"

"Bu açık yorumun için teşekkür ederim," dedim suratımı ekşiterek. "Neyse, en azından hesabı çalınmamış, değil mi?"

"Yine de tuhaf," dedi Sinem. "Merve Abla'ya göre yani. Bundan halanlara bahsetmemeni istemiş, başı belada olmasın?"

"Anlatmıyor ki," dedim, telefonumu sallayarak. "Bir şey saklıyor."

03.03.2019

Umut:

Günhan?

14.02

Günhan:

Valkyrie? Sen misin?

14.05

Umut:

Evet, benim.

14.05

Günhan:

Bir şey mi oldu? İyi misin?

14.05

Umut:

Gayet iyiyim, teşekkürler

14.05

Sadece benim numaramın da sende olduğundan emin olmak istedim

14.06

Çünkü sen de ne zaman istersen, neye ihtiyacın olursa yazabilirsin

14.06

Günhan:

Teşekkür ederim, Valkyrie. Kaydettim bile
14.06

Kuzeninden haber var mı?
14.06

Umut:

Hayır
14.07

Aslında ev epey sessiz, bir ara inimden çıkıp herkesin yaşayıp yaşamadığını kontrol etmeliyim
14.07

Benimle yaşamak ölümle zar atmak gibi de
14.07

Günhan:

Bu, komik değil, Valkyrie
14.08

Mevcut derdinle dalga geçmek çözüm için iyi bir yol değil
14.08

Umut:

Ama kabullenmek için iyi bir yol
14.09

Her neyse, evde durumlar nasıl?
14.09

Sen iyi misin?
14.09

Günhan:

Hmm... İyi gibi
14.10

Sanırım bana atanmış olan baba, yeniden iş seyahatine çıkacakmış
14.10

Nereye olduğunu hiç sormadım, cehennemin dibinedir umarım
14.10

Umut:

Ne iş yapıyor?
14.10

Gerçi bu kadar sık seyahate çıkması senin için çok iyi oluyor
14.11

Günhan:

Özel bir firmada pazarlama ve satın alma ekibinde çalışıyor
14.11

Sanırım terfi almış geçenlerde, emin değilim
14.11

Pek konuşmuyoruz
14.11

Yani mümkün olduğunca kaçıyorum diyelim
14.12

Umut:

Bazen neler yaşadığını unuttuğum için kendimi çok bencil hissediyorum
14.12

Günhan:

Saçmalama, Valkyrie. Kendi derterini düşünmek bencillik değildir
14.12

Umut:

Bazen öyleymiş gibi hissediyorum
14.12

Günhan:

Başkalarının dertlerini isteme nedenlerinden biri de buydu, değil mi? 14.13

Yanlış anlama ama psikoloğa gitmen daha iyi olabilir 14.13

Neler yaşadığını, nelerle mücadele ettiğini kimse senin kadar iyi bilemez ama birileri gerçekten yardım edebilir 14.13

Yemek yemeyi bile hak etmediğini düşünüyorsun. Yemek bir ihtiyaçtır, hak edilmesi gerekmez 14.13

Umut:

Bunları konuşmak istemiyorum ama senin bana yardım ettiğini bilmeni isterim 14.14

Günhan:

Nasıl? 14.14

Umut:

Bir şekilde 14.15

Mesela güneş her gün doğar, hayatımızı sürdürmemiz için dünyaya pek çok şekilde yardım eder. Güneş ışığı almak depresyonu bile azaltıyormuş, biliyor muydun? Ama güneş bilmiyor. Yine de güneşin bize nasıl yardım ettiğini bilmemesi, yardımcı olduğu gerçeğini değiştirmiyor 14.15

İşte böyle, Günhan. Bana böyle yardım ediyorsun. Güneş gibi, farkında olmadan ama her gün yeniden

Günhan:

Valkyrie

14.16

Eğer sana yardım edebiliyorsam, bu bugüne kadar yaptığım en güzel şeydir

14.16

Holdeki gürültü patırtıları duyunca merak ve şüpheyle ayağa kalkıp odamın kapısını açtım. Kafamı aralıktan uzatıp koridora baktım ama bir şey göremedim. Koridordan ilerleyip dış kapının önündeki hole ulaşınca apar topar hazırlanırken söylenen halam ile eniştemi gördüm. “Neler oluyor?” diye sordum.

“Merve...” dedi halam. “Tren garındaymış, haber vermeden gelmiş, onu almaya gidiyoruz.”

“Allah Allah, tatil de değil ki... İyi miymiş?” diye sordum. Halam bana her zaman açıklama yapmazdı ama şu an belli ki hem sinirli hem de endişeli anındaydı ve enerjisini söylenerek, konuşarak atıyordu.

“Bilmiyorum,” dedi. “Gelince anlarız. Biz gelmeden çıkacak olursan kapının arkasında anahtar bırakma sakın!” Ardından kapıyı hızlıca çekip evden çıktılar.

Holün ortasında öylece kapıya bakarak kalakaldım. Merve abla tuhaf davranıyordu ve anksiyetem beni sürekli dürtüyor, bundan kendimi sorumlu tutmam gerektiğini söylüyordu. Anlamıyordum, dönemin başında giderken gayet iyi ve mutluydu, bu kadar kısa sürede ne olmuş olabilirdi ki?

55

04.03.2019

“Sence de okul görece sakın durmuyor mu?” diye sordum tenefüste Sinem’le birlikte bahçeye çıkarken.

“Kesinlikle...” dedi Sinem, etrafına bakınırken. “Beklediğim bu değildi, bir şey başlattık sanıyordum.”

“Ah... O kadar metaforik yazmamalıydım.”

“Dur bakalım, arada hafta sonu vardı. Belki henüz ne olduğunu konuşamamışlardır.”

Kantinden birer kahve ve poğaça alarak geceki yağmurdan korunmuş bir bank bulup oturduk. “Sinem, sana bir şey soracağım. Tatilde gittiğimiz falcıyı hatırlıyor musun?”

“Çoğunlukla,” dedi. “Bir şey mi oldu? Bir dediği mi çıktı?!” diye sesini yükselterek konuşmasını tamamladı. Aşırı heyecanlandığı her zamanki gibi bankta yan dönüp sırtını dikleştirdi.

“Emin değilim,” dedim, poğaçamdan minik bir parça bölerken. “Hani hane içinde biri bir sır saklıyor demişti ya, o Merve abla olabilir mi?”

“Nasıl yani? Ne oldu ki? Tekrar mesaj mı attı? Bölük pörçük anlatmasana şunu!”

“Mesaj atmadı, direkt geldi. D n    leden sonra halamlar, onu tren garından aldılar.” Lokmamı    nerken Merve ablanın dünkü halini düşünerek duraksadım. “Biraz tuhaftı. Sanki bir    ler saklar gibi hızlı ve karmaşık konuşuyordu, elini ayağını nereye koyaca ını bilmiyor gibiydi ve tüm soruları ge  tirdi. Evini ve ailesini   ledi i için devamsızlı ını kullanarak kendine tatil vermiş ve sürpriz yapmak için bize haber vermeden gelmiş. Yani böyle söyledi. Ama bak, benden para istemişti, yol parasını nereden buldu? Ya da yol parası varsa benden niye para istedi? Hadi onu geç, bu isteğinden sonra birden eve gelmesi garip değil mi?”

Sinem, bir yandan po a asını yerken bir yandan dediklerimi düşündü. En sonunda kaşlarını hafifçe çatarak, “Garip,” dedi. “Birinden kaçıyor olmasın?”

“Bunu neden saklasın ki?”

“Bilemiyorum, belki nedeni naho tur.”

   çekip kahveme uzandım ve bir yudum aldım. Soğuk mart sabahında kahve, hem kafamı açmış hem de içimi ısıtmı tı. “Bu olanlardan sonra birden aklıma falcı geldi. Neler dediğini tam hatırlamıyorum ama bazı    ler net olarak kalmış.”

“Bir dakika...” dedi Sinem, aklına bir     gelmiş gibi. “Bana hayatımın a kıyla tanışaca ımı ama bunun, onun  anssızlı ı olacağını söylemişti. Sence Yağız mıydı?”

Kahvemi bankın üzerine geri bırakırken saklama gereği bile duymadan sııttım. “Bilmem, Yağız hayatının a kı mı?”

“Of, Umut! Bilemiyorum ama aramızda bir     var gibi,” derken gözleri bahçede geziniyordu, sonra bir yere daldı.

Baktı ı yerde Yağız’ı gördüm. Okulun   renci çıkışından çıkmış, kantine doğru ilerliyordu. “Tanı ma  ekliniz tam dediği gibi olmadı ama biliyorsun, nihayetinde fal bu. Dedi i her     yüzde yüz doğru çıkacak diye bir     yok. Zaten oldukça yüzeysel yorumlar yapmıştı.”

“Öyle miydi? Çocuğun bana ilk karşılaşmamızda söylediği söz, ‘Belaya benziyorsun,’ idi!”

Sevimli ama sinir bozucu bir şaşırtma sesi çıkararak elimi Sinem’in omzuna koydum. “Dediği her şeyi aklında mı tutuyorsun? Bu çok tatlı.”

“Kes şunu,” dedi Sinem elimi iterek. “Sinir bozucusun.”

“Bir konuda haklısın, aranızda gerçekten de bir şey var ve epey yoğun.” Yeniden Yağız’a doğru bakarken bir lokma daha poğaça yedim. “İyi birine benziyor. Bize de çabuk uyum sağladı.”

“Birine platonik olamayacak kadar yakışıklı,” dedi Sinem, elini Yağız’a doğru sallarken. “Yani, baksana şuna! Gerçekten bana açılmaktan çekinerek etrafımda dolaştığına ve bu süre zarfında başka kimseyle sevgili olmadığına nasıl inanayım?”

“Saçmalama, Sinem. Her şey dış görünüş değil. Yağız, gördüğüm kadarıyla içedönük biri.”

“Ve teknoloji dehası.”

“Yani, çevrimiçi olarak daha çok vakit geçiriyor olabilir tabii, haklısın.”

“Hayır, demek istediğim, benim için çok zeki.”

Gözlerimi öyle bir devirdim ki neredeyse beynimi görecektim. “Şimdi de kendini küçümsüyorsun. Gerçekten saçmalıyorsun ve yer-sizce kendine haksızlık ediyorsun.”

“Bu konuda tavsiye verecek son kişisin, Umut,” dedi bana dilini çıkararak.

Bu davranışına karşılık olarak, “Ne kadar olgunca...” diye geveledim, ağzıma bir lokma daha atarken.

Salı günü okula geldiğimizde, okul duvarları graffitilerle doluydu. Rengârenk, envaiçeşitte ve her boyutta onlarca yazı tüm duvarları kaplıyordu. “Olamaz,” dedim.

"Sanırım 'duvardan güçlüsünüz' lafını biraz ciddiye almışlar," diye yorumda bulundu Sinem.

"Bu inanılmaz," dedi Ali, bahçe kapısından içeri girerken şaşkınlıkla. "Neden kimse bana haber vermedi?"

"Cidden..." dedi Sinem. "Nerede ve ne zaman örgütlenmiş olabilirler?"

Günhan, yanımıza gelip durdu. "Dün takımda konuşuyorlardı, beni de çağırdılar, yeterince kalabalık değillerdi ama herkes kendinden bir şeyler kattı."

"Bize neden haber vermedin?" diye sordum.

"Kameraların açık olup olmadığını bilmiyordum, yakalanmanızı istemedim."

"Görüntüleri sildim bile," dedi Yağız, hemen dibimizden konuşarak. "Gerçi zaten karanlık olduğundan kimsenin yüzü anlaşılmıyordu."

Ben ufak bir çığlık atarken, Sinem başparmağını damağına bastırdı. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Yağız, sırtarak bize döndü. "Sisteme girmeyi mi yoksa size sessizce yaklaşmayı mı?"

"İkisini de!" dedi Sinem. "Yüreğim ağzıma geldi."

Yağız, elini uzatıp Sinem'in kalbinin üzerine koydu ve bir süre dinledi. "Cidden gelmiş ve gittikçe de hızlanıyor."

Sinem, Yağız'ın elini, vurarak uzaklaştırdı.

Bahçede dikkat çekmeden ama yavaşça dolaşmaya başladık. Duvarlardaki yazılar akla gelebilecek her konudandı. Eşitlik, haksızlıklar, özgürlük, adalet, ithamlar, tarihsel notlar, semboller, göndermeler... Onlarca...

"Sen ne yazdın?" diye sordum Günhan'a.

Etrafı kontrol edip, eliyle gösterme riskine girmeden başıyla işaret ederek bizi yönlendirdi. Yönlendirdiği yere geldiğimizde gözleriyle işaret edip, "İşte," dedi. "Koyu yeşil olan."

Gazete, öğrencilerin sesidir. Sesimizi kesemezsiniz!

Etrafında başka el yazıları ve spreylere boyanmış yazılmış *#SessizKalma*, *#HakkınıSavun*, *#BuOkulBizim* gibi *hash* tagli yazılar vardı.

“Gazetenin önemli bir konu olduğunu unutturmak istemedim,” dedi Günhan.

“Bu çok güzel,” dedi Sinem. “Teşekkür ederim.”

Yağız, Günhan’a baktı. “Sanırım senin yardım ettiğin de Sinem değil,” dedi.

Günhan, başını iki yana sallayarak güldü. Sprey boyayı da bilerek koyu yeşil renkte seçtiğinden şüpheleniyordum.

Gözlerime yaşlar dolarken alt dudagımı ısırarak ağlamamaya çalıştım. Gerçekten de bir şey başlatmıştım, doğru anlaşılmıştık ve sonuç ne olacaksa olsun rahatsızlığımızı göstermiştik.

Ali, telefonunu çıkarıp önümüzdeki duvarın birkaç fotoğrafını çekti. “Ne yapıyorsun?” diye sordum, gözlerimi kurulayıp kafamı telefon ekranına doğru uzatırken.

“Medyanın gücünü arkamıza alıyorum,” dedi gülümseyerek. “Kannalların ihbar hattına ve sosyal medya platformlarına yayacağım.”

Sinem, gülümseyerek Ali’ye bakarken kafasını sallıyordu. “İşte bu gerçekten haber değeri taşıyor.”

“Eğer bugün okula sadece bir muhabir bile gelse bunu kutlamamız lazım,” dedi Ali.

“Elbette,” dedi Yağız. “Aslında sahilde ufak bir kafemiz var, bu sezonda fazla kişi olmaz, kafeyi kapatıp kendi aramızda kutlayabiliriz.”

“Biliyor musun?” diye sordu Sinem, elinin tersiyle Yağız’ın karnına hafifçe vururken. “Bu ekibin gerçek bir toplanma alanına ihtiyacı vardı ve hiçbirimizin evi buna uygun olmadığından kışın ortasında sahilde oturuyorduk. Gerçekten tam zamanında aramıza katıldın, Yağız.”

İlerleyen saatlerde işler müdürün istediği gibi gitmiyordu. Vandalizm şikâyetiyle okula polis çağırdı, ancak hiçbir kamera kaydına ulaşamadı ve çevredeki kameralar da yetersizdi. Ayrıca kimi suçlayacaktı, tüm öğrencileri mi? Polisler kendi aralarında konuşurken bundan Vandalizm değil, sanat olarak bahsediyorlar ve yapanlardan saygıyla söz ediyorlardı. Müdür, hiçbir sonuç alamadığı şikâyetin ardından apar topar bir badanacı buldu. Ama muhabirler ondan hızlıydı ve polisler bahçeden henüz ayrılmadan kameralarıyla birlikte gelmişlerdi. Biz en azından bir muhabir beklerken birçok kanaldan gelmişlerdi, okuldaki küçük direniş haber avında olan muhabirlerin bir şekilde ilgisini çekmişti.

Bahçenin sağ tarafındaki otak çadırının önündeki iki banka dizilmiş bir şekilde olan biteni izliyorduk. Muhabirler bahçede dolanıp televizyona çıkmaya hevesli öğrencilerle röportaj yaparken okulun tek güvenliği olan kapıdaki bekçi, muhabirleri kovmada yetersiz kalıyordu. Polisler de basına engel olamayacaklarını söyleyerek aradan çekilince, müdür görüntülenmemek ve röportaj vermemek için odasına kaçtı.

Bundan sonrası çorap söküğü gibiydi, akşamına kalmadan Twitter'da gündem olmuşuk ve karşı olanlara rağmen destekçilerimiz çığ gibi büyüyordu.

Rahat bir nefes alarak gülümsedim. Ortalığı biraz karıştırmış olsak da en azından iyi bir şeye sebep olmuşuk. Uzun zamandır böyle işe yarar ve mutlu hissettiğimi hatırlamıyordum.

06.03.2019

"Avcılar'daki küçük bir lise, bugün daha önce görülmemiş bir eyleme imza attı! Her şey işte, elimde görmüş olduğunuz bu kâğıttaki çağrı ile başladı ve öğrenciler seslerini duyurmak, dertlerini anlatmak için, işte, duvarlara bu yazıları yazdılar. Burada çeşitli konularda onlarca yazı var ama öğrenciler en çok, eğitim sisteminin onları tekdüze bir kalıba sokmaya çalışmasından, herkesi aynı şekilde değerlendiren pek çoğunun yeteneklerinin göz ardı edilmesinden, kılık kıyafetlerine gereksizce takılmasından, okullardaki zorbalıkların önünün alınmamasından şikâyetçi. Evet, şimdi birkaç öğrenciyle konuşacağız, bakalım onlar bize neler anlatacak?

"Merhaba, bu olanlar hakkında ne düşünüyorsun?

"Eee... Merhaba, bence herkesin bu yazılar üzerine oturup düşünmesi lazım. Çünkü bu, yıllardır her seferinde dile getirmeye çalıştığımız sorunlar ama bugüne kadar bir çözüm alamadık. Değişen tek şey müfredat ve sınav sistemi oluyor fakat bizim eğitim sisteminde ciddi bir değişime gitmemiz lazım.

"Teşekkür ederiz, şimdi bir başkasını daha dinleyelim. Sen neler diyeceksin bu konuda?

"Şimdi, muhabir abla, eğitim sistemimizin öğrenci odaklı olduğunu düşünmüyorum. Özellikle okul yönetimleri, haklarını kötüye kullanıyor ve kendilerince yönetmelikte bile olmayan kurallar çıkarıyorlar. Öğren-

cilerin notları ve görünüşleri haricinde, psikolojilerini veya yeteneklerini umursamıyorlar. Hatta sayısal dersleri yapamayanları direkt olarak başarısız sayıyorlar. Rehber öğretmenler bir işe yaramıyor ve yerlerinde bulduğumuz nadir zamanlarda derdimizi anlattığımızda bize sadece ders çalışma programı vermeye yelteniyorlar. Okulun umurunda olan tek şey yıl sonunda okula boydan boya astıkları, kaç öğrenciyi prestijli üniversitelere soktuklarını listeledikleri pankart. Oysa biz bundan fazlasız, pankarttaki bir yazıdan, bir sayıdan fazlasız. Ve eğer okula bu prestiji, kazandığımız yerlerle biz kazandırırıyorsa daha iyi bir eğitimi, daha anlayışlı eğitimcileri ve daha verimli bir sistemi hak ediyoruz demektir."

Yağız, kaydını aldığı haberi durdurarak kumandayı masaya bıraktı. Hepimiz Yağız'ın annesinin işlettiği ufak kafede toplanmış, televizyon ekranından dün akşamki haberin tekrarını izlemiştik.

"İşte bu, yürü be kızım!" diye ekrandaki donan görüntüde yer alan öğrenciye tezahürat yaptı Ali.

Sinem, tuttuğu nefesini bırakarak kafasını salladı. Gözleri mutluluk gözyaşlarından ıslı ıslıldı. "Bu dobralığa ihtiyacım vardı."

"Bir şey değişmese bile eminim sesimizi duyurmak bir işe yarayacaktır," dedi Günhan.

"Hiçbir şey olmasa bile bir şey olur," dedim.

Hepsi dönüp bana baktı, sonra da doyasıya güldüler. "Mottomuz bu olmalı," dedi Yağız.

Hepimiz kahve bardaklarımızı havaya kaldırarak, "Hiçbir şey olmasa bile bir şey olur!" diye tekrarladık. Onlarla birlikte gülerken gerçekten eğleniyordum ve bu hissi ne kadar özlediğimin farkına daha yeni varıyordum. İçimden bir ses, bunun yaşamakla eşdeğer olduğunu söylüyordu. Onlarla birlikteyken yaşadığımı hissediyordum.

Henüz yaptığımız eylemin sonucunu almamıştık ve önümüzde milyonlarca olasılık vardı ama yine de sanki bir işi tamamlamışız gibi omuzlarımızdan bir yük kalkmıştı, yüreklerimiz bir an için rahatlamıştı. Bu an, evrende minicik bir an olabilirdi ama bizim için uzun ve önemli bir süre zarfıydı.

"Pekâlâ," dedi Ali. "Sinem'den ne zamandır hoşlanıyorsun?" diye sordu Yağız'a dönerek. Hepimiz Ali'ye rahatsız edici bakışlar atınca Ali, "Ne?" diye çıkıştı. "Bu tür şeyleri konuşmak tabu mu?"

"Ortada bir şey yokken... biraz," dedi Sinem.

"Yok mu?" diye sordu Yağız, dudaklarını bükerek.

"Tüm bu romantizm olaylarını üniversiteye saklamıştım," diyerek öfledi Sinem. Üniversiteyi kazanana kadar birinin dikkatini dağıtmasını istememişti.

"Bazı şeyler planlanmaz, Sinem," dedi Yağız, iç ısıtan bilge bir gülümsemeyle. "Ama bunu bildiğim iyi oldu, şimdi olmazsa şansımı üniversitede tekrar deneyebilirim."

Üniversite lafıyla masaya bir sessizlik çöktü. Herkes bakışları önünde, masayı inceliyor ve kahve bardaklarıyla oynuyordu, oysa hepimizin kafası gelecek kaygısı ve şimdiki arkadaşlığı kaybetme korkusu ile doluydu. Birbirimizi çok geç bulmuştuk ve çok erken kaybetme ihtimalimiz çok yakındı. Neredeyse sadece bir dönem boyunca beraber olacaktık ve sonra ne olacağımız, hangimizin nereye savrulacağı belli değildi. Önümüzde ne olduğunu, zamanın bize ne getireceğini bilmiyorduk.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum sessizliği bozarak.

Günhan, gülümseyerek kafasını kaldırdı. Topuz yaptığı saçından kısa bir tutam çıkmış, sağ şakağının üzerinden çenesine kadar sarkıyordu. "Umut Hida Eroğlu," dedi adımı tane tane telaffuz ederek. "Sen geleceği mi düşünüyorsun?"

O an ben de farkına vardım ve ağzım açık kalarak soruyu cevaplayamadım. Şaşkınlığım karşısında Sinem ve Ali de önce sırtıtmaya, sonra gülümsemeye başladılar. Aramıza yeni katılan Yağız bile olayın farkındaydı. "Ben..." dedim ve nasıl devam edeceğimi bilemeyerek ağzımı geri kapattım. "Galiba..."

Ben, uzun zaman sonra ilk defa geleceği düşünüyordum.

Sonra birden içime geleceğin endişesi yerleşti. Öyle yavaş yavaş sinmedi, bunca zaman pusuda beklemiş gibi anında saldırdı. Hayat-

tan vazgeçmişken ve hiçbir beklentim yokken her şeyin daha kolay olduğunu anladım. Meğerse gelecek kaygısı, bunlardan daha ağırmış. Umudun ne kadar tehlikeli olduğunu bir kez daha hissettim. Anksiyetemi onlara hissettirmemeye çalışarak yavaşça gülümserken arkadaşlarım, içimde neler olup bittiğinden habersiz bir şekilde yumruk tokuşturuyorlardı.

07.03.2019

Perşembe günü, uzun teneffüste farkında olmadan buluşma yerimiz haline gelen müzik sınıfında toplanmıştık. Günhan, köşedeki gitarları sadece müzik kulağını kullanarak akort ederken Sinem ve Yağız, Yağız'ın bilgisayarının başında bir şeylere bakıyorlardı. Ali henüz gelmemişti, bu yüzden hepimiz kendi halimizde takılıyorduk.

Müzik aletlerinin arasında gezinip tuşlara ve tellere rastgele dokunuyordum. Müzik zevkimi babamdan almış olsam da ne yazık ki onun müzik yeteneğini alamamıştım. Notalar bana tuhaf matematik işlemleri gibi geliyordu ve bir sıra notayı ezberlediğimde önceki sıra aklımdan uçup gidiyordu. Fakat her zaman bir müzik aleti çalmaya özenmiştim. Köşedeki Günhan'a göz ucuyla bakıp, müzik hocasının aynı zamanda bir kürsü gibi kullandığı klavyede bir iki tuşa öylesine bastım. Ardından müzik bile denmeyecek anlamsız seslerin arasında farklı ve güzel bir ses işittim. Kafamı kaldırıp tekrar Günhan'a baktım. Uğraştığı gitarı akort etmeyi bitirmiş, bir şeyler çalıyordu. "Bu riff de ne?" diye sordum.

Günhan, gizli bir şey yaparken yakalanmış gibi gözlerini kaldırıp bana baktı. "Neden? Bir şeyler mi çağrıştırıyor?"

Hiçbir alete çarpmamaya çalışarak yavaş yavaş ona doğru yürürken, "Hayır," dedim. "Aslında daha önce hiç duymadım."

"Bu... iyi bir şey mi, kötü bir şey mi?"

Sorusunu es geçip, "Bu yeni mi?" diye sordum. Sonunda yanına varmıştım.

"Sayılır," dedi, konuşmaya başladığından beri çalmayı bırakmıştı. Gitarı yerine geri koymak için uzandı.

O an kafama dank etti. "Sen riff mi yazıyorsun?"

"Eh..."

"Fazlası da var, değil mi?"

"Umut..."

"Müziğin konusunda neden bu kadar çekiniyorsun ki? Doğal bir yeteneğin, inanılmaz bir müzik kulağın ve star ışığın var."

Güldü. "Neyim var?"

"Karizman." Kolunu hafifçe dürttüm. "Gülme, ciddiym ben. Notalarını serbest bırakman lazım, sesini ve müziğini herkesin duyması lazım."

"Valkyrie, ısrar ediyorsun."

Alt dudağımı ısırarak kendimi susturdum ve durdum. "Ediyorum, değil mi?" Kaşlarımı şaşkınlıkla çatarken, "Ben hiç ısrar etmem ki," dedim. "Bana neler oluyor?"

Günhan, halime gülümsemeye devam ederken usulca omuzlarını silkti. "Belki de olması gereken budur. Bilemiyorum."

"Büyüyor!" diye bağırarak biri sınıfa daldı. Hepimiz dönüp kapıya baktık, gelen Ali'ydi.

"Anlamadım?" dedim.

"Sen genel olarak beni anlamıyorsun zaten, Umut," dedi Ali.

Ağzım açık kalırken acımış gibi kalbimi tuttum. "Bu kırıcıydı."

"Boş ver, ben de bazen seni anlamıyorum zaten," dedi Ali, önemli olmadığını belirtircesine tek omzunu silkerken. Ardından kapıyı kapatıp sınıfın önüne doğru yanımıza geldi.

"Büyüyen ne?" diye sordu Yağız.

"Eylem," dedi Ali, yanımıza vardığında telefonunu hepimizin göreceği şekilde çevirdi. "Başlattığımız şey, yayılıyor."

Ekranda bir internet haberi vardı. Haber, eylemin içeriği ve nerede başladığını bir paragrafta özet geçerek devam ediyordu. Hareketimiz, aynı dertlerden muzdarip başka öğrencilere ve dolayısıyla okullara sıçramıştı ve benzerleri başka okullarda da yapılmaya başlanmıştı.

"Bir şey olacağını söylemişim," dedim fısıldar gibi sessizce.

"Başka bir şey daha var," dedi Yağız. "Gazetenin açılmasını bekleyecektim ama bunun bencilce olduğunu düşündüm, böyle bir şey bekletilmemeli. Ölen kızın ailesi, okula dava açıyor. Onlara delili anonim olarak gönderdim ve mailde yazanlar kızın günlüğünde bahsettiği bazı şeylerle örtüşüyormuş, davaya bir pedagog da dahil olacaktı. İnanıyorum ki bu sefer adalet yerini bulacak."

"Eğer adalet olsaydı o kız şu an yaşıyor olurdu," dedi Sinem. "Ama onun için savaştığın için teşekkür ederim."

Yağız, mütevazı bir şekilde başını eğerek teşekkürü kabul etti. "Burada hepimiz savaşıyoruz."

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye bir ses daha duyuldu kapıdan.

Kapı, sıraların en arkasında kalıyordu, sınıfın planı tersti; bu yüzden kapıdaki hareketlenmeyi konuşurken fark etmemiştik. Müzik hocası, bir elinde termosu ve anahtarlarıyla birlikte kapıdaydı. Diğer eli, hâlâ kapı kolunu tutuyordu.

"Eee..." dedi Ali. "Günhan, bize gitar çalmayı öğretiyordu." San ki kankaymışlar gibi elini pat diye Günhan'ın omzuna yerleştirdi. Günhan, gözlerini irice açarak başını yavaşça Ali'ye çevirdi.

"Hepinize mi?" diye sordu müzik hocası inanmamış gibi kaşlarını kaldırarak.

"Hmm..." diye mırıldanarak kafasıyla onayladı Ali. "Kurs gibi düşünün."

"Sen futbolcu değil miydin?" dedi hoca, Günhan'ı değerlendirirken.

"Değildim," dedi Günhan, sonra gözlerini kırıp kafasını hızlıca salladı. "Yani değilim."

"Basketçi," dedi Sinem.

"Basketbolcu," diye düzelttim.

"Ne fark eder?" diye çıkıştı Sinem.

"Siz bir şeyler karıştırıyorsunuz ama..." dedi hoca ve kapıyı kapatarak yanımıza doğru yürümeye başladı. Anahtarlarını ve termosunu masasına bırakıp çantasını ve ceketini sandalyesinin arkasına asarken gözleri hâlâ üzerimizdeydi. Bizi tedirgin eden bir yavaşlıkla sandalyesine oturup elini salladı. "Madem öyle, çalın bakalım."

Gözlerimi kırıştırdım şaşkınlıkla. Bunun buraya varacağını bilmeliydim. Nefret dolu gözlerle Ali'ye baktık.

"Şey, aslında bu daha ilk günümüz," dedi Yağız sakın bir ses tonuyla. "Yani daha akort yapmayı bile bilmiyoruz."

Hoca, bizi tek tek süzerken ikna olmamış gibi Günhan'a döndü. "Peki, sen çal o zaman. Bakalım ders verecek kadar iyi miymişsin?.."

Günhan, kibarca gülümseyip köşeden bass gitarı alırken Ali'ye onu öldürmek istiyormuş gibi bir bakış attı.

"Bass mı çalışıyorsun?" diye sordu müzik hocası.

Günhan'ın bir tuşuna basılmış gibi oldu aniden. Kendinden emin bir şekilde gitarı tutarken sakince başını kaldırdı. "Aslında klasik ve elektro da çalabiliyorum ama tercihim bass. Elektro, amfisiz güzel gelmiyor ve apartman dairesinde amfiyle çalmak da komşuları rahatsız ediyor. Klasik de pek zevkime ve tarzıma uymuyor."

Müzik hocası, şaşkınlıkla ve biraz da küçümsemeyle dudaklarını büktü. "Tarzın mı var?"

Cevap olarak Günhan, gitarı çalmaya başladı. The Doors'un People Are Strange'i ile başladı, Black Sabbath'ın Paranoid'una geçiş yaptı, Guns N' Roses'ın Welcome to the Jungle'nın girişini tamamlayıp doğal bir şekilde Slayer'ın Raining Blood'ıyla bitirdi.

Hoca dahil herkes şaşkınlık ve hayranlıkla onu izlemiş, Günhan çalmayı bitirdiğinde tutulmuş gibi tek kelime edememişlerdi. Günhan'ın müziğini daha önceden duyduğum için onlar kadar şaşkın olmasam da aynı oranda hayranlık duyuyordum. İyi müziğin etkisiyle tüylerim diken diken olmuştu. Diğerlerinin tepkisine gizlice gülerken, ayrıca Günhan'la gurur duyuyordum.

"Bu... hayret vericiydi," dedi hoca gözlerini kırpıştırarak. Derin bir nefes aldı. "Ne zamandır çalışıyorsun?"

"Dört yaşından beri," dedi Günhan, hepimizi şaşırtarak. Müziğe başlangıcının bu kadar eski olduğunu ben de bilmiyordum, sormak aklıma bile gelmemişti.

Müzik hocası tekrar hayretle soludu. "Bunca zaman neden hiç bahsetmedin? Son sınıfta değil misin sen?"

Günhan, sadece tek omzunu silkti.

"Pekâlâ," dedi hoca. "Müzik odasını kullanabilirsiniz ama hiçbir şeyi bozmayın veya kırmayın." Gözlerinde hâlâ şüphe vardı. Her ne kadar Günhan'ın müzik yeteneği aşikâr olsa da diğerlerinin şaşkınlığı ortadaydı. Hiçbirimiz orada müzik kursu için toplanmış gibi durmuyorduk, özellikle de bir bilgisayarın karşısında oturan Sinem'le Yağız.

Hocaya teşekkür edip sınıftan sıvışırcaasına çıkarak kapattığımız kapının önünde rahat bir soluk aldık. Okulda toplanıp gizlice konuşmanın riskleri olduğunu biliyorduk ama hiç böyle yakından tecrübe etmemiştik.

Ali, Günhan'a dönüp, "O neydi?" dedi. "Yani gitar çaldığını duymuştum ama bu kadar olduğunu bilmiyordum."

"Ah," dedi Sinem, sağ kulağına yavaşça vururken. "Kulaklarımın pası mı silindi yoksa metal müzikten başım mı döndü emin olamıyorum. Galiba her ikisi de."

"Cidden çok iyiydi," dedi Yağız, bir yandan da bilgisayarını çantasına yerleştiriyordu. "Şarkı geçişlerin çok profesyonelceydi, sanki tek parçaymış gibi hiç duraksamadın veya tereddüt etmedin."

Günhan, iltifatları kabul edip teşekkür ederken neredeyse kızarmıştı. "Aslında bu, birilerinin önünde ilk kez çalışımdı. Daha önce Umur'a ses kaydı atmıştım ama canlı olarak çalmakla aynı şey değil. Orada bir şey oldu, sanki damarıma bastı."

Tüylerimin diken diken oluşunu yatıştırmak için kollarımı ısıtır gibi ovuştururken, "İyi ki de basmış," dedim.

"Birazdan zil çalacak," dedi Sinem saatine bakarak. Fakat o anda koridordaki hoparlörlerden hafif bir cızırtı geldi. Ardından hiçbirimizin bu kadar çabuk olacağını ummadığı bir anons yapıldı.

"Sinem Sancaklı, müdürün odasına bekleniyorsunuz."

Anons iki kez tekrarlandı. Hepimiz birbirimize hızlı bakışlar attıktan sonra Sinem'e döndük. Sinem, gözlerinde korkuyla bana baktı. Beklenen zil çalmaya başladığında hâlâ koridorda öylece dikiliyorduk. Söylentiler başladığında, gazete unutulmuştu ama afişli eylemimizin ve bazı duvar yazılarının sonucunda gazetenin ve dolayısıyla Sinem'in yeniden akla geleceğini biliyorduk fakat yine de neyle karşılaşacağımızdan emin olamadığımız için buna hazır da değildik.

Okuldan sonra eve döndüğümde evde tuhaf bir sessizlik vardı. Sinem, anonsun ardından müdürün odasına gitmiş, sonra da ortadan kaybolmuştu. Mesajlarıma da cevap vermemişti. Sonraki dersler, en iyi arkadaşım olmadan işkence gibi geçmişti.

Mutfakta fasulye kıran halama kapıdan şöyle bir bakıp, "Merve abla nerede?" diye sordum.

Fasulyeleri, sinirini onlardan çıkarırcasına sertçe kırarken, "Bilmiyorum," dedi.

"Tartıştınız mı?" diye sordum, bu haline bir açıklama bekleyerek.

Kırdığı fasulyeyi sinirle plastik kaba atarken, "Sana ne ki?" dedi.

Halamı kendi haline bırakmaya karar vererek aslında bir cevap beklemediği iğneleyici sorusuna cevap vermeden kapıdan çekildim ve odama girip çantamı bir köşeye attım. O anda telefonuma bildirim geldi. Sinem, WhatsApp grubu kurmuş, hepimizi eklemişti.

Sinem:

Olaylarla ilgim var mı diye beni bir saat sorguladılar

14.01

Açık vermedim, kimseden bahsetmedim

14.01

Hiçbir şeyi kabul etmedim
14.01

Zaten ellerinde bir kanıt da yok
14.01

Yağız:

Ne dediler?
14.02

Umut:

Neden bize haber vermeden kaçtın?
14.02

Ali:

Ne kadarını doğru tahmin etmişler?
14.02

Günhan:

Aradaki bağlantıyı nasıl çözmüşler?
14.02

Sinem:

Öff, amma soru sıraladınız ha
14.03

Teker teker gelin

Gazetenin kapatılmasının arkasından hemen olaylar başladı diye zaten şüphelenmişler
14.03

Pencereden atılan kağıtlar da onlara bir fikir vermiş tabii
14.03

Ama asıl tuhaf olan bunlar değil
14.04

Yani zaten böyle bir sorgulama bekliyorduk, değil mi?

14.04

Sonrasında sürpriz bir şey oldu

14.04

Umut:

Ne oldu?

14.04

Yağız:

İyi mi kötü mü?

14.04

Ali:

Hızlı yazsana be!

14.05

Günhan:

Nereye kayboldu bu?

14.05

Umut:

Görüldü atıp kaçtı resmen

14.05

Ali:

Arkadaşlar, çatlamama ramak kaldı

14.06

Yağız:

Ya bir durun, yazar birazdan

14.06

Ali:

Ehh!

14.06

Günhan:

Bilerek mi yapıyor?

14.07

Umut:

Galiba bizi meraktan öldürmekten zevk alıyor

14.07

Ali:

Wow

14.07

Şeytan aradı, tacını geri istiyor

14.07

Sinem:

Ne sabırsızsınız be!

14.07

Su içmeye gitmiştim sadece

14.07

Ayrıca sensin şeytan!

14.08

Umut:

Kardeşim, suyu Uludağ'ın zirvesinden mi almaya gittin, nedir yani?

14.08

Ali:

EEEEEE???

14.08

Günhan:

Aynen, sadede gelin artık

14.08

Sinem:

Gazeteyi geri açmayı teklif ettiler

14.08

Yağız:

E, harika?

14.08

Günhan:

Bana taktik gibi geldi

14.09

Ali:

Bana da...

14.09

Umut:

Olayın sadece gazeteyle sınırlı olduğunu mu sanıyorlar?

14.09

Ali:

Bu kadar amatör olamazlar herhalde, değil mi?

14.09

Günhan:

Bence sadece Sinem'i konuşturmak için rüşvet olarak sundular

14.09

Yağız:

Hmm...

14.09

Gazete açılınca olayların duracağını da sanıyorlar bence

14.10

Umut:

Bu çok saçma

14.10

Hangi aptal bunu bile bile bu teklifi kabul edip suçu kabul eder ki? Gazetenin açılmasıyla olayların durması, hatta teklifi kabul etmek bile suçu kabul etmek olur

14.10

Sinem:

Aynen... Ben de böyle düşündüm

14.10

Ama kabul etmemek de ayrı bir şüphe çekiyor çünkü kapatılmasına ne kadar üzüldüğümü ve geri açmak için her şeyi yapacağımı biliyorlar

14.10

Umut:

İki ucu boklu değnek

14.11

Günhan:

Ne?

14.11

Umut:

Aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık

14.11

Ali:

Ne?

14.11

Umut:

Zıkkım

14.11

Yağız:

Ha

14.12

Günhan:

Sonuç ne şimdi?

14.12

Kabul ettin mi, etmedin mi?

14.12

Sinem:

Ne alakası var, olayla bir ilgim yok ki dedim

14.12

Ali:

Bu savunma>Sokrates'in savunması

14.12

Sinem:

Dalga mı geçiyorsun?

14.12

Ali:

Genellikle

14.13

Yağız:

Didişmeyi kesin! Sinir bozucu

14.13

Umut:

Sonuç?

14.13

Sinem:

Ehh siz de sonuç da sonuç

14.13

Umut:

E tam anlat o zaman

14.13

Sinem:

Bir konuşturamuyorsunuz ki karşı

14.13

Edebiyatçı bana arka çıktı, olayın zaten eli kulağında olduğunu, her an patlak vereceğinin belli olduğunu, gazetenin sadece tesadüfen bu zamana denk geldiğini ama gazeteyi geri açmanın yatıştırıcı bir etkisi olabileceğini söyledi

14.14

Yağız:

En başta gazetenin açılmasında seni destekleyen de bu kadın değil miydi?

14.14

Sinem:

Evet, aynı kişi

14.14

Sonra müzikçi de ona katıldı ve aslında gerçekleri yazan bir gazetenin iyi olabileceğini çünkü okulda bir sürü asılsız dedikodunun döndüğünü söyledi

14.14

Günhan:

Bu kadının birden bizi tutması tuhaf geldi, sizce şüphelendi mi?

14.15

Yağız:

Müzik sınıfındaki o çöp performansımızdan sonra herkes şüphelenirdi

14.15

Günhan hariç, çöp kısmında o yok

14.15

Günhan:

Üzerime alınmadım

14.15

Ali:

Ben alındım

14.15

Umut, konuyu "Çöpçüler ve Günhan" olarak değiştirdi

Günhan, konuyu "Olağan Şüpheliler" olarak değiştirdi

Ali, konuyu "Roket Takımı" olarak değiştirdi

Sinem, konuyu "Grup adını değiştirmeyi kesin" olarak değiştirdi

Umut, konuyu "Sonuçsuz Garibanlar" olarak değiştirdi

Ali, konuyu "Coğrafya kaderdir" olarak değiştirdi

Günhan, konuyu "İki ucu boklu değnek" olarak değiştirdi

Yağız, konuyu "Too much atasözü" olarak değiştirdi

Sinem, konuyu "Yetherr ben gidiyom" olarak değiştirdi

09.03.2019

Günhan:

Hala bizi izlemeyi seviyor musun?

12.30

Cumartesi günü gelen bu mesajla gülümsedim. Okulun soruştur-
malarına rağmen cuma günü bizim için sessiz sakin geçmişti. Okul
gazetesinin kapatılmasının okulun imajı için kötü bir izlenim bırak-
tığına ve gazeteyi bir öğretmenin denetlemesi şartıyla geri açmaya
karar vermişlerdi. En başından beri Sinem'i destekleyen ve okul yö-
netimi ile eğitime bakış açısı bizimle aynı olan edebiyat öğretmeni-
miz, bu işe gönüllü olmuş ve branşı nedeniyle bu göreve zaten uygun
olduğu için kabul edilmişti. Okul, olacakları önceden sezmeye ve
olayın ne kadar büyüyebileceğini fark etmeye başlamış, bu yüzden
gazete konusunda hızlı bir karar vermişti. Bu olayı aradan bir an önce
çıkartıp daha önemli meselelerine bakmak istiyorlardı. Ve daha önem-
li mesele kesinlikle yoldaydı. Beşimiz, bu meselenin fitilini yalnızca
ateşlemiştik, gerisini mahkemenin adaletine ve yetişkinlere bırakmak
zorundaydık. Onlara elimizdeki tüm kartları göstermiştik ve onlarla
doğru olanı yapmayacaklarsa başka bir şey düşünebilirdik. Ama şim-
dilik, vicdanları ve adalet duygularının olmasını umuyorduk.

Günhan'ın mesajını okuduğumda kısa bir süre için ne demek is-
tediğini anlamamıştım. Ardından konuşmalarımızın birinde onların

antrenmanlarını izlemeyi sevdiğimi söylediğimi hatırlayarak gülümsedim.

Umut:

Olabilir

12.31

Günhan:

Yarın maçımız var, bu yüzden bugün okulda çalışıyoruz

12.31

Ayrıca sana bir sürprizim var

12.31

Umut:

Ne sürprizi?

12.32

Günhan:

Ne olduğunu söylersem sürpriz olmaz, Valkyrie

12.32

Umut:

Sürprizin kelime anlamını biliyorum

12.32

Ama merakımı durduramam

12.32

Günhan:

Öyleyse buraya gelmek için bir nedenin daha oldu

12.32

Umut:

Sanırım...

12.33

Günhan, koçla ara sıra tartıştığı ve bazı konularda asla hemfikir olmadıkları için takım kaptanı değildi. Söylediğine göre kaptan olmasına hiç müsaade etmemişti ama Günhan da içten içe kaptan olmadığı için mutluydu. Kendisinde takımın sorumluluğunu alacak gücü bulamadığını söylemişti. Günhan daha çok kafasının içinde yaşayan biriydi, içedönüktü ama güvendiği insanlara yavaş yavaş açılıyordu. Kaptan olamasa bile takımın yıldız oyuncularından biri olduğu kesindi, takıma katkısı yadsınamayacak kadar büyüktü.

Sahanın yan tarafında, bir uçtan diğer uca kadar dört basamaklı merdivenler vardı. Sağ tarafı kırmızıya, sol tarafı maviye boyalıydı ama yılların etkisiyle renkleri solmuştu. Sahada oynanan maçları izleyebilelim diye tribün olarak yapılmıştı ama oturakları yoktu, sadece beton merdivendi. Okulun sadece bir sahası vardı, aynı zamanda futbol, basketbol, voleybol, badminton ve tenis sahaları olarak kullanılabilirdi diye işlevsel yapılmıştı. Potalar sabitti ama oynanacak spora göre sahaya kale veya file taşınıyordu. Okulun futbol ve voleybol takımları da vardı fakat basketbol takımı onlardan daha iyi skorlara sahipti. Koç, böyle giderlerse takımdan birkaç kişinin sponsor ve burs bulabileceğini söylüyordu, şüphesiz ki o kişilerden biri Günhan olacaktı.

Günhan'ın antrenman başında yaptığı topuzundan birkaç tutam çıkmıştı yine. Sonunda koç onları serbest bıraktığında Günhan, merdivenlere, yanıma geldi. Ona bir şişe su uzattığımda gülümseyerek kabul edip tek seferde şişenin yarısına kadar içti. Havlusunu bulmak için çantasını açarken bir yandan da bana bakıp duruyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Pek çok şey,” dedim artık boş olan sahaya bakarken. “Sana bir enayiliğimi anlatayım mı? Ortaokulda futbol takımından bir arkadaşım vardı. Yanında getirdiği matarasındaki su asla ona yetmediği için kendi çantamda sırf onun için ikinci bir matara taşırdım.”

Havlusuyla yüzünü silerken merakla, “Sonra ne oldu?” diye sordu.

Burukça güldüm. “Sonra fark ettim ki arkadaşlığımız tek taraflıymış, beni sadece kullanıyormuş. Benim için hiçbir şey yapmamış, hep ben çabalamışım.” Hüzünlü gülüşümü, birden dolan gözlerim

gölgeledi. Böyle duygulanmayı beklememiştim, geçmişim bu tür anı-
larla doluydu, o yüzden beni bu kadar etkilememeliydi. Ama işte,
bana bir şeyler oluyordu, tkeniyordum, daha fazlasını kaldıracak
gücüm kalmamıştı.

Günhan, başını iki yana sallarken su şişesini merdivenlere bıraktı.
“şerefsiz,” dedi ve ardından birkaç küfür daha sıraladı. “zgnm.
Seni asla hak etmeyen biriymiş. Takımlara girip biraz popülerlik ka-
zananların çoğu böyle oluyor, iyi niyetli olduğunda gerçek yüzlerini
görmek uzun sürebiliyor. Sırf biraz poplerler diye insanları diledik-
leri gibi kullanabileceklerini sanıyorlar.”

“Bazen böyle olmamayı istiyorum.”

Günhan, uzanıp çenemi tuttu ve ona bakmam için başımı kendi-
ne nazikçe çevirdi. “Ama böyle çok güzelsin. Duygusal veya iyi niyetli
olmakta bir sorun yok. Sorun kötü niyetli insanlarda. Bunun için asla
kendini suçlama.”

“Neyse ki kendimi suçlayacak daha başka nedenlerim var da buna
pek sıra gelmiyor,” diye nahoş bir espri yaparak güldüm. Ağlamamak
için kendimi zorlayarak burnumu çektim.

Günhan esprime glmedi, sadece gözlerime baktı. Acımayla de-
ęil, anlayışla... Ardından havlusunu çantasına atıp çantasını da kolu-
na asarak birden ayağa kalktı. Elini bana uzatarak, “Gel,” dedi. “Bu-
rası soğuk.”

Elini tutarak ayağa kalktım ve o, beni okulun içine doğru yön-
lendirirken, elimi tutmaya devam etmesine izin verdim. Birinci katın
ardından ikinci kata çıktık ve sonunda müzik sınıfına gittiğimizi fark
ettim.

“Hafta sonu okul ve sınıflar açık mı oluyor?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Her zaman değil. şu an alt katta İngilizce kursu var, tiyatro oda-
sında da tiyatro grubu prova yapıyor. Resm bayramlar yaklařtıķça
hafta sonları okul daha da yoğun oluyor,” diye açıkladı. “Müzik oda-
sını ise kendim için özel olarak istedim.”

"Nasıl?!" diye sesimi yükselttim birden. "Yani, ne?"

Sınıfın kapısını anahtarla açmaya başladığında hayretle izledim. Günhan, kapıyı açıp eliyle göstererek beni içeri buyur etti. Kapıyı arkamızdan kapattığında sırtıyordu. "19 Mayıs gösterisinde gitar çalacağımıza söz verdim, bu yüzden burada çalışmama izin verdiler."

"Beni şaşırtıyorsun," dedim gülererek. "Önce bizim önümüzde çaldın, şimdi de gösteriye mi çıkıyorsun? Sahne korkunu gerçekten yeniyorsun."

Burnunu kıvrarak omuz silkti. "Basketbol oynarken de bir tür sahnedeğim ama o bir takım oyunu, herkesin gözünün benim üzerimde olmadığı ve takımı tek başıma taşımam gerektiğinin farkındayım. Fakat insanların önünde müzik yapmak aynı şey değil, özellikle tek başına çalışıyorsan. Heyecan hataya neden olabiliyor ve tek bir hata moral bozup her şeyi mahvedebiliyor. Açıkçası insanların önünde sahnede çalmaktan hâlâ deli gibi korkuyorum ama senin sayende o adımı atacak cesareti bulabildim."

"Benim sayemde mi? Ama ben hiçbir şey yapmadım ki. Cesaret de yetenek de zaten sendeydi, Günhan. Genel olarak benim için çabalayan sensin. Bu başarından asla nemalanamam. Kendime bir pay biçmem."

"Hiç farkında değilsin, değil mi?" diye sordu.

Neyin farkında olup olmadığımı emin olmadığım gibi sorusunu da anlamamıştım. "Neyin?"

"Sana duyduğum sevgi ve saygının boyutunun."

Yutkunuşum kulaklarımda yankılandı. Ben... ne diyeceğimi bilemiyordum. Elimi tutarak beni bir sandalyeye yönlendirdi. Sandalyeye oturur oturmaz tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi bıraktım. Sevgiyi ve saygıyı hak ettiğimi bile düşünmezken birinin sevgisini ve saygısını kazanmış olmak tuhaf geliyordu.

"Sorun değil," dedi, tepkimi yanlış anlayarak. "Cevap beklemiyorum. Sadece senin insanların hayatına nasıl dokunduğunu görmeni istiyorum. Sen, insanların kalplerine dokunabiliyorsun, Valkyrie. Ve hayır, ruhlarını almak için değil; onlara umut vermek için."

"Ben... hayır..." Uzun cümleler kurabilir, sevdiğim konular hakkında saatlerce konuşabilir, sayfalarca edebi denemeler yazabilir, metaforlarla ustaca oynayabilirdim; lakin şu anda tek bir düzgün cümle kuramıyordum. Ben, Ölümgetiren lanetli cadı Umut Hida, nasıl birilerinin kalplerine dokunup onlara umut vermiş olabilirdim? Belki önceki hayatımda olabilirdi. Bir zamanlar hayat dolu, umutlu ve neşeli biriydim ama üzerinden asırlar geçmiş gibi geliyordu. Artık o zamanları hatırlamakta zorluk çekiyordum. Sanki her zaman bir Ölümgetiren'mişim gibi yalnızca son dört yılımı hatırlıyordum. Onun öncesinde hiç var olmamışım da o andan itibaren var olmuşum gibi...

Kıbarca gülümsedi. "En son ne zaman böyle sus pus olduğunu hatırlıyorum. Seni bulduğum ve sahilde karşıma çıktığım zamandı. Aslında o zamandan bu zamana çok fazla geçmedi ama çok şey yaşandı, değil mi?"

Sonunda iki kelimeyi bir araya getirip anlamlı bir cümle kurabilecek yetiye kavuşarak gülüşüne karşılık verdim. "Ödümü koparmıştın. Ama daha çok olumlu açıdan. Olumlu açıdan öd nasıl kopuyor diye sorma, ben de bilmiyorum. Bana bir şarkı getirmiştin, Bir Eylül Akşamı."

Başını salladı. "Paint It Black'in esinlenildiği şarkı. Bir Eylül Akşamı'nın benim için anlamı büyüktür."

"Artık benim için de." Yanaklarıma ateş basarken gülümsemeye çalıştım.

"Sana bir şarkım daha var," dedi Günhan, sınıfın önüne doğru giderken.

Onu görmek için sandalyede döndüm ve gitarların arasından elektro gitarı alıp amfiye bağlamasını izledim.

"Bu sefer ses kaydı değil," dedi.

Heyecanla kocaman gülümserken kızaran yanaklarıma, ışıldayan gözlerim eşlik ediyordu. "Bana özel şarkı mı söyleyeceksin?"

"Aslında daha fazlası," dedi. "Umut, bu şarkı senin için. Sadece senin."

İlk önce anlamadım. Sonra çalmaya başladığında geçen gün duyduğum o yabancı riffi hatırladım. İkinci sefer duyduğumda daha hoş gelmişti kulağıma, bir şeyleri değiştirmiş ve geliştirmişti.

Ardından sözlere girdi. Daha önceden onun sesini sadece coverlarda duymuştum. Ama şimdi daha ilk satırdan bu şarkının ona ait olduğunu biliyordum.

Do you hear the sound of the valkyrie's horse?

Can you see the light of the burning house?

Listen to the fearful screams of the curse

This is the story of the Todesbringerin

Sesi ve müziği, tüylerimi diken diken ediyordu ve bu, benim için iyi müziğin alametiydi. Ama bu kez yalnızca ürpermekle kalmamıştım. Gözyaşları gözlerime akın etti. Epik folk tarzında metal bir şarkıydı. Ama asıl özelliği bu değildi. Bu... Bu şarkı kesinlikle sadece benim içindi. Bu şarkı benim hikâyemdi. Günhan, bana *hayatımın şarkısını* yazmıştı.

When she ran from the fire of de cease

She arrived herein from the overseas

To find her warrior who is dreadless

This is the story of the todesbringerin

She needs to fight against the society

To reverse the self-fulfilling prophecy

All began at the threshold of a cemetery

This is the story of the todesbringerin

*Like a death angel, dressed in darkness
Flew miles on her winged horse, so vigorous
Though not a Saint, gave people hope and merriness
This is the story of the todesbringerin⁴*

Şarkının sonuna geldiğinde, "Gerçi beste üzerinde biraz daha çalışmam lazım. Sana sormadan hikâyeni kullandığım için lütfen beni affet," dedi.

Boğulacak gibiydim. Gözyaşlarım boğazımı tıkıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Görüşüm buğulanmıştı, yağmur vuran bir camın arkasından bakmaya çalışıyor gibiydim.

Günhan, ne halde olduğumu görünce gitarı bırakıp aceleyle yanıma geldi ve karşımda diz çöktü. "İyi misin?" diye sordu şok olmuş bir sesle. "Özür dilerim, gerçekten. Seni ağlatmak istememiştim."

Ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Daha önce hiçbir kızın, karşısında ağladığını bile sanmıyordum. Gözyaşlarımı silmek için uzandı ama ben aniden kollarının arasına girip, kendimi âdeta atarcasına kollarımı boynuna dolayarak ona sarıldım ve sarsılarak ağlamaya devam ettim. "Teşekkür ederim," dedim, ancak sözlerimin ağlamaklı sesimden dolayı anlaşılıp anlaşılmadığından emin değildim. "Bu, bugüne kadar aldığım en güzel hediye."

"Ağlıyorsun..." dedi soru sorarcasına bir tonlamayla. Düşüp bayılmamdan korkar gibi beni sıkıca tutuyor, bana sarılıyordu.

Başımı boyun girintisine gömdüm. Dışarıdan bir gözle bakıldığında yaşadıklarımın ne kadar ağır olduğunu hiç fark etmemiştim. Bu şarkıyı duymak, bana yabancı birinin hayatını dinlemek gibi gelmişti ve bu yaşananlar çok fazlaydı. Kendim için üzgündüm. Yaşadıklarım için üzgündüm. Sonunda kendimde, kendime üzülecek hakkı bulabilmişim. O kadar uzun zamandır kendime sadece nefret

⁴Çevirisi kitabın sonunda mevcuttur. (yn.)

doluydum ki... Şimdi sanki biri bir çeşmeyi açmışçasına kendime engel olamıyordum.

Birdenbire kendimi güvende hissettim, sarılışı bana inanılmaz bir güven veriyordu. Bu küçük temas, benim için çok fazla şey ifade ediyordu. Hüznümün arasına sızan ufak bir rahatlamayla huzur dolu bir nefes aldım. Gözyaşlarımın yavaşlamasıyla boğazımdaki yumru da küçülmeye başladı. "Teşekkür ederim," dedim tekrardan, burnumu çekerek.

Kafası karışmıştı ama beni orada öylece kollarında tutmaya devam etti. Günhan'ın bilmediği bir şey daha vardı. Bugün benim doğum günümdü. Aslında kimse bilmiyordu. Doğum günümü bilen son insanları da kaybetmiştim. Uzun zamandır doğum günümü kutlamıyordum, onca kişiye ölüm getirmişken doğum günümü kutlamak inanılmaz bir bencillik ve vicdansızlık olarak geliyordu bana. Haliyle başka birinin kutlamasına da asla izin veremezdim. Burada kimse doğum günümü bilmiyordu. Fakat kader yine oyununu oynamış ve Günhan'ın tamamen tesadüf eseri doğum günümde bana bir şarkı hediye etmesine yol açmıştı.

Martta doğmuş olmamı her zaman trajikomik bulmuşumdur. Bahar mevsiminin ayları içinde sayılmasına rağmen her seferinde kışın son atağı olarak geçerdi. Hakkında atasözü bile vardı. Mart, her zaman bir umut ayıydı, kışın gölgesinde geçen bir bahar bekleyişiydi.

11.03.2019

Okulun bahçesine girerken kulaklığımı çıkarıp telefonumun etrafına doladım. Bahçenin ortasına doğru ilerleyip etrafa bakındım. Sadece bir hafta önce yazılmış, çizilmiş mesajların hiçbiri kalmamıştı. Duvarlar boyanmış, yerler yıkanmış, banklar ve camlar silinmişti. Sanki o yazılar hiç var olmamış gibiydi. Onca emek, onca eylem, onca fikir...

"Son izleri de dün sildiler," dedi Ali, yanımda durarak. "Bir şeyleri örtbas ederek yok edebileceklerini sanıyorlar."

"Fikirler böyle ölmez," dedim ama yine de üzgündüm. O yazıları görmek hoşuma gidiyordu.

"Merak etme," dedi Ali, omzumu sıkarak. "Bastırılan her şey bir yerden patlak verir."

Başımı salladım. "En azından Sinem'in gazetesi geri açıldı, bu da bir şey."

"Dava da sürüyor ve sanırım okula müfettiş gelecekmiş."

"Bir şey değişir mi ki? Müfettişleri Sinem anlattı, öğretmenlerin ders anlatışına ve öğrencilerin kılık kıyafetlerine bakıyorlarmış sadece. Müfettişin geldiği günler okulun koca bir tiyatroya dönüştüğünü, en sinirli öğretmenin bile öğrencilere melek gibi rol kestiğini anlattı."

Ali, kısa bir kahkaha attı. "Kesinlikle haklı. O günler çok komik ve yapmacık oluyor. Küçükken öğretmenlerin dediklerini yapmak için resmen ölürdüm. Hepsi gözümde çok önemli kişilerdi ve asla hatalı olamazlardı."

"Sonra ne oldu?"

Gülümsedi. "Her zaman sonrası olur, değil mi? Her şeyde sandığım kadar haklı olmadıklarını keşfettim, yine de haklarını yemeyim, bana oldukça yardımcı olan çok iyi, çok bilge öğretmenlerim de oldu ama bazılarının ne kadar kötü olduğunu, öğrenci psikolojisinden zerre anlamadıklarını, basit dil bilgisi kurallarını bile bilmediklerini gördüm. Birden onları gözümde boşu boşuna ilahlaştırdığımı anladım, o zamandan beri kendi yolumu bulmaya çalıştım."

"Bu konuda çok iyi iş çıkardığını rahatlıkla söyleyebilirim, Ali. Bazen fevri olabiliyorsun ama ne istediğini bulduğunda kimse seni tutamaz."

Ali gözlerini kaçırarak boğazını temizledi. "Neyse," dedi. "Bu konuyu kapatalım. Günhan nerede?"

"Neden bana soruyorsun?"

Sesi bir perde düştü aniden. "Her geçen gün daha yakınlaşıyor gibisiniz."

Rahatsız hissederek yerimde kıpraştım. Ağırlığımı sol ayağıma verip kapıya hafifçe döndüm. "Dünkü maçı kazandıktan sonra bugün için onlara izin verdiler."

"Kaybettiği bir şey yok gibi."

"Ali..." dedim. "Bu doğru değil. Annesini kaybetti, bu çok şeye bedeldi. Üstelik çok kötü bir şekilde kaybetti."

Ali iç çekerek omuzlarını indirdi. "Haklısın, üzgünüm, çirkin bir laf oldu. Hem yaşadıkları hem de hâlâ bu kadar iyi biri oluşu... Bu, ondan nefret etmemi engelliyor. Ondan nefret etmek çok zor."

"Biliyorum," dedim anlayışla gülümseyerek.

Henüz ikinci ders bitmeden adım anons edildi. Önümdeki sırada oturan Sinem'le şüpheli gözlerle bakiştık. Ben, bu okulda görünmezdim, hiçbir etkinliğe katılmaz, hiçbir şeyde öne çıkmazdım. Beni neden çağırıslardı ki? İlk kez adım anons ediliyordu. Okul, belki de ilk kez adımı bu kadar yüksek sesle duyuyordu.

Telefonumu da yanıma alıp hocadan izin isteyerek sınıftan çıktım. İçimde kötü bir his vardı. Herkes derste olduğu için nöbetçi öğrencinin haricinde bomboş olan koridordan geçip orta merdivenleri kullanarak zemin kata indim.

Müdür yardımcısının odasına girerken sorgu sırasının bana geldiğini düşünüyordum. Fakat kapıyı açtığımda karşılaştığım manzara başkaydı. Halam ve eniştem, makam masasının önündeki karşılıklı sandalyelerde oturmuş, sabırsız bir şekilde beni bekliyorlardı.

İçeriye girip kapıyı arkamdan kapattım ve karşılıklı sandalyelerin ortasındaki sehpanın yanına kadar ilerlerken, "Neler oluyor?" diye sordum. Aklımın ucuna kadar gelip büyüyen düşünceyi ısrarla geri itmeye çalıştım.

"Sen mi çaldın?" diye sordu halam, saldırgan bir sesle.

Birden neye uğradığımı şaşırarak başımı geriye doğru çektim. "Neyi?" diye sordum anlamayarak.

"Bir de neyi diye soruyor!"

Eniştem uzanarak sakın olması için eşinin elini sıktı. Onun yerine, "Altınları," diye cevapladı.

"Evde altın mı saklıyordunuz?" diye sordum. "Bu devirde?"

"Bilmezden geliyorsun," dedi halam, daha sakın olmaya kendini zorlayarak.

Tam olarak neyle suçlandığımı bile anlamayarak, "Ben bir şey çalmadım," dedim. "Çalsam beni elinizle koymuş gibi iki dakikada bulacağınız bu okula mı gelirdim?"

"Kim çaldı o zaman?" diye ağladı halam. "Ev dağıtılmamış, hiçbir şey de duymadık."

Aniden her şey anlam kazanmaya başladı. Bir süredir devam eden tuhaf davranışların buraya vardığını o an fark ettim. Halamları yalnızca yaklaşık bir yıldır tanıyordum, bu yüzden davranışların normal olmadığını anlamam uzun sürmüştü ama onlar bir aile olarak birbirlerini daha iyi tanıyor olmalıydı. "Hast du Tomaten auf den Augen?" diye sordum sinirle.

"Ne?" dedi ikisi de aynı anda.

"Bilmiyorum, bunun karşılığı ne? Gözlerinde domates mi var?"

"At gözlüğü," dedi müdür yardımcısı. "Branşım Almanca."

Yan gözle ona bakıp sonra tekrar halama dönerek sinirle devam ettim. "Gözlerinde at gözlüğü mü var?"

Müdür yardımcısı elini öne doğru uzattı. "O öyle kullanılmıyor." Sonra elini geri çekip ağzına kısmen kapattı. "Aman neyse..."

"Ben hiçbir şey çalmadım," diye tekrarladım. "Sen düşün, evde kim kayıp? Kim benden para istedi? Kim senden para istedi? Kimle tartıştın? Kim tuhaf davranıyor?"

Eniştemle halam huzursuzca bakiştılar. Müdür yardımcısı her şeyden habersiz, film izler gibi bakıyordu.

"Ortada suçlanacak bir günah keçisi varken kendi kızıınıza toz konduramıyorsunuz, değil mi?"

"Merve kayıp mı?" diye sordu eniştem, halama bakarak. "Ne zamandan beri? Bana arkadaşına gittiğini söylemiştin."

Sinirle soluyarak güldüm. "Daha birbirinizden haberiniz yok. Merve abla dün sabahtan beri yok."

"Bizi... kızımız mı soydu?" diye kekeledi halam. "Benim kızım? Öz kızım? Eskişehir'de hukuk okuyan kızım?"

¹ "Gözlerinde domates mi var?" "Gözlerinde göz yerine domates mi var da ortada olanları göremiyorsun?" anlamında kullanılan bir Alman deyişi. (yn.)

"Bırak şimdi onu..." dedi eniştem, elini geri çekerken. "Merve nerede?"

Hepsi sessizce anlaşmışlar gibi bana döndüler. Ellerimi kaldırarak bir adım geri attım. "Bilmiyorum. Bana hiçbir şey anlatmadı."

"Arkadaşında kalacağını söylemişti," diye ağlamaya başladı birden halam. "Ben de inandım. İnanmamak için bir sebebim yoktu ki. Kızım o benim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı."

Karşımda ilk kez zayıflık gösteren halam için ufak bir sempati hissederek üzüldüm. Bana nasıl davranırsa davranсын belli ki kızı onun her şeyiydi. Lanetimi düşünürsek bana böyle davranmasına da çok şaşırmıyordum. Belki de kızını koruma içgüdüleriyle temkinli davranıyordu.

Merve'yi son görmelerinin üzerinden geçen süre, neredeyse yirmi dört saate yaklaşıyordu. Polise gitmek için apar topar çıkarlarken arkalarından sadece bakakaldım. Beni yanlarında götürmek için bir sebepleri yoktu. Vasim okuldan izin istemediği için okuldan çıkıp gitmem de kaçmak anlamına geliyordu. Elim kolum bağlı bir şekilde sınıfa geri dönmek zorunda kaldım. İçimdeki kötü his gittikçe daha da büyüyordu. Birinin daha ölümüne neden olmak istemiyordum. Birinin daha ruhunu çalamazdım.

12.03.2019

Merve'nin kaybolmasının üzerinden yaklaşık kırk saat geçmişti. Neredeyse iki gün. Daha erken farkına varmış olabilmeyi diliyordum. Ancak halam gelip de altınlarının kayıp olduğunu söyleyene kadar aradaki bağlantıyı kuramamıştım. Kızının kaçmış veya kaybolmuş olmasını benim gibi geç fark eden halama da o kadar yüklenmemek lazımdı. Merve normalde böyle biri değildi. Neşeliydi, cüretkardı, dobraydı, dürüsttü. Ve bana daima iyi davranmıştı. Ama geldiğinden beri onda bir tuhaflık vardı. Ne olduğunu tam olarak çözemiyordum ama eskisinden daha neşeli davranıyor, çok hızlı konuşuyor, bazen dili dolanıyordu. Gergin olduğunu düşünmüştüm, bütlere kaldığı için tatile geç çıkmıştı ve sonra okula döndüğünde de derslerde zorlanmıştı. Ama gerginliğinden bana hiç bahsetmemişti. Geri döndüğünde para mevzusunu da bana bir daha hiç açmamıştı.

Okula sırf zaman geçsin diye gelmiştim ama derslerde ruh gibiydim; öyle ki, ne zaman teneffüs olduğunun ne zaman ders olduğunun farkında bile değildim. Sinem, beni kolumdan hafifçe dürterek, "İyi misin?" diye sordu.

"Ya ona bir şey olursa?" diye sordum.

"Olmayacak," dedi ama güven vermeye çalışırken sesindeki şüpheyi gizleyememişti. Burada, bu coğrafyada, her gün yeni bir kadın cinayeti haberi alıyorduk. Sokakta yürürken, metroda otururken,

parkta gülerken bile öldürölme ihtimalimiz vardı. Önlemler yeterli gelmediğı halde bir şey yapılmıyordu.

“Ben geldikten sonra oldu,” dedim kendi kendime.

“Saçmalama, sen gelmesen de olabilirdi. Seninle ne alakası var?”

Gözlerimi ona doğru çevirerek sessiz bir sinirle baktım. Tüm sinirim ve öfkem, tamamen kendimeydi. “Öncekilerle ne alakam varsa o alakam var.”

“Öncekilerle de bir alakan yoktu, Umut. Kabul et artık şunu.”

“Hiç kimsenin ölümünü görmedin, değil mi?” diye sordum. “Görmek çok şeyi değiştiriyor, Sinem. Görmek, yanında olmak, tanıdık olmak... Kendine ne söylersen söyle bir parçan her zaman sorumlu hissediyor. Kendini aksine inandıramıyorsun. Ve bu defalarca olduğunda, artık geri dönülemez bir şekilde kendini suçluyorsun. Bu kocaman zincirin sadece devasa bir tesadüf olduğuna inanamıyorsun. Buna sadece tesadüf demek, sanki gözünün önünde bariz olan bir gerçeğı inkâr etmek gibi geliyor. Anlatması çok zor ama suçlu hissetmekten kendimi alıkoyamıyorum.”

Sırada dizlerimi kendime çekerek oturdum, kafamı dizlerime gömdüm. Başımı hafif yana çevirerek dışarıya baktım, yağmur yağdığını da o zaman gördüm. Sınıftakilerin itirazlarına kulak asmadan uzanıp pencereyi açtım. Soğuk havanın canlandırıcı bir etkisi vardı. Rüzgârla birlikte ıslak toprak kokusu taşınıyordu. Bir an için huzurlu hissettim.

Düşüncelerimin arasına Günhan ansızın sızdı. Daha önceden, yine böyle kötü olduğum bir günde, bana yağmuru dinlememi söylemişti. O zaman işe yaramıştı, kısmen de olsa. Fakat şimdi... Şimdi daha kötüydü. Tamamen ayaklanıp pencere eşiğine yaslandım. Arından yağmuru hissetmek için ileri doğru uzanarak sarktım.

“Ne yapıyorsun?!” diye bağırdı Sinem. Aynı anda sweatshirtümün arkasından tutup beni içeri doğru çekti. “Ne yapıyorsun?!”

“Sadece yağmuru hissetmek istedim,” dedim. Nedenini yüzünde görebiliyordum. Arkadaşlarımla beni bu kadar intihara meyilli gör-

mesi, onlar için kendimi kötü hissetmeme neden oluyordu. Onlara böyle hissettirdiğim için de kendime kızıyordum. "Atlamayacaktım, Sinem."

O sırada bir önceki pencereden biri, "Neler oluyor?" diye sorarak çabucak pencereyi açtı. "Polis mi o?"

Sinem'le birbirimize bakıp hızlıca pencereye döndük. Okul bahçesine iki polis memuru giriyordu. Yanlarında siyah takım elbiseli ve evrak çantalı bir de sivil vardı.

"Olamaz," dedim pencereden geriye çekilirken. "Bana geliyorlar, kötü haberi vermek için."

"Müdür için gelmiş de olabilirler," diye fısıldadı Sinem. "Hemen kötü düşünme."

"Hiç sanmıyorum," dedim. Bir yandan da polislerin bahçeden geçişini izliyordum. Takım elbiseli adam, boştaki eliyle geniş, siyah bir şemsiye taşıyordu. Polislerin üzerinde ise şeffaf yağmurlukları vardı. Araçlarını hemen kapının önüne park etmişlerdi. Bahçe kapısında duran güvenlik, onlara eşlik ederek yolu gösteriyordu. Bahçede, kantine gelmiş sadece birkaç öğrenci vardı, onun dışında teneffüs olmasına rağmen yağmur nedeniyle bahçe boştu.

Birkaç adım daha geri çekilip yağmurun sesinden uzaklaştım. Adımın anons edilmesini bekleyerek kulağımı koridordaki hoparlöre doğru kabarttım. Saniiyeler geçti. Belki dakikalar. Hiçbir şey olmadı. Öğrenci zili çaldı. Koridorun gürültüsü yavaş yavaş kesildi. Herkes sınıftaki yerini aldı. Ardından öğretmen zili çaldı. Sıramın yanında öylece bekledim.

Biliyordum. Benimle bir ilgisi olduğunu biliyordum. Olmalıydı, öyle hissediyordum.

Öğretmen, sınıftan içeri girdi. Yerime rahatsızca oturmak zorunda kaldım. Kendimi ve mantığımı sorgulamaya başladım. Merve'ye bir şey olsa gelip bana haber verirler miydi? Halamlara haber verirdi herhalde. Şanslıysam o da bana haber verirdi. Kafamı iki yana sallayarak kendime kızdım; şanslı kelimesi bu cümleye hiç hoş olma-

mişti. Çok yanılttı. Kaldı ki, öyle bir durumda halam kendini düşünecek bir halde bile olmayabilirdi. Çok bencil hissettiğimden midir bilmem, aniden midem bulandı. Kendimden nefret ettim.

Dakikalar geçmeye devam ederken ve ben dersin ne dersi olduğuna bile dikkatimi veremezken, bahçedeki hareketliliğe göz ucuyla baktım. Tanıdık gelen bir beden, onu şemsiyenin altında tutmaya çalışan sivil ve yanındaki iki polis memuru ile bahçeyi geçiyordu. Gözlerimi kırıp tekrar kontrol ettikten sonra ayağa fırladım.

“Bir şey mi diyeceksin, Umut?” diye sordu, anlattığı şey birden yarıda kesilen öğretmen.

“Günhan...” dedim, pencereden bakarken. Ama anlamıyordum. Ne oluyordu? Bunun Günhan’la ne ilgisi vardı? Kimse hiçbir şey diyemeden, ne zaman kapattığımı bile hatırlamadığım pencereyi tekrar açıp pencereden sarkarken Günhan’a, adını bağıarak seslendim.

“Umut, gir içeri! Pencereyi de kapat,” diye çıkıştı öğretmen. O an sınıf disiplinden çok uzaktı. Birden herkes, meraklanarak yerinden kalkıp pencereden bahçeye bakmaya koşturmuş ve neler olabileceğiyle ilgili konuşmaya başlamıştı.

Pencerelere yüklenen sınıfın arasından ani bir kararla fırlayarak sınıfın kapısına koştum. Kapıyı açmak için harcadığım süre bir ömür gibi geldi. Özgürlüğüme kavuşmuş gibi koridora çıkıp koridor boyunca koştum, merdivenleri koşarak indim. Hiç bu kadar hızlı koştuğum başka bir zamanı hatırlamıyordum.

Orta merdivenlerin sonuna gelip, arkamdan hesap soran nöbetçiye kulak asmayıp ağır kapıyı iterek bahçeye çıktım. Günhan ve diğerleri bahçe kapısına ulaşmışlardı. “Günhan!” diye tekrar seslendim arkasından. Beni yine duymadıklarını sanmıştım ki sonunda dönüp baktılar.

Bir an nasıl koşulduğunu unutmuş gibi kaldım, ardından yeniden koşmaya başladım. Yağmurdan ıslanmış ve kayganlaşmış bahçede, ayağımdaki ağır botlarla koşarken nasıl duracağımı da bir an için unuttum. Beni beklediklerini gördüğümde rahatlayıp sonunda yanlarına vararak durdum. Soluk soluğa kalmış bir şekilde dururken

herkese tek tek baktıktan sonra sadece Günhan'a odaklanıp açıklama bekledim. "Neler oluyor?"

Günhan, hiç beklemediğim bir şekilde gülümsedi. Diğerleri kim olduğumu anlamaya çalışarak birbirlerine bakıyorlar, anlamadıklarını jest ve mimikleriyle ifade ediyorlardı. Günhan, şemsiyenin altından çıkarak bana yaklaştı, etrafına baktıktan sonra, "Korkma," dedi. "Babam, otel odasında ölü bulunmuş."

"Ne?" dedim. Ellerimi, ağzıma götürürken titrediklerini fark etmedim. "Benim yüzümden mi?"

Günhan yeniden gülümsedi. "Ah, Umut..." Uzanıp sweatshirtimin başlığını başıma geçirdi. Ellerimi tutup ağzımdan çekti ve ardından sağ elimi tutmaya devam ederken diğer elini yanağıma koydu. Yağmurun ıslattığı yanağımı başparmağıyla usulca okşadı. "Hiçbir ölüm senin yüzünden olamaz. Ama eğer *bu* ölüm senin yüzünden olsaydı, sana teşekkür etmem gerekirdi. Merak etme, Valkyrie, bugün intikam alma şansı dışında hiçbir şey kaybetmedim."

Yağmur damlaları başıma şiddetle düşmeye devam ederken uyuşmuş gibiydim. Günhan'ın gerçekten mutlu ve rahatlamış hissettiğini yavaş yavaş algıladım. Nefesim tamamen düzene girip algılarım yeniden açılınca düşecek gibi oldum. Annesinin katili sonunda ölmüştü. Günhan'ın her gün katlanmak zorunda olduğu ahlak yoksunu yaratık gitmişti.

"Şüphesiz ki daha kötüsünü hak ediyordu," dedi. Diğer elini de yanağıma koyarak aynı şekilde yanağımı okşadı. "İtibarını kaybetmesi ve sakladığı her şeyin açığa çıkması gerekiyordu. Ama bununla idare edeceğim. Bu konuyla ilgili sakın tek bir gözyaşı dökme. Beni anlıyor musun, Valkyrie? O buna değmez. Sakın kendini bir an bile suçlayacak şüpheye düşme."

Gözlerini kaldırıp okula doğru baktı. Sırtımda tüm okulun bakışlarını hissediyordum. Büyük ihtimalle herkes polisleri görüp pencerelere koşmuştu. Teyit etmek için başımı çevirmeye yeltendiğimde Günhan, beni durdurdu. Ardından eğilerek beni dudaklarımdan kısaca öptü.

Kafam daha da karıştı. Duygularım karman çormandı. İlk kez biri, bir ölüm için teşekkür ediyordu. Ama şoka girmeme neden olan asıl şey, o öpücüktü.

Kısacık bir an olmasına rağmen öylesine derin ve çarpıcıydı ki gözlerimi kapattım, ayakta durmakta zorlandım. Zamanlamanın çarpıklığı duygularımı doyasıya yaşama hakkımı elimden alıyordu. Yine de kendimi ne kadar bencil hissedecek olsam da kendime, *hissetme* hakkı tanıdım. Yağmur damlaları bir an için etrafımızda, havada donmuş gibiydiler. O kısacık anda sadece biz, ikimiz vardık. Dudakları, hiç beklemediğim kadar yumuşak; öpüşü, son derece nazik ve güven vericiydi. Dudaklarımdan ruhuma doğru sıcak bir huzur yavaşça aktı.

Gözlerimi açtığımda bahçede artık yalnızdım. Yalnızca durmadan yağan yağmur ve dudaklarımdaki sıcaklık mükemmel his vardı. Ölümgetiren cadının ilk öpücüğü, ölüme gülümseyenin dudaklarından olmuştu.

13.03.2019

Kendimi tutamayarak bir kez daha hapşırdım. Sweatshirtümün başlığını düzeltip boynumdaki siyah, örgü boyunluğu çeneme kadar çektim. Sweatshirtün cebinden bir kâğıt mendil çıkarırken Sinem'in bana ters ters baktığını fark ettim. Müzik odasında oturuyorduk. Günhan, bugün okula gelmemiştii, Ali ve Yağız da henüz ortalarda yoktu. Bakışlarına karşılık, "Ne?" diye sordum Sinem'e.

"Bugün okula gelmemeliydin," dedi.

Tepki olarak burnumu gürültüyle sildim. Dün yağmurda kaldığım ve günün geri kalanında ıslak kıyafetlerle durmak zorunda kaldığım için hasta olmuştum. Hafif ateşim vardı ve burnum akıyordu. Ama evde durmak istememiştii. Halam ve eniştem her an bir haber gelebilir diye tetikte bekliyorlardı, onlar salonda öylece otururken elimi kolumu nereye koyacağımı bile bilemiyor, rahatsız hissediyordum. Elimden hiçbir şey gelmiyordu ve şehirde hâlâ yabancıydım. Bir yandan da okula gelmek istemiştii ki sanki gelmediğimde bir şey olacakmış gibi anksiyeteye tutulmuştum. Sonuç olarak buradaydım. Derslerden hiçbir verim alamıyordum. Kulaklarım da burnum kadar tıkanmış durumdaydı, sesleri suyun arkasından duyuyor gibiydim.

"Evde hiçbir işe yaramıyordum."

Sinem gözlerini devirerek yanıma oturdu. "Bir işe yaraman için demedim. Evde oturup dinlenmen gerekiyordu."

"Yorulmadım ki."

"Salağa yatma, Umut."

"Tamam, her yerim biraz sızlıyor gerçi."

"Çünkü hastasın."

"İnanılmaz bir tespit."

"Ayrıca sinir bozucusun. Maalesef. Ama neyse ki en iyi arkadaşım-sın, bu durumu biraz kurtarıyor."

"Evde duramıyorum ve gidecek başka bir yerim yok," diye itiraf ettim sonunda. "Çocuklardan bir ses var mı?"

Sinem, telefonunu kontrol edip grup mesajlarına baktı. Kafasını iki yana sallarken, "Hayır," dedi. "Hâlâ cevap yok. Sanırım gelmeyecekler. Çünkü minik sahnemizden sonra Ali'nin hemen gelmesini bekleme gerçi."

Yüzümü ekşitince burnum gıdıklandı ve kolumu yüzüme kapatarak tekrar hapşırdım. "O da mı gördü?"

Sinem, tek omzunu silkti. "Yani... Bahçeye bakan tüm sınıflar polisleri görünce cama yapışmış, okulun yarısı böyle gördü. Okulun diğer yarısı da... eh, biliyorsun, bu okulda ışık hızından daha hızlı olan bir şey varsa o da dedikodudur."

İç çekerek kollarımı kendime sardım. Haklıydı. Sabah okula girdiğimden beri insanlar dönüp dönüp bana bakıyor, aralarında fısıldaşıyor, parmakla gösteriyor ve tekrar bakıyorlardı. Önceki okulumda yaşadığımın bir benzeriydi fakat bu seferki neden farklıydı. Ben, Günhan'ın yanında iki polis varken okul bahçesinin ortasında, yağmurun altında öptüğü kızdım. Aslında burada önemli olan Günhan da değildi; öpücüktü. Üstelik bu, popülerlikten çok daha saçmaydı. Okulda öpüşmenin yasak olduğunu, okulda öpülünce öğrenmiştim. Ben nereden bileyim? Önceki okullarımda böyle bir kural yoktu. Zorbalığa göz yuman okul, ufak bir sevgi gösterisine mi tepki veriyordu?

"Beni uyarmıştı," dedim, dudaklarımda ufak bir gülümseme belirirken.

"Okuldan polislerle çıkacağı konusunda mı? Seni tüm okulun önünde öpeceği konusunda mı? Yoksa yağmurda beklersen hasta ola-

cağın konusunda mı? Tam olarak hangi konuda? Ben artık olayları takip edemiyorum da.”

“Her şeyi pat diye yapacağı konusunda,” diye açıkladım.

Birden konuyu değiştirerek, “Gerçekten sana şarkı mı yazmış?” diye sordu heyecanla.

Hızla başımı salladım. “İnanılmaz, değil mi? Hikâyemi dinledikten sonra aklına gelmiş, onda gerçek bir yetenek var.”

Sinem, iç çekerek pencereden dışarı, gökyüzüne doğru baktı. “Bu, Dean’ın Rory’ye araba yapması gibi bir şey. Ben de Yağız’a Instagram hesabı falan çaldırtayım bari.”

“Pardon?” dedi başka bir ses. Yerimizde sıçrayıp sınıfın arkasında kalan kapıya doğru döndük. Bu sınıfta yakalanmayı neredeyse bir alışkanlık haline getirmiştik. “Yağız’a ne yaptıracakmışsın?” diye sordu Yağız.

Sinem aniden, “Ben sana niye bir şey yaptırayım ya?!” diye çıkıştı. “Ben bugüne kadar her şeyi tek başına yaptım! Ben, bugüne bugün kapı gibi Anadolu kadınıyım!”

“Abartmasan mı?” dedim, gözlerimi kırpıştırıp gülümseyerek. “Ufak at da civcivler yesin.”

“Hayır canım, ne münasebet? Ben abartmam! Ben sadece doğruları konuşurum!”

“Kimin hesabı lazım?” diye sordu Yağız bıkkınca.

Sinem, çıkışı kadar hızlı bir değişimle, “Gerçekten yapar mısın?” diye sordu âdeta cıvıldayarak.

Yağız, onu taklit ederek, “Ah, hayır,” dedi. Tekrar ciddileşerek, “O kadar da umutsuz değilim,” dedi. “Diğerleri nerede?”

Sinem somurturken onun yerine ben, “Gelmediler,” diye cevapladım.

“Gelişme var mı?” diye sordu.

Dudak bükerek başımı iki yana salladım. “Kuzenim hâlâ yok. Günhan’sa... cenaze işleriyle meşgul.”

Yağız, iç çekip bir sandalyeye çökercesine oturdu. Çapraz çantasını çıkarıp sandalyeye monteli ufak masaya bıraktı. "Ben gelmeden önce de hayatınız bu kadar aksiyonlu muydu, yoksa ben mi fark etmedim?"

Bir *hıh* sesiyle mutluluktan uzak bir şekilde güldüm. "Ben gelmeden önce hayatları daha monoton sayılırdı. Ama Günhan'ın çilesi benden önce başladı, hatta belki kendisinden bile önce."

"Sana anlattı mı? Ona mesaj attığında?"

Günhan'la konuşmalarımızın ilk zamanlarını hatırlayarak gülümsedim. Çok uzun zaman olmuş gibi gelse de neredeyse iki ay kadar öncesiydi. "Başta anlatmak istemedi. Beni çeşitli ithamlarla suçlayıp biraz direndi. Güvenmesi zaman aldı. Aslında onu hiç zorlamadım, biriyle konuşmaya ihtiyacının olduğunu zaten farkındaydı."

"Hakkını yemeyeyim, sır saklamak konusunda çok iyisin," dedi Sinem.

"Sen de benim sırrımı sakladın," dedim kibarca. "Hatta sen de," dedim Yağız'a dönerek. "Kaosta gözüm yok, o kadar kötü biri değilim."

"Okulu tüm ülkeye haber yapmak haricinde," dedi Sinem gülererek.

Dudağım yavaşça yana doğru kıvrıldı, çarpık bir gülüşle sııttım. "Kesinlikle onun haricinde. Onu kendileri hak ettiler, biz sadece hakkımızı ararken ufak bir isyan çıkardık."

"Kesinlikle ufacık," diye onayladı Yağız.

Halimiz itten beterdi ama keyfimiz pašada yoktu doğrusu. Her şeyi şakaya vurmazsak kalan son akıl sağlığımızı da yitirirdik. Fakat her gülüşmenin ardından yine de ortama rahatsız edici bir sessizlik çöküyordu. Hüzünlü bir sessizlik. Kayıplarımız vardı. Bildiğimiz korkunç sırlar vardı. Ve belki de yarınlarımız yoktu.

Günhan'ın babası, iş seyahati sırasında kaldığı otel odasında ölü bulunmuştu. Annesine yaptıklarından sonra hak etmediğini söyleye-

mezdim. Ukrayna'daymış. Biraz alkol almışlar ama bu, onun yaptıklarının hiçbirine bahane olamazdı. Odasına getirdiği kıza çok kötü davranmış, davranışları sonunda şiddete ve cinsel zorlamaya varmış. Kız, daha fazla dayanamayarak karşı koymayı başarmış, o an o adamı itecek gücü nasıl bulduğunu bilmiyormuş bile. İttiğinde adamın kafası orta sehpanın köşesine denk gelmiş. Adam, kısa bir süre kanlar içinde can çekişmiş ama kız, o kadar korkmuş bir haldeymiş ki yerinden bile kıpırdamamış. En sonunda otele haber vermiş, polisler gelmiş, konsolosluğa haber verilmiş. Oteldekilerden alınan diğer tüm ifadeler, kızın ifadesiyle örtüşüyormuş. Günhan'ın polislere anlattıkları da son noktayı koymuştu. Olay kesinlikle cinayet değildi, sadece nefsi müdafaaydı.

Tüm bunlar, Günhan'la aramızda sırdı. Bu yüzden diğerlerine tek kelime etmiyordum. Ben, benim olmayan sırrı asla paylaşmazdım.

Cenaze masraflarıyla şirket ilgilenmişti, olayın duyulup da şirket isimlerine zarar vermesini istemiyorlardı. Günhan, bu karmaya sessizce gülmüştü. Kendi imajı için karısının intiharını örtbas eden adamın nahoş ölümünü, şimdi de çalıştığı şirket, imajını korumak için örtbas ediyordu. Basında tek kelime geçmeyecekti. Günhan, babasını annesiyle aynı mezarlığa bile gömdürmemişti. Onu, kendi memleketi olan Kocaeli'ye, kendi anne babasının olduğu mezarlığa götürmüşlerdi. Günhan, onun en azından öbür dünyada annesini rahat bırakmasını umut ediyordu.

"Şuna bakın," dedi Yağız, ayağa kalkmış, bahçeyi gösteriyordu.

Sinem'le aynı anda yerlerimizden fırlayıp pencereden baktık. "Yine mi polis?" dedi Sinem.

Korkum, tam göğsümde güm güm atmaya başladı. "Şimdi niye?" dedim, daha çok kendi kendime konuşarak.

"Umarım bu sefer müdür içindir," dedi, kapının ağzından bir ses.

Dönüp baktığımızda kapıyı kapatmış, pencereye doğru yaklaşan müzik öğretmenini gördük. Bize göz kırparken gülümsedi. "Tüm bu zaman boyunca sizden daha çok şey gördüm. Hele o disiplin kurulu... Öyle gereksiz ve saçma nedenlerle öğrenciler suçlandı veya

haksız bulundu ki anlatamam.” Pencereden aşağıya bakarken gülümsemesi büyüdü. Artık bize neden yardım ettiğini anlamıştık. Onun da bir sırrı vardı, tıpkı bizim gibi.

14.03.2019

“Ali mi o?” diye sordu Sinem, okulun bahçesine girerken. Gözlerini kısmış bir şekilde, Atatürk büstünün yanında duran birine bakıyordu.

Daha az önce hapşırdığım için gözlerim sulanmıştı. Düne göre biraz daha iyiydim ama hâlâ ara ara hapşıırıyordum. “O konuştuğu kız, haberlerde görüp tezahürat yaptığı kız değil mi asıl?”

“Maşallah, sende de ne göz varmış, Legolas mübarek. Eh, Ali son-
suza kadar seni bekleyecek değildi.”

“Öyle bir şey beklemiyordum zaten ama sence de birilerinden hoşlanma hızı, fazla yüksek değil mi?”

Sinem, onaylarcasına başını salladı. “Daldan dala konuyor, Ali-
kuş. Usain Bolt’tan daha hızlı.”

“ELS kitabı gibi konuştun,” dedim.

“Çözdüğüm testleri ucu ucuna bağlasak dünyanın çevresini dola-
şırdı,” dedi sağ eliyle gözünü ovuşturarak. Hâlâ gözünü ovuştururken
açık olan diğer gözüyle bana baktı. “Sınava girecek misin? Hâlâ geç
değil. İstersen yardımcı olurum.”

“Henüz karar vermedim,” dedim omuz silkerek. Tamamen sami-
miydim. Ailemden kalan mirasla burada rahatça yaşayabilir ve oku-
yabilirdim ama henüz ne okumak istediğimi bile bilmiyordum.

"Haberler bende," dedi yanımıza koşturarak gelen Yağız. Çok heyecanlı görünüyordu ve yüzü gülüyordu. "Müdürün ve okuldan birkaç kişinin daha ifadesini almışlar. Polisler geldiğinde tam da müfettiş yeni gelmiş, her şeye tanık olmuş. Davadan bağımsız olarak okulda kendi araştırmasını yapmış."

Yağız, nefes almak için duraksayınca, "Ee?" dedi Sinem sabırsızca.

"Nasıl oluyormuş böyle çatlatmak, hanımefendi?" diye sordu Yağız. "Ben en azından görüldü atmıyorum."

"Yine niye didiştiniz bilmiyorum ama sonra devam eder misiniz?" dedim bezgin bir şekilde. "Olayı anlatın!"

"Ne olayı?" dedi Ali. Konuştuğu kızın yanından ayrılmış, biz kendi aramızda konuşurken fark ettirmeden yanımıza gelmişti.

"Müdür," dedi Sinem kısaca.

"Görevden alınıyor," dedi Yağız. "Davanın sonucunu bile beklemeyecekler."

"Sen bu kadar şeyi nereden biliyorsun?" diye sordu Ali. "Çok ür-kütücü birisin."

"Ama sevimliyim," dedi Yağız, başparmağıyla işaret parmağını çenesinin altında V şeklinde tutarak sırttı.

"Dava ne âlemde?" diye sordum.

"Onu tam olarak öğrenemedim ama gelişmelere bakarak iyi gittiğini tahmin ediyorum."

"Yeni müdür kim olur dersiniz?" diye sordu Sinem.

Ali, omuz silkerken, "Keşke biz seçebilsek," dedi. Hepimiz birden dönüp ona baktığımızda, kötü bir şey yapmış gibi ürkerek, "Ne?" diye sordu.

"Bu harika bir fikir," dedim.

"Bence de..." dedi Yağız.

Sinem, aklına bir fikir gelmiş gibi sinsice sırıttı. "Neden gazetede oylama yapmıyoruz? Herkese böyle bir şey olsaydı kimi seçerdin diye anket yapalım ve en yüksek oyu alanları manşet haberi yapalım."

Yağız, Sinem'e hayranlık dolu gözlerle baktı. "Şunu yapmanı çok seviyorum," dedi derin bir sesle.

Sinem, baştan aşağı kızarıırken ortamdaki gerilimi talihsiz bir şekilde hapşırarak bozdum.

"Şu hale bak!" dedi tanıdık bir ses arkamdan. "Seni sadece bir gün yalnız bıraktım ve hasta olmuşsun."

Arkamı dönüp gülümsedim. Onu son gördüğümünden daha enerjik görünüyordu. Günhan da yanımıza geldiğinde küçük ekibimiz yine bir aradaydı. Diğerlerinin bakışları arasında, gelir gelmez ilk önce başımdaki beremi alnıma ve kulaklarıma doğru indirdi. Boyunluğumu düzelterip sweatshirtümün şapkasını da beremin üzerinden başıma geçirdi. Ardından diğerlerine dönüp herkese selam verdi. Boyu hepimizden uzundu, o yüzden bize biraz tepeden bakıyor gibi görünüyordu.

"Ee, ne kaçırdım?" diye sordu. Hiçbir taziyeyi kabul etmeyeceğini ve duymak istemediğini gelmeden önce, mesajlaştığımız gruptan bize bildirmişti. Diğerleri neden olduğunu tam olarak anlamasa da Günhan'ın, babasının onun için çok daha öncesinde öldüğüne dair üstü kapalı açıklamasından bir fikir edinmişlerdi, bu yüzden onun kararına saygı göstererek bu konuda tek bir kelime etmiyorlardı.

"Çok şey değil," dedi Sinem.

"Tabii," dedi Yağız. "Müdür yakında resmî olarak görevden alınıyor."

"Biz de gazetede yeni müdür kim olsun diye anket yapıyoruz."

"Dava da iyi ilerliyor."

"Sayende tüm okul Umut'u tanıyor," dedi Sinem, birden lafı bana çevirerek. Konu aniden bana dönünce öylece kaldım.

Günhan, etrafa şöyle bir göz attı. Dün polislerin müdürle görüş-

melerinden dolayı okulda yeni bir dedikodu dalgası vardı ama Günhan'ın hareketi de hâlâ unutulmamıştı. Beni gördüklerinde şöyle bir durup dedikodu arasında dedikodu yapıyorlardı. Dedikoduviç. Günhan, dudaklarını büzdü, sonra bana bakarak, "Üzgünüm ama pişman değilim," dedi.

Heyecandan ne diyeceğimi bilemeyerek, "Ali, yeni biriyle konuşuyor," diye topu ona attım hızlıca.

Ali, konunun birden ona nasıl geldiğini anlamayarak, "Ben ne alaka şimdi?" diye sordu.

Ben omuz silerken, Sinem, elini Ali'nin omzuna koyarak başını anlayışla salladı. "Kusura bakma. Umut'ta balatalar biraz kopuk."

"Umut, Işık'ken daha havalı bir kızdı," diye *cık cık*ladı Ali, ciddi-yetsiz bir sesle.

"İkinci bir kişiliğin olsa adı ne olurdu?" diye sordu Sinem, Ali'ye.

"Biz hâlâ buradayız," dedi Yağız, rahatsız olmuş bir sesle. "Kendi aranızda sohbet etmeyin."

"Öff, bu da öğretmenler gibi he," diye söylendi Sinem ama Yağız'ın bakışları karşısında elini Ali'nin üzerinden çekmeyi ihmal etmemesi de gözümünden kaçmamıştı.

"Anlaşılan epey bir şey kaçırmışım," dedi Günhan, araya girerek. "Sadece bir günde."

"Sen nasılsın?" diye sordu Ali.

"Çabuk döndün," dedi Yağız. "En azından bu hafta gelmezsin sanıyordum."

Günhan, sadece omuz silkip, "Paranın sorunları ne kadar hızlı bir şekilde çözebildiğine inanamazsınız," dedi. "Her şeyle onlar ilgilendi. Ben sadece formaliteden oradaydım ve birkaç yönlendirme yaptım o kadar."

Kimse bunun ardından ne diyeceğini bilemediğinden öylece bakıştık. Ardından-

Hapşı!

Sanki hapşırmam dünyanın en komik şeyiymiş gibi güldüler. Ortamdaki huzursuzluğu gidermek için, hapşırmama sıkıca tutunmuş gibiydiler. Kimseyi bozmadan sessizce burnumu sildim.

“Neyse,” dedi Sinem. “Benim gidip şu anket olayına kafa yormam lazım, görüşürüz.”

“İstersen online bir anket yapabilirim,” diye önerdi Yağız, onunla birlikte gitmek için yanımdan ayrılırken. “Daha hızlı olur, sen de sonucu yayımlarsın.”

Sadece Ali, Günhan ve ben kaldığımızda, yeniden rahatsızca baktık. En sonunda Ali, bir tür kabullenişle iç geçirdi. Sağ elinin işaret parmağını Günhan’a doğrultarak, “Onu bir daha hasta etme,” dedi. “Zaten yetersiz beslendiğinden bağışıklığı çok zayıf.”

Günhan, yavaşça ve saygıyla başını eğerek onu onayladı. “Aklın kalmasın.”

Tekrar hapşırdığımda Ali, isteksizce yanımdan ayrıldı. Bana olan ilgisi merakla başlamış ama zamanla sadece arkadaşlığa evrilmişti; Ali, henüz ne istediğini veya neyi sevdiğini tam olarak bulamamıştı. Ders zili çalınca bahçe hızla ve uğultuyla boşalmaya başladı. Günhan, elimden tutup hafta sonunda olduğu gibi beni müzik sınıfına doğru götürdü.

“Ama zil çaldı,” diye söylendim.

“Derste hapşırıp herkesin dikkatini dağıtırsın,” dedi.

“Bu oldukça yetersiz bir sebep,” dedim.

Sınıfın kapısını arkamızdan kapatıp bana döndü. “Şu an yanımda sadece seni istiyorum. Bugün okula gelme nedenim sadece sensin.”

Ona bakarken yutkundum. “Bu, daha iyi bir sebep.”

Sınıfın kapıya en uzak olan ön sıralarında dakikalarca sessizce oturduk. Çok fazla insanı kaybetmiştim ama hâlâ birini kaybeden biriyle nasıl konuşulacağını bilmiyordum. Ve Günhan’ın durumunda bu daha da karmaşıktı. Onun şu an birini *kaybettiğini* sanmıyordum. Çok daha öncesinde kaybetmişti zaten, belki de hiç sahip olmamıştı.

Günhan, ayağa kalkıp sınıfın ön tarafının sağında duran gitarlardan bass gitarı alarak tekli sırasına geri döndü. "Üzgün değilim," dedi bir iç çekerek. "Sadece birden boşluğa düştüm. O kadar uzun zamandır ondan nefret ediyor ve ondan intikamımı nasıl alacağımı düşünüyordum ki... Şimdi birden, benim hiçbir şekilde ilgim olmayan bir şekilde ölüp gidince ne yapacağımı şaşırdım. Anlıyor musun?"

Başımı sallayarak onayladım. Ben uzun zamandır o boşluktaydım. "Çocuklara hiçbir şey anlatmadım."

Gülümsedi ve gitarın akordunu kontrol etti. "Anlatmayacağını biliyordum zaten," dedi. Birkaç kontrolden sonra akordun hâlâ bıraktığı gibi düzgün olduğuna karar vererek, "Sanırım benden başka kimse bu gitarlara dokunmuyor," dedi.

"Klasikler hariç," diyerek gitar köşesinde dizili klasik gitarları işaret ettim. Ardından tüm müzik aletlerine özlemle baktım.

Günhan, bakışımı anında yakalayıp anlamlandırmaya çalışırken gözlerini kıstı. "Bu bakış daha önce de gördüm. O zaman anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Çalabildiğin hiçbir şey yok, değil mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı iki yana üzgünce salladım. "Flüt bile."

"Flüt insanına benzemiyorsun zaten," dedi.

"Babam, müzik konusunda gerçekten iyiydi, gitar ve bağlama çaldı. Ama ben onun müzik yapma becerisine hiçbir zaman sahip olmadım. Denedim aslında ama beceremedim ve çok çabuk pes ettim. Yine de... ne bileyim... hep bir şeyler çalmak istedim. Bilirsin ya... Sanki bir müzik aleti çalabilsem babama daha yakın olabilirmişim gibi."

"Baban, çok havalı birine benziyor," dedi başını sallarken.

"Öyleydi." Başımı öne eğip duraksadım. Anılarım gözlerimin önünden hızlıca aktı, içim anlık bir huzurla doldu. Gözlerimi kaldırıp Günhan'a baktığımda hüznle gülümsüyordum. "Seni severdi aslında."

Günhan, utanarak gülümserken elmacık kemikleri iyice belirginleşti. Tanıdık bir ezgi çalmaya başlarken, "Peki şarkı söyleyebiliyor musun?" diye sordu.

Omuz silkerek dudak büzdüm. "Emin değilim, genelde sadece eşlik ederim."

"İnanılmazsın, Umut. Müzik hakkında bu kadar çok şey bilip de nasıl bu alandan uzak kalabildin?"

Hmmleyarak düşündükten sonra sadece, "Hayat..." dedim. Sanırım o kadar şeyin sonrasında, dinlemek dışında müziğe yönelecek hayat enerjim veya amacım olmamıştı.

"Bu şarkıyı biliyor musun?" diye sordu çalmaya devam ederken.

Farkında olmadan sol kulağımı müziğin geldiği yöne eğerek notalara girmeye çalıştım. Hangi şarkı olduğunu hatırlamaya çalışırken iyi müziğin etkisiyle kafamı yavaşça sallamaya başladım. Gözlerimi kapattım. "Biliyorum," dedim. Ensiferum'dan Feast with Valkyries idi.

Gözlerimi yeniden açtığımda Günhan, bana ışıldayan hayran gözlerle bakıyordu. "Müziğin içine girebiliyorsun, Umut. O kadar da uzak olamazsın. Benimle söyle."

Tereddütle alt dudağımı ısırırken omzumun üzerinden kapıya doğru baktım. Biri duyar da tüm okula yine malzeme olurum korkusu kalbimi sardı. Ama sonra Günhan'a baktığımda, onun o güven verici ışıldayan gözlerini gördüğümde, korkunun dikenleri kalbimi sıkmayı yavaşça bırakmaya başladı. Derin bir nefes aldım ve ona eşlik edeceğimi belirterek kafamı bir kere salladım. Ardından şarkıya girmemin zamanı geldi. Akordeon olmadan biraz eksik kalıyordu ama yine de Günhan şarkının hakkını veriyordu.

*Through mist we ride
Howling wolves in moonlight
Blood has been shed tonight*

*It's judgement time
Gallantly you fought
Made your people proud
Rise brave warriors
The journey has just begun*

Günhan, gülümsemesini bastırmaya çalışır gibi dudağını ısırdı. Yüzü aydınlanmış, gururlu bir ifade yüzüne yerleşmişti. Aynı zamanda nakarat olan kendi kıtasına geçerken başını eğip dikkatini gitara verdi.

*High to the skies
Across the seas
Woods of the North
And mountain peaks
The song will sound
Through history
Tonight we'll feast
With Valkyries*

Bu, Valkyrieler ve savaşçılar hakkında bir şarkıydı. Onların karşılıklı konuşması gibi tasarlanarak yazılmış ve seslendirilmişti. Seslerimizin ne kadar uyumlu olduğunu ve şarkıyı nasıl da iyi coverlayabildiğimizi fark edince kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım. Neredeyse gözlerim dolarken sıra bana gelince devam ettim.

Sons of frost and steel

Reinvigorate

Stay humble not brash

Because I'm the one

Who chooses the slain

Günhan, sonraki nakaratı bana bakarak tamamladı. Brutal vokalden neşeyle gülümseyen bir ifadeye geçişi muhteşemdi. Benim sesim, Netta Skog'unki kadar berrak ve oturaklı değildi ama yine de Günhan'la iyi bir uyum yakalamıştım. Hiçbir eğitimim yoktu, tek bir tecrübem bile yoktu. Şarkılara sessizce mırıldanarak eşlik eder ya da sadece dudaklarımı oynatarak sözleri söylerdim. Kendi sesimi şarkı söylerken duymayalı yıllar olmuş gibiydi. Nakarattan önceki son kıtaya geçtim, şarkıyı yaşıyormuşum gibi her bir zerremde hissediyordum artık.

North wind in my hair

Only me, my steed and my spear

Charge to another battlefield

Eternal chant in the air

North wind in my hair

Only me, my steed and my spear

Charge to another battlefield

Eternal chant in the air

Günhan, peş peşe söylenen son iki nakarattan ilkinin söylediğinden sonra ikinciye geçemeyecek kadar sabırsızdı. Sadece çalmaya devam ederken inanılmaz bir mutlulukla bana baktı. "Bu en iyi coverım olabilir," dedi. Gözlerini şüpheyi kısıarak, "Bana yalan mı söyledin?" dedi şakayla karışık bir şekilde.

Başımı iki yana sallayıp boğazımı işaret ederek, "Hastayım, belki sesim o yüzden buğulu falan çıkmıştır," dedim.

"Sesin buğulu değil, Valkyrie. İyi ki de değil, sürekli burnun tıkalıymış gibi konuşmak istemezdin. Ayrıca o kadar da hasta değilsin."

Tepkilerine gülümserken hafifçe dolan gözlerimi işaret parmağımın ucuyla kuruladım. Gözlerim yaşaracak kadar mutlu olduğumu o zaman anladım. Bir şey başarmanın gururu beni sıcacık sarıyordu.

Ne zaman geldiğini bile fark etmediğimiz müzik öğretmeni, kapalı kapının önünden, "Bu gittikçe ilginç oluyor," dedi. Şaşkınlığına rağmen bir tür onayla dudaklarını büküp başını salladı. "Fakat biraz daha sessiz olursanız iyi olur, kapının önünden geçerken sesiniz geliyor ve sanırım burada *derslerinizi ekiyorsunuz*."

"Teşekkürler," dedim biraz utana sıkıla. Müzik öğretmeni, teşekkürümü başıyla kabul edip sınıftan çıkarken Günhan, hayretle bir kapıya, bir bana bakıyordu. "Bu da kaçırдың şeylerden biri," dedim ona dönerek. "O, bizden sayılır."

"Gerçekten de gittikçe ilginç oluyormuş," diye teyit etti Günhan. "Peki gösteride benimle şarkı söyler misin?"

"No hope in sight⁶," dedim yalnızca.

"Sanıyorum bu, gösteride söylemek için seçtiğin şarkının adı değil. Güzel şarkı gerçi."

Bu, sadece Günhan'ın anlayabileceği bir kelime oyunu ve espriydi. O yüzden anında anlayıp karşılık vermesi beni şaşırtmamıştı. Yalnızca gülümseyerek başımla onu onayladım. "Ama sana teşekkür ederim, müzikle ilgili en azından bir şey yapabildiğimi gösterdiğin için."

"Saçmalık," dedi hızlıca. "Bana teşekkür etmen gerekmiyor. Ayrıca eminim çalabileceğin bir müzik aleti de vardır."

⁶Paradise Lost grubunun bir şarkısının adı. Çevrildiğinde 'hiç umut yok' anlamına gelir. Umut, burada 'hope/umut' üzerinden kelime oyunuyla gösteriye katılmaya-çağını belirtiyor. (yn.)

"Benim sorunum notalarla, Günhan. Notaları anlamadan herhangi bir şey yapabileceğimi sanmıyorum. Notalar bana matematik gibi geliyor."

"Müzik, matematiğe epey benzer aslında. Bestelerin matematiksel karşılığı da vardır."

"Ben matematikte pek iyi değilimdir," diye belirttim.

"Şimdi anlaşıldı," dedi gitarı yerine bırakırken. "Farklı bir açıdan yaklaşalım." Elime müzik kutusu gibi bir alet tutuşturdu.

"Bu ne?" diye sordum, kutuyu sallayıp içine bakmaya çalışarak.

"Ne yapıyorsun?! Akordunu bozacaksın," diye kızdı Günhan. Kutuyu yeniden çevirerek ilk seferki gibi önüme bıraktı. "Bu kalimba. Herkes kalimba çalabilir, inan bana."

"Beni kişisel projene çevirmediğine emin misin?" diye sordum iç çekerek.

Günhan, telefonunu karıştırıp bir şeyler ararken, "Ben projelerde iyiyimdir," diye mırıldandı. Aradığı her ne ise bulduğunda telefonunu yan çevirip tekli sıranın yanına monteli masaya koydu. "Basit bir parçayla başlayalım."

"Ciddi ciddi bana kalimba mı öğreteceksin?" diye sordum, onun ne kadar ciddi olduğunu fark ederek.

"Merak etme, sabırlı ve özenli bir öğretmenimdir," dedi şirin bir ifadeyle.

Ona ters ters baktıktan sonra kutsal bir amaca hizmet ettiğini varsayarak ve bir müzik aleti çalmayı gerçekten çok istediğim için telefonun ekranına baktım. Önümde sadece sağında solunda kesme işareti ve alt tireler olan sayılar vardı. "Vay canına, bu cidden matematik," dedim gözlerim büyürken.

Günhan, durumumun ne kadar vahim olduğunu fark edince derin bir iç çekti. Sandığı kadar sabırlı olup olmadığından şüpheliydim. Kalimbanın tuşlarını işaret ederek üzerindeki sayıları gösterdi. "Bak şimdi, sıralama ortadan başlıyor, sonra bir sol bir sağ olarak yedi ta-

kım halinde devam ediyor, tamam mı? Sadece üçüncü takım üç notadan oluşuyor. Bunda nota bilmene gerek yok, sadece biraz müzik kulağının olması yeterli ki o da sende var gördüğüm kadarıyla.”

“Öyle mi?” diye sordum, ben olsam kendime o kadar güvenmezdim.

Günhan, sorumu hiç takmadan anlatmaya devam etti. “Şimdi notalara bak, altı ve yedi, yanlarında hiçbir işaret yok, gördün mü? Bu, ilk takımdan olduğunu gösteriyor. Sonrakilere bak, bir ve iki, yanlarında kesme işareti var, bu ikinci takımdan olduklarını gösteriyor. Anlıyor musun?”

Aslında karşımda bir tür uzaylı dili konuşuyormuş gibi gelse de onu sinirlendirmemek için, “Sayılır,” dedim. “Peki bu alttan tireler?”

“Onlar duruş.”

“Bunlar hiçbir şey ifade etmiyor,” diye söylendim.

“Çaldığında edecek, söz veriyorum,” dedi. “Şimdi dene, ilk seferinde mükemmel olması gerekmiyor, her şey pratikle mükemmelleşir.”

Haklılık payının yüzde yüze yakın olduğunu göz önünde bulundurarak kalimbaya uzandım. “Nasıl çalınıyor bu?”

“İki elinle tut,” dedi, nasıl tutacağımı göstererek. Ardından arkama geçip bana sarılır gibi kollarını uzatarak ellerini ellerimin üzerine yerleştirdi. Başımı sağ omzumun üzerinden çevirip önce gözlerine şaşkınlıkla, sonra da dudaklarına yutkunarak baktım. Günhan, başıyla kalimbayı işaret ederek, “Bana değil, tuşlara bakacaksın,” dedi. “Bu, el piyanosu.”

Başımı yeniden önüme çevirirken, “Çok sert bir öğrenmensin,” dedim. “Kimsenin favori öğretmenini olmayacağın kesin.”

Başını, yüzümün yanından biraz daha öne çıkarıp bana yan bir bakış atarak yaramazca gülümsedi. “O kadar emin olma.” Başparmaklarını başparmaklarımin üzerine konumlandırıp bastırdı. “Bu şekilde, sadece parmak uçlarıyla bassan yeter. Fazla sert basarsan veya

fazla hafif basarsan ses bozuk çıkar.” Sol parmağımı altıya, sağ parmağımı yediye getirdi. “Buradan başla.”

Notalar benim için hiçbir anlam ifade etmezken yine de bir ekrana, bir tuşlara bakarak ilk sırayı çalmaya çalıştım.

6 7 1' 2' _ 1' _ 4' _ 3' _

“Acele etmene gerek yok,” dedi Günhan sakince. Ellerini ellerimden çekmiş olsa da bana hâlâ fazlasıyla yakın duruyordu. “Müziğe kulak ver,” dedi. “Bu şarkıyı bildiğini biliyorum.”

Başlarda tanıdık bir ses vardı fakat devam ettikçe gerçekten de anlamlı gelmeye başladı. Beşinci tekrarın ardından gözlerim büyürken durdum. “Benim gönlüm sarhoştur.”

Günhan, gururlu bir öğretmen gibi gülümsedi. “Sana söylemiştim,” dedi.

“Yıldızların Altında mı bu?” diye sordum sırtarak. Başını sallayarak onayladı. “Ben az önce üç kelimelik nota mı çaldım?” diye sordum, heyecanla yerimde kıpırdanarak.

Günhan, tekrar başıyla onaylayarak gülümsedi. “Yapabileceğini de söylemiştim, Valkyrie.”

Daha hevesli bir şekilde sonraki satıra çalışmaya başlayacakken telefonum cebimde titredi. Otomatik bir hareketle kalimbayı masaya bırakıp sol elimi cebime attım. Mesajın eniştemden olduğunu görünce yerimde birden dikleşerek huzursuzca Günhan’a baktım.

“Kimden?” diye sordu.

Konuşmak için kelimeleri ve sesimi bulamayarak başımı iki yana salladım. Mesajı bir türlü açamadım. Mesajı açmadığım sürece karşımda binlerce olasılık vardı. Kuzenime bir şey olmuş olabilirdi, başına korkunç bir şey gelmiş olabilirdi, onu kaybetmiş dahi olabilirdik; ama ona hiçbir şey olmamış da olabilirdi, aldığı parayla sadece bir arkadaşını bir borçtan kurtarmaya gitmiş olabilirdi, ani bir çılgınlıkla deliler gibi alışveriş yapıp korkunç bir saç stili ve pahalı kıyafetlerle geri dönmüş olabilirdi, sağ salim bulunmuş olabilirdi. Ama sonsuza

kadar bu anı uzatamaz ve sadece olasılıklara tutunamazdım. Mesajı açmayı daha fazla erteleyemezdim. Mesajı açıp gerçek her ne ise onunla yüzleşmem gerekiyordu. Umudun ne kadar tehlikeli bir duygu olduğunu bir kez daha hatırladım.

Sonra mesajı açtım.

Birden tüm olasılıklar sıfırlandı. Gerçek tüm çıplaklığıyla karşımdaydı.

Merve bulunmuştu. Taksim'de bir evde. Aşırı dozdan bilinci kapalı halde.

Her şey vizelerde başlamış. Altın aldığı derslerle birlikte ders, ödev ve sınav yükü artınca ne yapacağını şaşırmış. Üst sınıflardan biri, ilacının onda olduğunu söyleyerek ona bir hap vermiş. Merve, aslında örnek bir öğrenciydi; davranışlarıyla, notlarıyla, kişiliğiyle, her şeyiyle. Ama herkesin bir kırılma anı vardı. Ailesinden uzak yaşamakta zorlanmış, yalnız kalmış veya hukuk fakültesi onu zorlamış olmalıydı. O anlatmadığı sürece o kadarını bilemezdim. Şimdilik sadece oda arkadaşının ve bulunduğu evdekilerin polise anlattıkları kadarını biliyordum.

Hap, Merve'ye ihtiyacı olan dikkat artışını, çalışma azmini, uzun süre uyanık kalmasına yetecek enerjiyi vermiş. İlk hap her zaman ücretsiz olurmuş. Tuzağa çekilecek yeni kanlar için sadece bir zayıat, ufak bir yem. Bu, aslında yasal olarak sadece kırmızı reçeteyle alınabilen, oldukça da pahalı bir ilaç. Ondan "Rita" kod adıyla bahsediyorlarmış. Fakat kampüste ilacın bir piyasası varmış, yasal olmayan yollarla satıcıları ve alıcıları... Ve sınav haftalarında ilacın fiyatı tavan yapıyormuş. Tam bir kara borsa. Ya da tam bir bataklık.

Merve'nin bilmediği şey ise bu hapin bağımlılık yaptığı imiş. En oğta hiçbir sorun yokmuş, mucizevi gibiymiş, kullanan öğrenciler bundan "çalışma hapi" ya da "kolay AA" diye bahsediyorlarmış. İşin gerçek yüzü sonradan yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamış. Merve, kendini bağımlı olmadığına ve istediğinde bunu bırakabileceğine inandırmış, sadece ihtiyaç anında kullanacağına dair kendine yemin

etmiş. Tıpkı her bağımlı gibi. Fakat gittikçe bağımlı olmuş. Aslında bağımlılığı, fizikselden ziyade daha çok zihinsel olarak hissediyormuş. İlacı kullanırken aşırı enerjik, neşeli, dikkatli, rahat iken ilacın etkisinin geçtiği düşüş anlarında aşırı yorgun, depresif, dikkatsiz ve endişeli hissetmeye başlamış. Bu, gün geçtikçe daha da artmış. Finallerde tavan yapmış, aslında bütlere kalmamış olmasına rağmen sırf bunu ailesinden saklamak için bütlere kaldığı yalanını söyleyerek kendini iyileştirmeye çalışmış. Yine de uzun süre dayanamamış. Okula tekrar döndüğünde, güvenli ortamından çıkıp yine rekabet ortamına girince tavan yapan endişelerini durdurmak için hapa geri dönmüş. Kampüsteki arz ve talepten bulunması zorlaşan hapın fiyatı gün geçtikçe artmış ve Merve'deki paranın da suyu çekilmiş. Devamını tahmin etmek çok zor değildi, artık paraya neden ihtiyacı olduğunu öğrenmiştik. Oda arkadaşının dediğine göre Merve, "İleride avukat olunca aldığım parayı yerine geri koyarım," diye kendini ikna etmiş. Yasal olmayan bir hap, hukukçu adayı bir kızı yasal olmayan başka eylemlere sürüklemiş.

Ailesini soyup kaçınca okulunda çok kolay bulunabileceğini fark ettiğinden bir süre Taksim'deki bir arkadaşının evinde kalmaya karar vermiş. Zamanla ilacın etkileri azalmış ama yan etkileri ve yoksunluk belirtileri aksine tırmanmış. Bu, bağımlılığın vahşi yüzüydü. Bağımlı olduktan sonra ilk zamanlar kadar iyi hissetmez ve her seferinde daha fazlasına ihtiyaç duyarsınız. Daha fazla, daha fazla ve daha fazla... Bunun sizi içten içe tükettiğini bilmeden... Beyninize ne kadar hasar verdiğini bilmeden... Her şeyin fazlası zarardı, hiçbir bağımlılık güzel olamazdı. Sonuç olarak fark etmeden içine düştüğü bu bataklık, onun bir gün yabancı bir evde fazla dozdan bilinci kapalı bir şekilde bulunmasına neden olmuştu. Arkadaşı ne yapacağını bilemeyince ambulans çağırmış, olayın iç yüzü anlaşıncı hastaneye polis çağırılmış ve polis de zaten aranmakta olan kayıp kızı tanıyıp ailesine haber vermiş.

Hastane koridorunda, herkesten uzakta öylece oturuyordum. Nerede olduğumun kısmen farkındaydım. Etrafımdaki sesler bir camın arkasından geliyor gibiydi, insanlar sanki hızlı çekimdeymiş gibi bulanık bir şekilde kayıp gidiyorlardı. Kendimi bir tür ağır çekimin

içine hapsetmiş gibiydim. Bir sorun olduğunu daha öncesinde fark etmiş ama ne olduğunu anlamakta çok geç kalmıştım.

Kuzenimin bu hapa başlama zamanının, benim Türkiye'ye geliş zamanımın sonrasına denk düştüğünü yutkunarak fark ettim. Daha birçok gözden kaçan detay vardı. Uzun süredir burada sayılmazdım ama lanetimi düşündüğümde... Lanetim uzun zamandır uykudaydı. Ve şimdi uyanmıştı. Kafasını uykusundan kaldırdığında karşılaştığı bu yabancı ortama alışmak ve adapte olmak için kendine bir süre tanımişti. Her geçen gün güçleniyor ve yükseliyordu. Ne kadar ileriye gidebileceğini damarlarımda hissedebiliyordum. Kanım sanki fokurduyor gibiydi. Beyin dalgalarım, tsunami dalgaları gibi kıvrılıyor ve direkt olarak bana çarpıp boğulmama neden oluyordu.

Benim yüzümdendi.

Nasıl başlamış olursa olsun, kimin veya neyin etkisiyle olursa olsun...

Benim yüzümdendi.

Detaylar ne kadar farklı olursa olsun, nereye varacak olursa olsun...

Fark etmezdi. Başlangıçtan sonuca kadar olan süreçte karşılaşılan hiçbir şey fark etmezdi. Çünkü benim yüzümdendi.

Günhan, kendimi suçlu hissetmemem konusunda beni defalarca uyarmıştı ama yapamıyordum. Böyle devasa bir sorumluluğu bir anda üzerimden atamıyor, ta buraya kadar taşıyıp getirdiğim lanetin sonuçlarını görmezden gelemiyordum. Önce Günhan'ın babası, şimdi Merve... Sırada kim vardı? Bu kahrolası lanet, beni ne zaman alacaktı?

Her şey benim yüzümdendi.

"Umut?"

Omzuma bir elin dokunmasıyla, girdiğim transtan yerimde sıçrayarak çıktım. Kafamı kaldırıp elin sahibine baktım. Günhan'dı, peşimden gelmiş olmalıydı.

"Burada ne yapıyorsun? İyi misin?" diye sordu. Daha çok beni konuşturmaya çalışır gibi bir hali vardı, zira iyi olmadığım her halimden belliydi. "Umut, sakın..."

"Benim yüzümden," dedim, lafını keserek. Zaten ne diyeceğini de gayet iyi biliyordum. Diyeceği hiçbir şey, benim bu şekilde hissetmem engel olamayacaktı. Ben o sınırı çoktan geçmiştim artık, dönüşü de yoktu.

"Hayır," dedi usulca. Benimle yüz yüze gelene kadar oturduğum bekleme sırasının karşısında çömeldi. Omzumdaki elini dizimin üzerinde elime indirerek elimi tuttu. O tutana kadar ellerimin nerede olduğunu farkında bile değildim. O tuhaf transın içinde kendimi tamamen yitirmiştim, geri bulmakta da zorlanıyordum.

"Anlamıyorsun," dedim, başka bir şey demesine fırsat vermeden. "Anlamıyorsunuz. Bu bir oyun değil, rol değil, ilgi çekmek için yapılmış bir şey değil. Bu gerçek. Ben bunu biliyorum, ben bunu yaşıyorum, hissediyorum. Kanımda." Boştaki elimi, diğer koluma götürüp sweatshirtümün kolunun içinden ön koluma tırnaklarımı geçirdim.

Günhan, gözlerini korkuyla koluma indirdi. Bir süredir kesmediğim tırnaklarım beklemediğim kadar keskindi. Günhan, sweatshirtümün kolunu aceleyle sıyırdı. Tırnaklarımı geçirdiğim yerde, hilal şeklindeki izlerden incecik kan sızıyordu. Günhan, bileklerimi tuttu, başparmaklarıyla beni avuturcasına bileklerimin nabız noktalarını okşadı. Kollarımda yer yer yanık izleri vardı, buruşuk deri hiçbir zaman kendi kendine düzelmeyecekti.

"Sen de anlamıyorsun," dedi, daha keskin bir sesle. "Sen lanetli falan değilsin, Umut. Yalnızca çok fazla travma atlatmış, yaralı ve fazla iyi niyetli bir kızsın. Tüm bunlar sadece sana denk geldi ve sen kaldıramadın. Sadece bu, Umut. Lanet değil, seninle ilgili değil; sadece kader."

"Hayır!" diye ısrar ettim. "Kuzenim orada ölü gibi yatıyor. Doktorlar hakkında net bir şey söyleyemiyor."

"Kes artık, Umut!" Günhan, sonunda sabrını tüketmiş gibi sesini yükseltti. "Bunların hiçbiri senin yüzünden olmuyor; bunlar sana

oluyor, anlıyor musun? Eğer bir lanet varsa bile bunun sebebi sen değilsin. Bu hayat, Valkyrie. Hayat böyledir. Her gün onlarca kişi ölüyor. İnsanız biz; doğar ve ölürüz, bazen büyüyemeyiz bile. Anlamak mı istemiyorsun? Bunun seninle bir ilgisi yok! Her an her şey olabilir, seninle hiç tanışmamış olsaydım bile şuradan çıkıp öylece ölebilirdim. Dışarıda onlarca ölüm tehlikesi var ve hiçbirinin sebebi sen değilsin. Başına gelen her şeyden kendini sorumlu tutmayı kes!”

Derler ki inkâr, kabullenme yolunda sadece bir aşamadır. Ama ben o aşamayı asla geçemiyordum. Gözlerim dolarken bileklerimi Günhan'ın ellerinden kurtarıp ayağa kalktım. Ve kaçtım. Her şeyden. Ama kendimden kaçmam imkânsızdı. İnkâr ettiğim her şey ve lanetim peşimden gelirken hastane koridorlarından koşarak kaçtım. Sonunda acilin kapısından dışarı fırladım.

Serin havayı içime çekerek soluklandım. Zayıflığım beni yorgun düşürüyor, bu kadarcık koşuda bile soluk soluğa kalmama neden oluyordu. Beni yavaş yavaş öldüren de bu lanetim miydi, yoksa ben miydim bilmiyordum. Gerçi lanetim de bana ait olduğu müddetçe cevabın hangisi olduğunun hiçbir önemi yoktu.

Henüz 21 Mart gelmemişti, resmî olarak kıştan çıkmamıştık, bahar dönümüne çok az kaldığı halde hâlâ hava erkenden kararıyordu. Akşamüzeri loşluğu, serin havayı daha da depresif yapıyordu. Sanki her yer gri, soğuk ve yalnızdı.

Ben kaçtıkça Günhan peşimden geldi. Acilin kapısından çıkıp soluklanmak için durana kadar onu duymamıştım. Şimdi peşimdeki varlığını hissediyor ama sözlerini net olarak duyamıyordum. Nabzım kulaklarımda atıyordu. Etraftaki seslerin hiçbirisi net değildi. Kafamda sürekli beni suçlayıp duran bir ses varken, çevreme kulak vermem de zaten imkânsızdı.

“Beni yalnız bırak!” diye bağırdım peşimdeki Günhan’a. “Ne zaman ne olacağı belli değilse benden uzak dur! Sana da zarar vermek istemiyorum.”

Durmadı, beni bırakmadı. Ben de durmadım, önüme bile bakmadan yalnızca kaçmaya devam ettim. Gözlerim yaşlarla dolmuşken

her şey buğulu görünüyordu. Ve her şey de o zaman oldu. Peşimden gelen yalnızca inkâr ettiklerim ve Günhan değildi. Lanetim de peşimden gelmişti, her zaman olduğu gibi.

Hastanenin otoparkını geçtiğimi ve Günhan'a söz geçirmeye çalışırken otoparkın yanından geçen otoyolun tam ortasında durduğu mu çok geç fark ettim. Bir çift far vurdu gözlerime. Aniden kilitlendim, tüm uzuvlarım birden dondu. İnsanların her zaman, üstlerine araba gelirken neden kaçmak yerine durup baktıklarını merak ederdim. Nedenini o gün öğrendim. Şoka girmiş, kilitlenmiş ve hareket edemez olmuştum. Farlar gittikçe daha da yaklaşırken ve korna sesleri bir camın ardından gelirmiş gibi bir tonla kulaklarıma ulaşırken gözlerimi bile kırpamıyordum.

Her zaman ölmek istediğimi düşünürdüm. Ancak bunun tek nedeni aslında sevdiğim insanları kendimden kurtarmak istememdi. Ölmeyi hiçbir zaman gerçekten istemezdim. Zaten ölüm, benim için kolay bir kaçış olurdu. Orada öylece durmaktan ve yaklaşan ölümümü kucaklamaktan başka çarem yoktu. Hissettiğim kadar uzun bir an bile değildi, aslında her şey çok hızlı oluyordu ama beynim, yine kehribarın içinde hareket ediyormuşum gibi her şeyi yavaşlatmıştı.

Beklediğim darbe hiçbir zaman gelmedi. Korkunç korna sesi kesilirken araçtaki sürücü hızla direksiyonu kırdı. Bana çarpmamak için direksiyonu kırınca, süratli aracın kontrolünü bir anlığına kaybetti. Eski anılarımin en korkuncu gözlerimden hızla geçti. Günhan, yolun kenarında durmuş, yoldan çekilmem için bana bağıırıyordu. Ama ben gözlerimi araçtan ayıramıyordum. Sonunda araç, yoldan fırladı, geliş şeridi ile aradaki çimenliği aşp karşı şeride girdi, yüz seksen derece döndükten sonra çimenlikteki elektrik direğine çarparak durdu.

Bir anda tüm trafik durdu. Fırtına öncesi sessizlik gibi kısa bir sessizlik oldu. Sanki tüm dünya o an susmuştu. Kendi lanetim beni teğet geçmişti. Avuçlarımı yavaşça kaldırıp ellerime baktım, ellerim sanki kana bulanmış gibi geldi. Kafamı kaldırdığımda aracın çarptığı direk, üzerime doğru geliyordu.

Daha önce hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim. Bu direklerin basit çubuk krakerler gibi paramparça olabileceklerini hiç bilmiyordum. Direk, elektrik tellerine takılarak parçalara ayrıldı, bazı telleri beraberinde getirdi, sonunda tam yanıma düşerek parçaları etrafa saçıldı. İrkilerek geriye sıçradım, sonunda hareket kabiliyetimi geri kazanmıştım. Kopan elektrik telleri, saldırgan yılanlar gibi etrafta boşa salınıyordu. İnsanlar çığlıklar atarak etrafta kaçıyordu. Kimileri kaza yapan araca doğru koşuyordu. Lanet, beni bir kez daha es geçmişti. Lanetim bana dokunmuyordu.

Şaşkınlıkla dönüp Günhan'a baktım. Artık yolun kenarında ayakta durmadığını fark ettim. Yerdeydi. Bacağına direkt kopmuş kocaman bir parça saplanmıştı. Hareketsizdi, gözleri kapalıydı ve etrafında gördüğüm kanın, akşamın loş ışığında gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu anlayamıyordum. Sonra aniden yoldaki tüm ışıklar söndü, yolun karşısındaki dükkânlar ve evler hızla karanlığa gömüldü. Gökyüzü bile daha koyuydu şimdi. Ardından karanlığı yaran bir çığlık duydum.

Sonra çığlığın benden geldiğini fark ettim.

Bir iki adım attım, kendimden geçmiş gibi çığlık atarken yalpaladım. Bir an sonra kendimi sırtüstü yerde buldum. Görüş alanımda sadece gökyüzü ve yıldızlar vardı. Gözlerim beni yanıltıyor olmalıydı çünkü yıldızlar yere inmiş gibiydi, etrafımda dönüyorlardı. Tanıdık bir melodi duydum.

Bu yıldızlı gökler ne zaman başladı dönmeye?

Kimse bilmez.

Kimse bilmez.⁷

Sonra ben de aniden karanlığa gömüldüm.

⁷Mehmet Güreli-Kimse Bilmez (yn.)

16.03.2019

Gözlerimi beyaz bir odada açtım. Gözlerim, uzun zamandır karanlıkta kalmış gibi tepki verdi ışığa. Gözbebeklerim ışığa alıştıkça odanın aslında ilk anda sandığım kadar beyaz olmadığını fark ettim. Görüşüm netleşirken hatıralarım hâlâ bulanıktı. Bulunduğum yer, bir hastane odasına benziyordu. Burada ne yapıyordum?

Gözlerimi kırıştıtarak hafifçe doğruldum. Hiçbir kablo veya boruya bağlı değildim, herhangi bir aletten bipleme sesleri de gelmiyordu. Odanın duvarları ekruydu, süpürgeliklere doğru bir bandın ardından bej rengine dönüyordu. Pencerenin önündeki tekli koltuğun rengi bol sütlü kahve gibiydi. Yatak örtüleri gökyüzü mavisiydi. Başımı kapının olduğu duvara doğru çevirdim, sonra sağ tarafımdaki sandalyede oturan genç kıızı fark ederek irkildim. Onun kim olduğunu anladığımda gözlerimi şüpheyle kıstım.

“Martha?”

Martha, yüzüne yayılan bir gülümsemeyle bana baktı. “Merhaba, kuzen.”

Gördüklerimin hayal mi yoksa gerçek mi olduğundan emin olmayarak, “Öldüm mü?” diye sordum, bir yandan da kafamı, kollarımı kontrol etmeye başladım. Elimini ön bacağıma koyduğumda aniden her şeyi hatırladım.

Bir anlığına donup kaldım. Anılar birden hücum ederken hissettiğim acı neredeyse fizikseldi. Nefes alamadım. O an Martha'nın neden burada olduğu veya gerçekten burada olup olmadığı umurumda bile değildi. Düşündüğüm tek bir kişi vardı. Farkına varmadan ve hiç istemeden yavaşça âşık olduğum, zarar vermekten en çok korktuğum...

"Günhan?" diye sordum. "O nerede?"

Kısmen kaymış bir şekilde üzerime örtülü pikeyi, elim ayağıma dolaşarak itekledim. Bacaklarımı yataktan aşağıya sarkıttığımda ayaklarımda sadece çorap olduğunu gördüm. Kıyafetlerime asla uymayan neon pembesi çoraplarım, bana neredeyse sırtıyorlardı. Koyu renk kıyafetlerimin aksine çoraplarım hep rengârenk ve sevimli olurdu. El yordamıyla yatağın altında botlarımı aradım ya da herhangi bir hastane terliği. Ama hiçbir şey yoktu. Odayı hızlıca tararken kapının solundaki tek kapılı dolabı fark ettim.

Çoraplarımla yere basarak ayağa kalktım. Birden dengemi koruyamayarak olduğum yerde yalpaladım ve yatağa tutunmak zorunda kaldım. Martha, yerinden hızlıca doğrularak beni diğer kolumdan tuttu. "Bekle, dur. Ne yapıyorsun? Hâlâ sakinleştiricilerin etkisinde-sin. Uzun zamandır uyuyorsun, hemen ayağa kalkamazsın."

Uzayda altı ay kalmış değildim ya, birkaç adımdan sonra alıştım. "Günhan'ı görmem lazım," dedim, yeniden ayakta durmaya yeltenirken.

Martha, beni ısrarla tutmaya devam etti. "O iyi, merak etme. *Kimse ölmedi.*"

Son iki kelimeye özel vurgusu ile alçalan sesi, beni harekete geçirdi. Başımı çevirip ona baktım. "Sen gerçekten Martha'sın."

"Başka kim olacaktım, aptal?"

Tekrar oturmama yardım ederken, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Annen nasıl izin verdi?"

Buruk bir ifadeyle gülümsedi. Yeniden kalkmayacağımdan emin olunca yanıma oturdu, her an beni tutmaya hazır bir şekilde tem-

kinliydi. "Annemin hastalığı nüksetti. Var olmayan şeyler görüyor, duyuyor ve onlara körü körüne inanıyor. Gün ortasında sokağa çıkıp bağırarak bizim öldüğümüzü söylüyor ve insanlardan yardım istiyordu. Sakın kendini sorumlu tutma, bu hastalık senden önce de vardı, herkesten gizliyorduk. Ama son zamanlar inanılmaz bir boyuta taşındı, ilaçlarını almayı reddetti ve bize de saldırmaya başladı. Bu yüzden onu hastaneye yatırmak zorunda kaldık, oradan da bakımevine sevk edildi. Buraya gelmem ise başka bir nedenden. Öncelikle geçmiş doğum günün kutlu olsun, kuzen."

Teyzemle yaşadıklarımın sonrasına bile içimdeki empati ve acıma ya engel olamadım. Martha, onun bazı 'ek' hastalıkları olduğundan bahseder ama asla detay vermezdi, sadece bunlar nedeniyle annesinin bazı davranışlarını mazur görmemi isterdi. Uzun bir süre boyunca da öyle yapmıştım, aslında Walpurgisnacht'ta yakılana kadar her şey tahammül edilebilir düzeydeydi. Onu başımı sallayarak dinledim, sadece son cümlesinde hafifçe dudağımı kıvrarak gülümsedim. "Umarım bakımevinde daha iyiye gider," diyerek hem dileğimi seslendirdim, hem de onun doğum günü kutlamasını duymazdan geldim. "Rich nasıl?"

"Gayet iyi. Üniversiteye gidiyor." Kısa bir süre duraksadı. Gözleri kapıya daldı, sonra başını hızla sallayıp bana döndü. "Umut, dinle... Doğum gününden sonraki gün teyzemin, yani annenin avukatı bizi buldu. Alman vatandaşı olarak son ikametgâhın bizim ev görünüyormuş. Sana devretmesi gereken bazı banka hesapları ve mülk olduğunu söyledi. Neler olduğunu veya ne kadar olduğunu bilmiyorum, avukat daha detaylı bilgi verecektir, sanırım annen ve baban, üniversiteyi şehir dışında veya yurt dışında okumak isteyebilirsin diye sana eğitim hesabı açmış, aynı şekilde Barış'a da... Ben sadece bunu haber vermek, senin iyi olduğunu görmek için geldim fakat seni böyle bulmayı aklımın ucundan bile geçirmezdim. Halan telefonlara çıkmayınca sonunda eniştene ulaşabildim, ben Türkçe bilmediğimden, o da Almanca bilmediğinden dil konusunda biraz takıldık ama sonunda anlaştık ve o da beni buraya yönlendirdi. Sana biraz para getirdim, Almanya'ya dönecek kadar paranın olmayabileceğini tahmin ettim. Merak etme, benim param değil; avukat, sana teslim etmem için verdi, istediğin zaman gelip işlemleri yapabileceğini söyledi."

"Ben o paraya dokunamam," dedim, Martha konuşmasını bitirdiğinde. "Benim yüzümden hayatlarından oldular, Martha. Bunu nasıl yaparım?" O parayı ne yapacağım, kullanmaya hakkımın olup olmadığı ve kullanırsam nasıl bir insan olacağım konusu, her zaman aklımda bir köşesinde ve endişelerimin arasındaydı. Nihayet on sekizime girdiğimden bu, artık yüzleşmem gereken bir mevzuymuştu.

Martha, uzanıp elimi tuttu. Direkt olarak gözlerimin içine baktı. "Senin ölüm getirdiğine veya birilerinin ruhunu çalarak yaşadığına asla inanmadım, Umut Hida. Korkunç şeyler yaşadın ve insanlar sana acımasız davrandı. Ama ellerinde kimsenin kanı yok. Ailemizde biraz delilik vardır ama cadılık asla. Eğer kendini, tersine inanmaya ikna edebilirsen her şeyin nasıl değiştiğini de görebilirsin."

"Bunu yapamam-"

Martha, başını iki yana sallayarak lafımı kesti. "Yapabilirsin. Hayatını yaşamak hakkın. Ölülerin dünyasında yaşamayı bırak artık. Orada çok uzun zaman geçirdin. Neler yaşadığını, nasıl hissettiğini kimse tahmin edemez ama geçmişi artık geride bırakmanın zamanı geldi. Ailen, senin için gelecek hayalleri kuruyor ve bunun için sana maddi destek hazırlıyordu. Onların bu arzusunu görmezden gelemezsin. Yukarıdan baktıklarında seni böyle görmek istediklerini hiç sanmıyorum. Eğer istersen, Barış'a açtıkları hesabı bir hayır kurumuna bağışlayabilirsin, birilerine umut olursun. Hem..." Yeniden kapıya baktıktan sonra gülümseyerek bana döndü. "Hem burada da doğduğun hayatlar gördüm. İyi yönde... Kapının dışında, koridorda bekleyen arkadaşların var, Umut. Akraban olmadıkları için refakatçi olarak sadece beni aldılar."

Bir yanımda onu reddetmek için tetikte beklerken, diğer yanımda içten içte onun dediklerini kabul etmek istiyordum. Teyzemin davranışları bir şekilde açıklığa kavuşmuş olsa da Merve'ye olanlar konusunda dolaylı yoldan kendimi sorumlu tutuyordum. Ve Günhan... Onun başına her ne geldiyse bunda kesinlikle sorumluluk, yüzde yüz oranında bendeydi. Benim peşimden gelirken, benim yüzümden ona zarar gelmişti.

Önce ceplerimi, sonra yatağı yoklayarak telefonumu aradım. En azından grupta bir bilgi olmalıydı. “Telefonum nerede?” diye sordum, aramaya devam ederken. “Ne zamandır uyuyorum ben? Ne oldu?” Panik, içimde hızla yükselirken, ses tonum da orantılı olarak yükselmeye ve sorularım sıklaşmaya başladı. “Orada ne oldu? Günhan nerede? Neyi var? Neden ondan hiç bahsetmiyorsun, Martha? Ona ne oldu?!”

Artık çılgılığa dayanan sesim nedeniyle odaya bir hemşire ansızın daldı. Martha, elini kaldırarak ona, her şeyin yolunda olduğunu anlatmaya çalıştı. Hemşire kapıda hazırda beklerken, Martha yeniden bana döndü. “Sana söyledim, Günhan iyi. O da başka odada. Sen kendini kaybedince etraftaki insanlar, ikinizi de hastaneye taşımış. Hastanenin hemen yanında olduğunuz için çok şanslıydınız. Sana sakinleştirici vurmak zorunda kalmışlar, sürekli bağılıyor ve anlamsız şeyler söylüyormuşsun. Merak etme, bir buçuk gündür falan uyuyorsun. Bugün 16 Mart, Cumartesi.”

“Ne dediklerini anlamıyorum,” diye söylendi biri kapıdan. Sinem’di. “Lise Almancası hiçbir işe yaramıyor.”

“Kavga ediyorlarmış gibi geliyor kulağa,” dedi Ali.

“Almanca kulağa öyle gelir,” dedi Yağız.

Türkçeye geçerek, “Ben iyiyim,” dedim hemşireye bakarak. “İçeri gelebilirler mi?”

Hemşire ilk önce beni kontrol etti, sonra da çocukları içeri aldı. Kapıdan ilk giren Sinem oldu, ardından da Ali ve Yağız.

“Çok korktuk,” dedi Sinem, bana beni inciteceğinden endişelenir şekilde hafifçe sarılarak. “İyi misin?”

“Ben iyiyim,” dedim hızlıca. “Günhan nasıl?”

“İyi,” dedi Ali ama Yağız’la bakışmaları gözümde kaçmamıştı. “Arada bir onu da kontrol ediyoruz.”

“Ne oldu?” diye sordum, hepsine tek tek bakarak. “Bir şey oldu ve bana söylemiyorsunuz. Sinem, sen söyle, ne saklıyorsunuz?”

"Bir şey saklamıyoruz," dedi Sinem ama ben onu yeterince tanıyordum. Yalan söylüyordu.

"Doğruyu söylüyoruz," dedi Yağız. "Günhan iyi. Ama hiçbir akrabası gelip refakatçi olmayı kabul etmedi, babası hepsini küstürmüş, uzaktaymışlar, işleri varmış falan filan, bir sürü bahane."

Dudaklarımı birbirine bastırarak rahatsızca kıpırdandım. Belki ondan bir bilgi alabilirim diye yanımda oturan Martha'ya baktım. Ellerini kaldırarak, "Ich verstehe nur Bahnhof⁸," dedi. Zaten Türkçe bilmiyordu.

"Botlarım nerede?" diye sordum. Martha, kapının yanındaki dolabı gösterdi.

Doğrulup bu sefer ayaklarımın üzerinde sallanmadan durabilmeyi başardım. Martha, arkamda her an tetikte bekliyordu fakat yürümek için ona ihtiyacım yoktu. Birkaç adımdan sonra daha rahat yürüyebiliyordum. Botlarımı, diğer kişisel eşyalarımınla birlikte dolapta buldum. Botlarımı hızlıca ayaklarıma geçirip bağcıklarını aceleyle bağladım. Katlanmış montumun üzerinde duran telefonumu cebime atıp, montumu orada bırakarak kapıya yöneldim. Kimse beni durdurmadı, durdurabileceklerini de sanmıyordum. Arkamdan İngilizce konuşmalar duydum; çocuklar, Martha'yla anlaşabilmek için İngilizceye geçmiş olmalıydı.

Koridorda karşılaştığım ilk hemşireye Günhan'ı sordum. Bilmediği için beni kat danışmanına yönlendirdi. Koşar adımlarla danışmaya vardım. Koridorun sonuna doğru, solda kalan odalardan birini gösterdi. Henüz koşacak kadar gücüm yoktu. Normalde de yetersiz beslenirdim fakat şu iki gündür herhangi bir şey yememiştim. Günhan'ın olduğu odanın kapısına vardığımda oldukça yorgun hissediyordum. Kapıyı açmadan önce soluklanıp kendimi hazırladım. Kapının ardında neyle karşılaşacağımdan ölesiye korkuyordum. Herkes onun iyi olduğunu söyleyip duruyordu ama kendi gözlerimle görmeden asla inanmazdım. Sonunda kendimi yeterince hazır hissettiğimde kapının kulpuna uzandım.

⁸"Ben sadece tren istasyonunu anladım." Bu, 'olaya Fransız kalmak' anlamına gelen bir Alman atasözüdür. (ym.)

Günhan, benim uyandığım odanın bir benzerindeydi. Yatakta sargılı bir bacakla yatıyordu. Bacağının yüksekte durması için altına yastık koymuşlardı. Onun dışında hiçbir şey olmamış gibi sırtını, yatağın yükselttiği baş kısmına dayamış bir şekilde kitap okuyordu. "Günhan?" diye seslendim sorarcasına. Ona doğru tereddütlü birkaç adım attım. Kapı ardımdan pat diye kapanınca sıçradım.

Günhan, kitabını indirip bana baktı. Şefkatli bir ifadeyle gülümsedi. "İyiyim, Valkyrie. Savaşçılar o kadar kolay yenilmez."

Gözlerimin dolması, yine şiddetle sarsılarak ağlayacağımın habercisiydi. Birkaç adım daha ilerleyerek yatağa, onun yanına vardım. "Öldün sandım," dedim boğuk bir sesle. "Seni de öldürdüm sandım." Bacağına dokunmamaya özen göstererek boynuna sarıldım.

"Sen kimseyi öldürmedin," dedi Günhan, kararlı bir sesle.

"Ama sana ne yaptığıma bak!"

Günhan, kitabını bir yana bırakarak sarılışıma karşılık verdi. "Bunu sen yapmadın, Umut. Sana söyledim, tüm bunlar senin yüzünden olmuyor; sadece sana oluyor, senin etrafında oluyor. Dışarıda binlerce insanın başlarına her gün talihsizlikler geliyor."

"Merve?" diye sordum ağlamaya başlarken.

"Henüz uyanmadı ama durumu iyi. Söz veriyorum, uyanacak."

"Nasıl?" diye sordum geri çekilip ona bakarken. "Nasıl söz verebiliyorsun?"

Günhan, sevgiyle gülümseyerek gözyaşlarımı sildi. "Senin bu lanetinle ilgili bir fikrim vardı. Sonra biraz araştırdım ve bir şey buldum," dedi ve okuduğu kitabı gösterdi. "Seni bu lanetten kurtaracağım, Umut Hida, ağlama artık."

Ama ben daha çok ağlamaya başladım. Bu haldeyken bile beni nasıl düşündüğünü anlayamıyordum. Böyle bir sevginin var olabileceğini bilmiyordum ve dahası, birinin beni böyle bir sevgiyle sevebileceğine asla inanamıyordum. Günhan'ı hak edip etmediğimden emin değildim ama onu aynı sevgiyle, hatta daha fazlasıyla sevmek için çabalayacaktım ve işin gerçeği, seviyordum da.

17.03.2019

Hastaneden taburcu olmuştum ama Günhan'ı hâlâ gözetim altında tutuyorlardı. Refakatçisi olarak onunla kalıyor, her şeyine koşuyordum. Bir yandan da gidip gidip Merve'yi kontrol ediyordum. Arkadaşlarımız bugün yeniden gelmek üzere dün evlerine gitmişlerdi, artık uyandığım için daha rahatlardı. Martha ise vedalaşmamızın ardından otele dönmüş, oradan da havaalanına gitmişti; okulunu ve annesini daha fazla ihmal edemeyeceğini söylemişti. Bana en az üç kişinin yol masraflarını karşılayacak kadar para bırakmıştı, dövizin ne zaman yükselip ne zaman düşeceğinden emin olamadıkları için avukatla birlikte işlerini garantiye almak istemişlerdi.

Günhan, yatakta bacaklarını uzatmış bir şekilde kitabını okumaya devam ediyordu. "Bu çok ilginç," dedi. "Tıpkı benim düşündüğüm gibi."

Serbest bıraktığı saçlarıyla oynamayı bırakıp başımı ona çevirdim. "Artık anlatacak mısın?"

Yarım bir şekilde gülümsedi. "Bir şeyleri anlatmak konusunda işi nasıl yokuşa sürdüğümü bilirsin."

"Beni oyalıyorsun," dedim sitem edercesine.

"Sadece biraz," dedi. "Dinlenmen lazımdı." Kitabını kenara bırakıp bacağını oynatmadan sadece gövdesini bana doğru hafifçe çevirdi.

"Kuzeninle tanıştım, Martha'yla. Biraz sana benziyor. Biraz konuştuk ve onun da benimle hemfikir olduğunu anladım."

"Ne konuda?"

"Evren," dedi, inanılmaz bir sırdan bahsediyormuş gibi. "Dinle, Umut. Dalga geçmiyorum ve kesinlikle ciddiğim. Evrene ne mesaj verirsən sana misliyle geri döner. Bazıları buna 'çağırarak' der. Bazıları da 'çoğaltmak' diye bahseder. Sen neyi çağırırsan o gelir, o çoğalır. Doğu mistisizmine göre sen ne hükmü verirsən üç misli sana döner."

"Hiçbir şey anlamıyorum," dedim kaşlarımı çatarak. "Neden bahsediyorsun?"

"Valkyrie, sen, kendini gerçekleştiren kehanetten muzdaripsin. Kendini Ölümgetiren olduğuna öyle bir inandırmışsın ki bu zamanla kendini gerçekleştiren bir kehanete dönüşmüş. Sana, etrafındaki ölümlere senin sebep olduğunu söylemiyorum, seni suçlamıyorum, sen sadece bir dizi talihsiz tesadüfler arasında kalmışsın ama sana şunu diyebilirim ki bu kehaneti tersine çevirmen mümkün. Bunu sadece sen yapabilirsin."

"Kehanet mi? Cadı olduğuma inanmayan sen, kehanete mi inanıyorsun?"

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Bu öyle bir şey değil. Bu, daha karmaşık bir şey ve düşündükçe daha da mantıklı geliyor. Mesela bazı insanlar suşi yemeden önce kendilerini bunun iğrenç bir şey olduğuna inandırırılar ve buna inanarak yediklerinde, daha tadına bile varmadan kusmaya yeltenirler. Aslında burada yapılan suşilerin çoğunda çiğ balık yoktur ve yosunun tadı da balığa benzer ama onlar kendilerini bunun tersine bir kere inandırmışlardır artık. Örneğimi anlıyor musun?"

Başımı sallayarak, "Galiba..." dedim. Hâlihazırdaki durumum için tuhaf bir örnekti ama ne demek istediğini yavaş yavaş anlıyordum. Ben hiç böyle düşünmemiştim.

"Etrafındaki insanların baskısı da seni böyle düşünmeye itmiş, o yüzden kendini suçlama. Ama bu inancını tersine çevirirsen kehaneti

de tersine çevirebilirsin. Ölüm getirdiğine değil; insanlara umut ve şifa getirdiğine inanır, evrene bu mesajı verir ve bunu çoğaltırsan kehanet de bu yönde değişir. Bu yönde birçok ilginç tecrübe var. Bazı yazarlar bu inanç yöntemiyle ünlü olduklarını anlatmışlar. Bu iki yönlü bir kehanet, nasıl kullanacağın tamamen senin inancına bağlı. Olumsuzlukları çekersen olumsuzluk gelir ama olumluları çekersen olumlu şeyler gelir.”

“Bu çok saçma,” dedim.

“Saçma olduğuna inanırsan saçma olur,” dedi gülümseyerek. “Hadi ama Umut, sadece bir dene. Ne kaybedersin ki?”

Bir yandan haklıydı, zaten yeterince batmış durumdaydım. İçimden *mantıklı olduğuna inanırsan mantıklı olur*, diye Günhan’ın lafını tamamladım. Aslında çok iyi anlıyordum, oldukça basit bir sistemdi. Daha önce benzer olayları çokça duyduğumdan da son derece emindim. Sadece olumsuzluğa takılmak gerginliğe, gerginlik mide bulantısına ve mide bulantısı da sınavda başarısızlığa yol açabilirdi mesela. Ana fikrini kapmıştım.

“Pekâlâ,” dedim nihayetinde. “Ama eğer sonucunda iyi bir şey olmazsa o zaman başının etini yerim, bilesin.”

Günhan, elini uzatıp yanağıma koydu ve başparmağıyla gözümün altını okşadı. “Güzel şeyler zaman alır, Umut. Sabret ve inancını kaybetme.”

“Ama bu haksızlık,” diye yakındım. “Neden kötü şeyler bir biri ardına hızla gelirken güzel şeyler zaman alıyor?”

“Hmm...” diye durakladı ve gözlerime bakarak, “Sanırım kıymetini bilelim diye,” dedi.

Güzel şeylerin kıymetini, kötü şeyler olmadan da bildiğimden emin olduğum halde onunla tartışmak yerine sadece sessiz bir kabullenişle iç çektim. Fark ettim ki gerçekten de düşündükçe mantıklı geliyordu. Belki de sahiden benim bir kendini gerçekleştiren kehanetim vardı.

“Tamam,” dedim kendi kendime. Sonra yanağıma Günhan’ın eline iyice yaslardım ve rahat bir nefes aldım. “Yapabilirim.”

Günhan, elini indirip elimi tuttu. "Saçma bir şey demişken..." derken bileğindeki siyah tokayı, tuttuğu elimin bileğine geçirdi.

"Bu nedir?" diye sordum anlamayarak.

"Biliyorsun, tuhaf bir ilişkimiz var," dedi. "Uzun saçlı olan benim ve kısa saçlı olan da sensin. Haliyle benim gibi toka kullanmıyorsun. Bu yüzden ben de tersini yapmak istedim. Bazı şeylerin tersi, sandığın kadar kötü olmayabilir."

Bileğimdeki tokaya bakarken neden bahsettiğin yavaşça anladım. Okulda erkekler, bir nevi söz yüzüğü olarak kız arkadaşlarının tokalarını bileklerinde taşırlardı; bu, onların sevgililerinin olduğunun gayriresmî bir duyurusuydu. Güldüm ve bileğimi çevirerek tokenin hareket etmesini izledim. "Hoşuma gitti," diye itiraf ettim sonunda. "Hâlâ çok saçma bulsam da."

Akşamüzeri Günhan'ın birkaç istediğini almak için en yakındaki markete gittim. Bahaneyle beni yürüyüşe yolladığından da şüphe duyuyordum. Fakat gerçekten de açık havada yürüyüş iyi gelmişti, hastane kokusunun ardından temiz hava tüm duyularımı ve zihnimi açmıştı. Şimdi daha olumlu düşünebiliyor ve hem Günhan'a hem de kendime söz verdiğim gibi 'insanlara umut ve şifa getirdiğime' dair bir inancı korumaya çalışıyordum. İçimden sürekli basit cümlelerle kendime telkin veriyordum. En başta oldukça rahatsız hissetmiştim, uzun süre boyunca tersine inanmış olan beynime, bu yeni düşünce ters geldiği için değişime direniyordu. Ama ısrarla devam ettikçe yavaş yavaş rahatsızlık hissi azaldı ve yerini umut dolu bir sükûnet aldı. Değişimi ilk önce kendi üzerimde görünce şaşkınlıkla durdum.

Bu, gerçek olabilir miydi? Tesadüfler ve evren, gerçekten bağlantılı mıydı?

Adımın nereden geldiğini tekrar düşündüm. Kavanozun dibinde kalmış olan umut, dünyadaki tüm olumsuzluklarla baş edebilecek güçte olduğunu söylüyordu. Derin bir nefes aldım. Belki de haklıydı. İşkenceyi uzatabilirdi ama gücünü kimse hafife alamazdı. Umut, her koşulda savaşıma gücü verirdi.

Günhan'ın istediği abur cuburları alıp, nirvanaya varmışım gibi hissettiren bu tuhaf anı ona anlatmak için heyecanla ve hızla hastaneye geri döndüm. Odadan içeri gülümseyerek daldım. İçeri girdiğimde Günhan'ın yalnız olmadığını gördüm. Dün yanımdan ayrılmış olan arkadaşlarımız geri gelmişlerdi. Kapıyı açtığımda hepsi dönüp baktılar. Hepsi inanılmaz mutlu görünüyordu, Sinem yerinde duramıyor gibiydi.

"Ne?" diye sordum. "Ne oldu?" Bu mutlak mutlu hallerine anlam verememiştim.

"Merve uyandı," dedi Sinem heyecanla. "Az önce haberini aldık."

"Ne?" dedim tekrar, bu sefer hayretle. Gözlerim mutlulukla yaşardı. İçimi bir rahatlama kapladı. Sanki üzerimden tonlarca yük kalkmıştı. Elimdeki poşeti kapının yanındaki sandalyeye bırakıp elimi ağzıma götürdüm. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi Ali.

"Başardın," dedi Günhan gülümseyerek. "Kehaneti tersine çevirdin, Umut."

Kehanet miydi, değil miydi, bilmiyordum ama olumlu düşünmek kesinlikle çok iyi hissettirmişti. Düşüncenin gücünün bu kadar hızlı etki edeceğinden emin değildim ama artık bir şeyden emindim; her şey olacağına varırdı. Kendimi her şeyin sorumlusu tutarak, belki de bugüne kadar kendimi fazla önemsemiş ve korkunç bir günah işlemiştim. Bu, bırakması oldukça güç bir inançtı ama sonunda başarıyordum. Nihayetinde kuzenim ölmemişti, yaşıyordu.

Yanlarına gittiğimde, onlarla birlikte koca bir sevgi yumağı oluşturarak birbirimize sarılırken bu sefer mutluluktan ağlamaya başladım.

Ben, Umut Hida Eroğlu, artık Todesbringerin değildim. Belki de hiçbir zaman olmamıştım.

18.03.2019

İçimde tuhaf bir his vardı. Fakat kötü anlamda değil, kesinlikle iyiydi. Sanki karanlık gökyüzümde birden binlerce yıldız parlamaya başlamış gibiydi. Kafamın içinde Faun neşeli bir sesle şarkılar söylüyordu. Bugün, uzun zamandır ilk kez, ayaküstü atıştırma yerine kahvaltı yapmıştım; ufak bir sandviç ile kahveydi ama en azından bir başlangıçtı.

Günhan, bacağı nedeniyle okula gelemiyordu henüz. Ama bana verdiği siyah lastik tokası hâlâ bileğimde duruyordu. Ara sıra bileğimi kaldırıp tokaya bakıyor ve sebepsizce gülümsüyordum.

Sınıfa girdiğimde Sinem sırasında oturmuş, test çözüyordu. Arkasındaki sıraya, yerime geçerken kafasını kaldırıp bana baktı. Gülen yüzümü gördüğünde şaşkınlıktan küçük dilini yutacak sandım. "Senin yüzüne ne olmuş?"

"Ne olmuş?" diye sordum.

"Ben de onu soruyorum işte, ne olmuş? Yüzünde güller açıyor."

"Ne renk?" diye sordum gülerek.

"Ne ne renk, Umut? Sabah sabah ne diyorsun, Allah aşkına?" Sinem şok geçiriyor gibiydi.

"Güller," dedim.

Bana tuhaf tuhaf bakmaya devam etti. "Seni hiç böyle görmedim. Ayrıca pembe. Yüzüne renk gelmiş!" Sonunda yüzünde bir gülümseme belirdi, önce ufaktı, sonra benimki gibi kocaman oldu.

"Kahvaltı yaptım," dedim. "Hatta bak, öğle yemeği de getirdim," diye ekledim çantamı açıp saklama kabını gösterirken.

Sinem, kendini tutamayarak kıkırdadı. Göz altlarını yalancılıktan kurulayarak, "Vay canına, gözlerim yaşardı," dedi. "Bu günleri gördüğüme inanamıyorum."

Dersin başlamış olması gerekiyordu ama geçen on beş dakikaya rağmen hoca hâlâ gelmemişti. Kimse bir açıklama da yapmamıştı. Geçen her dakika sınıf daha çok gevezelik yapmaya başlıyordu. En sonunda sınıf başkanı tahtanın önüne geçerek, "Arkadaşlar, hocanın arabasını gördünüz mü sabah?" diye sordu.

"Ben gördüm," dedi kapı tarafındaki kümeden biri. "Otoparkta, her zamanki yerindeydi."

Pencereyi açıp aşağıya baktım. Beden eğitimi dersine çıkan sınıf, bahçede serbest olarak dolaşıyordu. Etrafta herhangi bir öğretmen görünmüyordu. Ardından WhatsApp grubumuza mesaj geldi.

Ali:

Ders boş

07.18

Yağız:

Bizimki de... Tuhaf

07.18

Sinem:

Arkadaşlar tuhaf ama bizimki de

07.18

Üstelik hocanın arabası da burada

07.18

Yağız:

Ben bu filmi biliyorum

07.19

Ali:

Yoklar kitabındaki gibi tüm yetişkinler kaybolmuş olabilir mi?

07.19

Sinem:

Ay olabilir mi öyle bir şey???

07.19

Günhan:

Sabah sabah ne bu tantana kardeşim?

07.19

Bin tane mesaj atmışsınız, bir uyutmadınız

07.19

Ali:

İsminin hakkını ver de uyan kardeşim sen de

07.20

Günhan:

Ne alaka güzel kardeşim?

07.20

Sen bugün ismin için ne yaptın?

07.20

Ali:

Okula geç kalmamak için yetiş ya Ali dedim

07.20

Yağız:

Çarpılırsın

07.20

Sinem:

Allah'ım ben gülmedim, onlar güldürdü

07.20

Günhan:

Umut nerede?

07.21

Sinem:

Bir bakayım, az önce buradaydı

07.21

Umut:

Buradayım

07.21

Koridora baktım da, herkesin dersi boş

07.21

Telefonu kapatıp cebime attım. Yavaş yavaş herkes koridorlara dökülürken, Sinem'le birlikte biz de onları takip ettik. Koridorda tüm sınıfların kapısı bir bir açılmıştı, herkes merakla etrafa bakınıyordu. Alt koridorda Yağız ve Ali'yle buluştuk, oradan da bahçeye indik. Bahçede de hatırı sayılır bir kalabalık vardı ve gittikçe artıyordu.

"Neler oluyor böyle?" diye mırıldandı Sinem.

"Herkes toplantıda galiba," dedi Yağız. Başıyla konferans odasını gösterdi. "Perdeleri kapalı ama içeride ışık yanıyor."

"Çok ilginç," dedi Ali. "Toplantı olacağı zaman önceden haber verirlerdi, tatil veya yarım gün ilan ederlerdi."

"Son dakika çıkan bir şey herhalde," dedim.

Hiçbir şey öğrenemeyince, hava soğuk olduğu için sınıflarımıza geri çıktık. Son sınıflar sınav senesinde olduğu için ve sabahçıları sadece son sınıflarla on birinci sınıflar oluşturduğu için, herkesin dersinin boş olmasına rağmen okul büyük oranda sessizdi.

Sonraki ders nihayet hocalar konferans salonundan çıkıp sınıflara geldiler. Sinem, yetişkinlerin dünyadan kaybolmadığını gördüğü için çok mutluydu. O tür film ve kurguların sonu pek iyi bitmiyordu.

"Bir oylama yaptık," diye başladı hoca. Okuldaki tuhaf durumu açıklaması gerektiğinin farkındaydı. Zaten öğrencilerin de bilmesi gereken önemli bir konuydu. Doğrudan Sinem'e bakarak, "Son gelişmelere göre okulumuz plot bir uygulama için seçildi ve yönetimin, atama yerine seçim ile göreve getirilmesi kararlaştırıldı. Toplantımızın konusu da bu seçimdi. Ama bu seçim oylamasını yaparken gazetede yaptığınız 'Yeni müdür kim olmalı?' anketini de göz önünde bulundurduk. Size şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki bir ilke imza attınız."

Sinem, dönüp bana baktı. Ona yavaşça gülümsediğimde duyduklarını yanlış yorumlamadığını fark edip heyecanla yeniden hocaya döndü.

"Müdür Yardımcısı Erdal Bey, artık okulumuzun müdürü olarak çalışma ve öğretim hayatına devam edecek. Boşalan müdür yardımcısı görevine de okula büyük katkılarından dolayı ve öğrencileri özgür bireyler olarak değerlendirmesini takdir ettiğimiz, sizin de Edebiyat öğretmeniniz olan Şebnem Hanım getirildi."

Sinem, ufak bir zafer çılgılığı atarak yerinden fırladı. Önce bana sarıldı, sonra hızını alamayarak İngilizce hocamıza koşup ona da sarıldı. Hoca da gülererek karşılık verdi ve onu sessizce tebrik etti.

Sinem, sırasına geri döndüğünde, "Umut?" dedi. "Sence gerçekten de bir kehaneti çevirmiş ve laneti kırmış falan olabilir misin?"

Sağ omzumu silkerek güldüm. "Bilmem. Belki de." Hiç değilse bazı şeyleri şansa, tesadüflere ve evrene bırakmanın zamanı gelmişti.

Okuldan sonra, gelişmeleri öğrenmek ve okulda olanları Günhan'a anlatmak için kimseye haber vermeden kendi başıma hastaneye gittim. Hastane otoparkının yanından geçen yolun kaldırımında bir süreliğine durdum. Günhan'ı kaybettiğimi sandığım yer hemen şurasıydı. Şimdi kaldırımında hiçbir iz kalmamıştı, sanki hiç yaşanmamış gibi.

Şeritlerin arasındaki çimenliğe bakmak için başımı çevirdim. Kopan elektrik kabloları tamir edilmiş, parçalanmış direk tamamen

süpürülmüş ve yerine yenisi dikilmişti. Her şey ne kadar da hızlı yenilenmişti. Eğer çimenlikteki lastik izleri ve direğin etrafındaki yeni beton olmasaydı yaşadıklarımızın kötü bir kâbustan ibaret olduğunu düşünebilirdim. Fakat neredeyse iki günlük bir zaman kaybım ve hatalarımın bedeli olarak sargılı bir bacakla hâlâ hastanede istirahat eden Günhan vardı.

Önce Merve'yi kontrol ettim, artık normal odaya alınmıştı ama anne ve babasıyla birlikte öyle iyi duruyordu ki yanlarına gitmeye cesaret edemedim. Merve kaybolduğundan beri çoğunlukla görmezden geliniştim. Sadece ihtiyaç anlarında enişteme telefonda ulaşabiliyordum, halamın tüm ilgisi kızındaydı. Her ne kadar bana pek iyi davranmamış olsa da kızını böylesine koruyup sevmesine mutlu olmuştum. Hatalarına rağmen, kaybetmenin eşiğinden döndükleri kızlarına tek kelime etmemişlerdi. Onları öyle görmek bana eksik ve hüznü hissettirmişti. Etrafımda sürekli birileri olmasına karşın çok uzun zamandır aslında yalnızdım. Ailemi çok özliyordum ve onların yerini tutacak hiçbir şey yoktu. Onların yerine başkalarını koymayı da zaten düşünemezdim bile. Merve'ye getirdiğim çiçekleri, kapı aralığında sessizce bırakıp buruk bir şekilde oradan ayrıldım. En azından onun iyi olduğunu biliyordum.

Günhan'ın odasına vardığımda kapıyı tıklatarak içeri girdim. Evde ona bakacak kimse olmadığı için bir süre daha hastanede kalmayı kendisi istemişti. İçeri girdiğimde telefonundan dizi izliyordu. Açılan kapıya doğru başını kaldırıp beni görünce rahat bir nefes aldı. "Umut! Sonunda! Burada yalnızlıktan ve can sıkıntısından gına geldi. Hastane o kadar sıkıcı bir yer ki anlatamam."

"Ben de pek eğlenceli biri sayılmam," diyerek kapıyı kapattım ve montumu çıkarıp sandalyenin koluna attım.

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi. "Senin yanındayken hiçbir şey yapmasak bile sıkılmıyorum. Ayrıca beraber sıkılsak dahi benim için sorun olmaz."

"Düştüğünde kafanı mı çarptın?" diye sordum yarı ciddi bir şekilde. Sadece gülüp tek omzunu silktiğinde yatakta yanına oturarak yatağın yükselttiği sırt kısmına yaslandım. "Ne izliyorsun?"

"Stargate," diye cevapladı.

Gözlerimi kısıp bu ismi nereden bildiğimi hatırlamaya çalıştım. "Şu Mısır mitolojisi hakkında olan film değil mi o?"

"Evet, başlangıçta öyleydi," dedi, sevdiği bir şeyden konu açıldığı için duruşu dikleşmişti. "Aslında Stargate çok geniş bir evren ama beyaz perdeye yansıyan kısmı daha çok tadımlıktı. Stargate'i çoklu evrenleri birbirine bağlayan bir sistem olarak düşünebilirsiniz."

"Filmi gerçekten başarılıydı," dedim. "Küçükken babamla birlikte izlemiştim. Piramitleri ve mitolojiyi ele alış biçimi çok özgün ve çarpıcıydı, bunu herkes yapamaz."

"Kesinlikle," dedi Günhan, onunla aynı fikirde olduğum için sırtıttı. "Şu an Atlantis serisindeyim. Dedğim gibi, geniş bir evreni var. Biraz Doctor Who tarzı ama ona kıyasla askeri bilim kurgu diyebiliriz."

"Anlaşıldı," dedim. "Beni upuzun bir serinin içine sokacaksın."

Güldü ama sonra gülüşü yavaşça soldu. "Bana attığın ilk mesajı hatırlıyor musun, Valkyrie?" Daha az önce, sevdiği seriden heyecanla bahsederken şimdi sesi kısılmış ve heyecanı kaybolmuştu. İçinde bulunduğu duruma göre fazla neşeli olmasından daha önce şüphelenmeliydim.

Sorusuna cevap vermeden önce yüzünü inceledim. Mesajı tabii ki hatırlıyordum, ilk mesajlarım her zaman benzer olurdu. Ama önemli olanın, bu sorunun cevabı olmadığını hissettim. Günhan, beni bir şeye yavaşça yönlendiriyor ve hazırlıyordu. Aniden içim karardı. Odadaki ışık da yavaşça soldu, pencerelerin ötesinde, gökyüzünde kara bulutlar toplanıyordu. "Bir şey oldu," dedim korkuyla. "Değil mi?" Sonra aklıma, hastanede uyandığım zaman Sinemlerle konuştuğum an geldi. Ali ve Yağız'ın tatsız bakışmalarının hayaleti gözlerimin önünden geçti. Onlar biliyorlardı. Benden saklamışlardı. Sonra tekrar Günhan'a baktım. Bu yüz ifadesini onda daha önceden de görmüştüm, tanışmadan çok öncesinde. Bu yüzü çok iyi tanıyordum. Farkında bile olmadan elimi uzatıp yanağına dokundum. Elmacık kemiklerinin ve sıkıldığı alt çene hattının üzerinde parmaklarımı hafif-

çe dolaştırdım. "Anlat," dedim yumuşak bir sesle, ilk mesajlarıma dönerek. "Bir derdin olduğunu biliyorum, herkesin vardır." *Ama senin mutsuz yüzünde bu oldukça bariz, değil mi?*

Başlangıcımızın hatırasıyla dudağı kıvrılırken elimin altındaki yanağındaki kaslar oynadı. Kısacık buruk bir gülümsemenin ardından konuşmaya başladı. "Aslında sana söylemek istemedim, kendini suçlarsın diye korktum ama birbirimizin hayatlarında olmaya devam edeceksek aramızda sır olmamalı diye düşündüm. Senden saklamak doğru değildi ve nasılsa elbet öğreneceksin. Umut, geçirdiğim bu kazadan dolayı ben artık basketbol oynayamayacağım."

"Ne?" Zor duyulacak incecik bir sestti. Elim yavaşça kucağıma düştü, birden tüm gücüm çekilmiş gibi hissettim. Ürperdim. Oda ani bir ışıkla aydınlandı, çok geçmeden gök gürültüsü camları titretti. Beynimin, çok da derinlerden olmayan, hatta yüzeye oldukça yakın bir kısımdan tek bir cümle duydum: *Benim yüzümden*. Günlerdir bunun üstesinden gelmeye çalışıyordum ve o sesi bastırmayı zorlukla başarabilmişim. Yüzeyin altına ineli henüz çok olmamışken şimdi oradan sinsice sürünerek geri çıkmaya çalışıyordu.

Günhan, kucağıma düşen elimi tuttuğunda birden korkarak içime derin bir nefes çektim. Her defasında sadece tek bir dokunuşuyla beni, girdiğim transtan çıkarmayı başarıyordu. "Yapma," dedi kararlı bir sesle. "Sana bunu, bunun için anlatmadığımı biliyorsun."

"Basketbol senin her şeyindi," dedim. "Bunu senin elinden ben aldım, Günhan. Hâlâ nasıl bana böyle iyi davranabiliyorsun?"

"Bence biz, bu tür tartışmalar yapmayı çoktan aştık, Valkyrie. Her şeyin farkındayım, biliyorum. Şimdi ne yapacağım, nasıl devam edeceğim hiç bilmiyorum. Başka hiçbir şeye bu kadar kesin gözle bakmıyordum. Evet, kendimi biraz... nasıl desem, değerini yitirmiş hissediyorum ama bir yolunu bulurum elbet."

"Burs almak için sadece ona güveniyordun," diye üsteledim, daha çok kendime eziyet ediyordum. Kendimi kaybetmeyip o yola çıkmayı saydım, Günhan da peşimden gelip o kazayı geçirmeyecekti.

"Şu an kendini suçlu hissetmene değil, sadece yanımda olmana ihtiyacım var, Valkyrie," dedi, sesinin sakinleştirici bir etkisi vardı sanki. "En başta olduğu gibi, sadece seninle dertleşmek istedim çünkü bu, senin tahminlerinin de ötesinde bir düzeyde bana iyi geliyor."

Dışarıda tekrar çakan şimşekle birlikte aniden durdum. Olan olmuştu artık. Bunu geri alamazdım. Hatamı telafi etmemin hiçbir yolu yoktu. Yapabileceğim tek bir şey olduğunu fark ederek başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Hayır," dedim. Neye hayır dediğimden tam olarak emin değildim. Belki de zihnimin derinlerinden çıkmaya çalışan düşünceye karşı bir duruştu. Eğer öyleyse işe de yarıyordu. "Ben, bir yolunu bulacağım. Sen beni nasıl iyileştirdiysen, ben de seni iyileştireceğim. Bu sefer de ben, senin için savaşacağım, Günhan. Ve biliyorsun, ben senin Valkyrie'nim, kötü olanı katletmeyi seçenim, yapabilirim."

19.03.2019

"Hih!" diye bir ünlemle korkuyla bağırdım. Mutfak dolabının üst rafındaki bir bardağa uzanırken annemin en sevdiği kupasına yanlışlıkla çarpmıştım. O kadar hızlı olmuştu ki tutmak için daha uzanamadan bardak tezgâhın kenarına çarpmış, oradan sekerek yere düşmüştü. Daha yere çarptığı anda gözlerimin önünde parçalara ayrılmıştı.

Hızla eğilip parçaları toplamaya başladım. Babam, bu bardağı anneme İstanbul'daki Kapalıçarşı'dan almıştı. Beyaz zemin üzerine bir aşk hikâyesinin minyatürü çizilmişti. Bardağın içi çini mavisi, dudak kısmı ve kulpu altın sarısıydı. Annem, bu bardağı çok sever, bir şey olmasın diye nadiren kullanırdı. Nasıl böyle dikkatsizce davranıp onu kırdığımı düşünerek ağlamaya başladım. Bardak, irili ufaklı en az on beş parçaya ayrılmıştı.

En büyük parçanın içine diğer parçaları koyarken gürültüyü duyan annem, mutfağın kapısından içeri koşarak girdi. "Ne oldu? Hida, kızım, neden bağırdın?" Gözleri, yerde bardak parçaları toplayan beni buldu.

Kızacağından emin olarak, "Özür dilerim," dedim. "İstemedim oldu, elim çarptı."

Annem önce bardağa üzülerek, sonra da bana şefkatle baktı. "Dur, elini keseceksin," diyerek karşıma çöktü. Parçaları hızla toplayarak bir havlunun içine sardı ve dolaplardan birine kaldırdı. Hâlâ yerde ağladığımı görünce yeniden yanıma çöktü. "Hida," dedi nazikçe. "Alt tarafı bir bardak, kızım."

"Ama o senin en sevdiğin bardak," dedim burnumu çekerek. "Onu sana babam almıştı."

Annem, anlayışla gülümsedi ve beni kendine çekip sarıldı. "Sorun değil, yapıştırırız, olur biter. Değerinden bir şey kaybetmedi ya, o hâlâ babanın hediyesi. Bundan sonra hayatına bardak olarak değil de çiçek saksısı olarak devam eder. Sana bir şey olmadı ya, önemli olan o."

"Gerçekten mi?" diye sordum, çocukça bir merakla.

"Gerçekten," dedi annem. Saçlarımı şefkatle okşayarak yüzümden çekti, başımın tepesine ufak bir öpücük kondurdu. "Bak gör, yapıştırılınca da çok güzel olacak."

Rüyamdan aniden uyandığımda saat sabahın altısıydı. Yatağımda bir süre öylece oturup pencereden dışarı baktım. Yağmur durmuştu, güneş doğuyordu. Annemi uzun zamandır rüyalarımda görmüyordum. Genelde hep kâbuslarımda görürdüm. Rüyamın bana hatırlattığı bu anı, ilginç bir şekilde manidardı.

Annem her zaman her şeyin olumlu yanını görmeye çalışırdı. İçi dışı birdi ve benim aksime umut dolu bir insandı. İnsanlara nasıl yaklaşacağını, onları nasıl iyileştireceğini, bizi nasıl sakinleştireceğini her zaman bilirdi. Ebeveynlerim, şu an yanımda olmasalar bile, hâlâ sahip olduğum en büyük hazineydi.

Bu rüya, cennetten gönderilmiş bir mesaj gibiydi. Sanki annem, ne kadar zorlandığımı görmüş ve bana yardım etmek için bu anıyı yollamıştı.

Hızla yatağımdan kalktım ve dolaptan elime rastgele geçirdiğim kıyafetleri üzerime geçirmeye başladım. Banyoya uğrayıp yüzümü yıkadım, aynadan gözlerimin içine baktım ve derin bir nefes aldım. Yeni öğrendiğim telkinleri peş peşe kendime tekrarladım.

Yapabilirim.

Merve'nin eşyaları arasında altın sarısı bir marker kalem buldum, onda böyle kalemler olacağından gayet emindim. Botlarımı giyip kapının yanındaki portmantodan montumu kapıp kendimi dışarı

attım. Apartmanın kapısından çıkarken hâlâ montumu giymek için uğraşıyordum.

Hastaneye vardığımda saat sekize geliyordu. Ziyaretçi saati henüz başlamamış olsa da güvenlik ve hemşirelerden saklana saklana gizlice içeriye girdim, minyon olduğum için çok da zor olmamıştı. Günhan'ın odasına kendimi atarcasına girip kapıyı arkamdan kapatarak sırtımı kapıya verdim. Buraya kadar yakalanmadan gelmenin rahatlığıyla soluklandım.

Günhan'ın hâlâ uyuduğunu görünce gülümseyerek ona baktım. Montumu çıkarıp sandalyeye sessizce bırakırken gözlerimi ondan ayıramamıştım. Ona yaklaşıp yatağın kenarına oturdum ama onu uyandırmaya elim varmadı. Saat henüz çok erkendi, hastane kahvaltısı dokuzdan önce gelmezdi. O böyle uyurken, onu uyandırmaya kıyamazdım. Yanına uzanıp o uyanana kadar beklemeye karar verdim.

Gözlerimi açtığımda Günhan, bana bakıyordu. Onu beklerken uyuyakalmış olmalıydım, ne zaman uyuduğumu hiç hatırlamıyordum. Uyandığımı görünce gözümün önüne düşmüş olan perçemi çekerek bana gülümsedi. "Günaydın," dedi, hafif uykulu sesiyle. "Ne zaman geldin?"

"Günaydın," diye karşılık verdim. Gözlerim odada bir saat ararken, "Çok olmamıştır," dedim. Kollarımı havaya uzatarak gerindim. Kısa bir uyku olmasına rağmen dinlenmiş hissediyordum.

"Ziyaretçi saatinden önce içeri girmeyi nasıl başardın?" diye sordu, biraz eğleniyor gibiydi. Uyandığında beni yanında uyurken bulunduğu için de mutlu olmuş gibi gözleri gülüyordu.

"Sen benim için kapı kapı gezdin," diye hatırlattım. "Güvenlikleri aşmak çok da zor olmadı."

"Peki, bu çılgınlığın sebebi neydi? Yanlış anlama, gururum okşandı ama sadece merak."

Kaşlarımı kaldırarak yüzündeki, bulunduğumuz durumdan hoşnut ifadeye imalı bir şekilde güldüm. Ardından daha ciddi bir şekilde, "Alçına imza atmaya geldim," dedim.

"Ne?" dedi şaşkınlıkla. Bu cevaba hazırlıksız yakalanarak birden gülmeye başladı. Kollarının yardımıyla yatakta doğrulup yatağın baş ucuna dayadığı yastığına yaslandı.

Yatak, kalkmak istemeyeceğim kadar rahat ve sıcacıktı. Bu yüzden ben de ufak bir isyanla söylenerek kalkıp tek ayağımı altına alarak karşısına oturdum. "Ne gülüyorsun? Kimse imza atmamış, baksana, bomboş," diyerek elimle alçılı bacağına gösterdim. Beyaz alçısının üzerinde tek bir harf bile yoktu.

"Peki," dedi tekrar. Gülmesini durdurmak için dudaklarını birbirine bastırıyor ama pek de başarılı olamıyordu.

Ayak ucundaki masanın üstüne bırakılmış kahvaltıyı fark ederek masayı yatağın üzerinden Günhan'a doğru çektim. "Sen kahvaltını et."

"Sen yedin mi?" diye sordu hemen ciddileşerek.

Cevizli ve üzümlü, paketli minik ekmeklerden birini alıp ona gösterdim. "Yiyorum şimdi."

Buna razı olarak kabullenişle omuzlarını silkti ve kahvaltısına döndü. Arada bir bana ve ne yaptığıma bakıp ne yaptığımı anlamaya çalışarak kaşlarını çatıyordu. Alçının üzerine altın sarısı kalemle birbirine bağlanan çizgiler çekerken ne yaptığımı anlamlandıramasa da tek kelime etmedi.

Kahvaltısının sonuna geldiğinde, alçısındaki görüntüye bakarak, "O ne?" diye sordu.

Kafamı kaldırmadan son birkaç çizgiyi çizerken, "Sakın gülme," dedim. "Bunu bana rüyamda annem gösterdi."

Şimdi daha da ilgisini çekmişti, masayı ayak ucuna doğru geri itince ona yardımcı oldum. Yerinde biraz daha doğrulup alçısına baktı. Ufak bir incelemeden sonra, "Bu... çatlağa benziyor," dedi, biraz şüpheyle.

Kalemin kapağını kapatırken, "Bu, kintsugi," dedim. "Yani en azından basit bir replikası."

"Japonca mı?"

Başımı salladım. "Aslında kelime anlamı 'altın marangozluğu' ama daha derin bir felsefesi var. On beşinci yüzyılda sadece bir çaydanlığın kırılmasıyla başlamış. Bu, wabi-sabi anlayışına dayanıyor. Şöyle ki, aslında hiçbir şey gerçekten kırılmaz. Kırılan şey, aslında yok olmaz veya bozulmaz, sadece yeni bir varoluş biçimi kazanır. Ve kırılmak kötü veya saklanacak bir şey değildir. Bu yüzden bu anlayış, kırılmanın izlerini saklamaz, aksine onları vurgular. Sen, benim yüzümden bir nevi kırıldın, Günhan. Ama değerinden hiçbir şey kaybetmedin, hâlâ aynı yetenekli Günhan'sın. Ve senin tek yeteneğin basketbol değil. Müzikte ne kadar yetenekli olduğunu, seni duyan herkes tek seferde kabul eder. Bu yüzden seni altınla onarmama ve sana yeni bir amaç vermeme izin ver. Basketbol oyunculuğunla gelecek olan sponsorlara veya bursa muhtaç değilsin; sen, müziğinle de istediğin her yere girebilirsin ve bu konuda ben de sana yardım etmek için her daim yanında olacağım."

Günhan, elimi tutarak beni kendine çekti. Ardından yavaşça sarıldı ve iç çekti. Geri çekilirken, "Teşekkür ederim," dedi. "Fakat müzikle ne yapabileceğimi hiç bilmiyorum. O kadar iyi olduğumu sanmıyorum. Yine de sana söz veriyorum, deneyeceğim."

Ona inanarak gülümsedim. Zaten ne dese inanırdım. Sahne korkusunu aştığı zaman neler yapabildiğini görmüştüm, ne kadar iyi olduğunu biliyordum. Ve müzik, ona diğer her şeyden daha çok yakışıyordu. Denediğinde başaracağından emindim. Kırılmış olabilirdi ama bu yeni varoluş amacıyla birlikte hayatına altın parıltılarıyla parlayarak devam edebileceğine kalpten inanıyordum.

19.05.2019

Hayatına bir yön vermişken, bir amaç edinmişken, yönünü ve amacını birden yitirmek çok zordu. O boşluk hissini anlatabilecek hiçbir şey yoktu. Ansızın kendinizi değersiz ve hayatı bitmiş gibi hissederdiniz.

Şimdi ne yapacağım? Bundan sonra nasıl yaşayacağım?

Ben bunu liseye geçeceğim o yaz, tüm ailemi kaybettiğimde yaşamıştım. O gün, o boşluğa düşmüş ve bir daha da çıkamamıştım. Uzun zaman boyunca orada kendi kendimi yemiştim. Arada sırada ortaya çıkıp yardım etmek isteyenleri geri itmiştim, sonra da tamamen yalnız kalmıştım.

Bir şekilde yaşıyordunuz. Hayat devam ediyor, siz dursanız bile dünya durmuyordu. Fakat şimdi ne yapacağınızı bulmanız bazen zaman alabiliyordu. Bazen de hiç bulunmuyordu. Yine de hayat olduğu sürece umut her zaman vardı.

Günhan, aynı boşluğa iki ay önce benim yüzümden düşmüştü. Aslında çok öncesinde o boşluğun kenarına kadar itilmişti, fakat yaşama amacına ve gelecek planlarına sıkı sıkıya tutunarak mücadeleye devam etmişti. Sonra ben gelmiştim, onun felaketi ve aynı zamanda umudu, Valkyrie'si; son darbeyi indiren bendim.

Tüm o boşluk tecrübesinden sonra, üstelik onun boşluğa düşme sebebi ben iken, onu orada amaçsızca bırakamazdım. Hatalarımı te-

laflı etmemin bir yolu olmalıydı ama aslında yine de her şeyi başaran Günhan'dı. O, sahalardan daha çok sahneye yakışıyordu. Sahnede tek başına olmalı veya tek olmayacaksa bile yine de odakta o olmalıydı. Onun doğal bir sanatçı karizması vardı. Ve ben, sahne korkusunun bunun önüne geçmesine izin veremezdim.

Onu kurtardığımı söyleyemezdim. O, kendini kurtarmıştı.

Aslında sizi başkasının kurtardığını düşünürken bile sizi kurtaran, gerçekte sizsinizdir. Çünkü birine sizi kurtarma imkânı ve izni veren, yine sizden başkası değildir. Bazen çok kolay olurdu, bazen çok zor. Çabalamak yorucu olabilirdi ama Günhan'ın dediği gibi güzel şeyler bazen zaman alırdı.

Günhan, bugün için çok çalışmıştı. Bu gösteriye sadece fiziksel değil, ruhsal olarak da hazırlanmıştı. Bacağı iyileşmiş, alçısı çıkarılmıştı ve artık koltuk değneğine bile ihtiyaç duymadan yürüyebiliyordu. Yeni amacına yönelik olarak notlarını yüksek tutmaya çalışmış ve müziğe daha çok ağırlık vermeye başlamıştı. Apartman dairesinde istediği gibi özgürce çalışmadığı için Müzik öğretmenimiz, ona istediği zaman müzik odasında çalışabilme imkânı tanımıştı. Sahne korkusunu yenmek için arada sırada Yağız'ın annesinin işlettiği ufak sahil kafesinde sahne alıyordu, biz de arkadaşları olarak her zaman yanında olup ona destek oluyorduk. Şu ana kadar olumsuz bir tepkiyle karşılaşmış olmamıştı, hatta kafeye birazcık ün kazandırdığı bile söylenebilirdi.

19 Mayıs, Atatürk'ü Anma, Gençlik ve Spor Bayramı gösterisi için üç şarkı seçmişti. Müzik öğretmeni ısrarla klasik gitar da çalmasını isteyince, onun için klasik gitarda çalacağı Mehmet Güreli'den Uçurtma'yı seçmişti, okul için Feridun Düzağaç'tan Beni Bırakma'yı ve hem kendisi hem de benim için de Týr'den Into The Sky'ı.

Okul için de oldukça şaşırtıcı ama keyif verici bir andı. Yıllardır tanıdıkları Günhan'ı ilk kez farklı bir şekilde görüyorlardı. Birbirinden farklı üç şarkıya da sesinin nasıl uyduğunu ve gitarlar konusundaki yeteneğini hayretle izliyorlardı. İyi müziğin ruhu kadar, insanların olumlu tepkilerini de nefes alır gibi içime çekiyordum.

Bir şifa kaynağı gibi bana iyi geliyordu, onunla gurur duyuyordum. Günhan'la ilgili iyi olan sadece müziği değildi, aynı zamanda görünüşü de öyleydi. Sahneye bütünüyle çok yakışıyordu. Koyu kahverengi badem gözleri, çıkık elmacık kemikleri, keskin hatlara sahip çenesi, uzun ve düz saçlarıyla yakışıklı bir gençti. Uzun süredir basketbol oynadığından kaslı bir yapısı vardı, gitarın üzerindeki elleri ince, güçlü ve bir şekilde zarifti. Bir grupta çalışıyor olsaydı, hayran kızların aşık olacağı biriydi.

'Güneş hep sana doğar, gözlerim kamaşsa da,' sözlerinde de 'Gel bak bir elimde gökyüzü var hâlâ, ötekinde kayıp giden yıldızlar, korkular da benim umutlar da,' sözlerinde de gözleri, kalabalığın arasında özellikle beni buluyordu. Into The Sky ise bana Valkyrie lakabını getiren şarkıydı. Birçok çiftin aksine bizim belirli bir şarkımız yoktu. Tüm şarkılar, tüm müzik bizim olabilirdi. Anlamlı olan bir sürü güzel şarkının arasından tek bir şarkı seçmeyi, diğer şarkılara yapılmış bir haksızlık sayıyorduk. Bizi bir araya getiren biraz da müzikti, ona saygımız sonsuzdu.

Yanımda duran Merve, zorlu geçen iyileşme sürecinde ani bir kararla kısa kestirdiği saçlarının, sürekli gözüne gelen perçemini kulağının arkasına sıkıştırıp, işaret parmağıyla gözlerini kuruladı. "Bu çok güzeldi," dedi duygusallıktan buğulanmış bir ses tonuyla.

"Sana, bir lise gösterisine katılmaktan pişman olmayacağını söylemişim," dedim otuz iki dişimle gülümseyerek.

Halamlarla arayı birazcık düzeltmişim. Olumlu düşünüp daha neşeli ve yapıcı biri olmaya başladığımdan beri bendeki değişim, onlara da olumlu yansımıştı. Nihayetince halam, Ölümgetiren olmadığımı ikna olmuştu. Zaten baştan beri buna inanmayan ve bana her zaman iyi davranmış olan kuzenim Merve'yle de Martha'yla olduğu kadar olmasa da yakınlaşmıştık. Hastaneden taburcu olduğundan beri psikolojik destek gördüğü için evdeydi, sağlığı daha önemli olduğu için okulda bir dönem kaybetmeye razı gelmişti. Pişmandı, sırf birkaç sınav için kendini nasıl böyle bir bataklığa sürüklediğini anlamıyordu. Bedeli ağır olmuştu ama her geçen gün o da iyileşiyordu,

hatasıyla yüzleşerek yaşamayı ve bunun için kendini suçlamayı bırakmayı öğrenmişti. Tıpkı benim gibi.

Biz bir avuç gençtik, daha yolun başında sayılırdık. Daha yapılacak çok hatamız, öğrenecek çok şeyimiz, her ne olursa olsun yaşayacağımız bir hayatımız vardı. İlk hatadan pes etmeyip, suçluluk duygusuyla kendi kendimizi yemeyip, hayata *gözlerinde at gözlükleriyle* bakmayıp, güçsüz olanlar için de kendimiz için de savaşıarak yaşamayı öğreniyorduk.

Sinem, Yağız'ın yanında duruyordu, bir yandan onunla konuşuyor bir yandan da okul gazetesinin yeni sayısında 19 Mayıs gösterisine özel haber yapmak için notlar tutuyor, fotoğraflar çekiyordu. Son zamanlarda Yağız'ın yardımıyla sadece kendine ait bir blog açmıştı. Okulda uğradığı zorbalık nedeniyle intihar eden kızın davası, Yağız'ın anonim olarak gönderdiği delilin ışığında sona ermişti; aile okuldan tazminat ve özür almıştı, zorbalıkta aktif olarak yer aldığı belirlenen birkaç öğrenci okuldan atılmış, hukuki ceza sicillerine işlenmişti ve işine çok daha öncesinde son verilen müdür, ev hapsindeydi. Aile için yeterli olduğunu sanmıyordum, kızlarını bir hiç uğruna yitirmişlerdi ve hiçbir ceza, kızlarının acısını telafi edemez, onu geri getiremezdi. İnsanların, sırf eğlenmek için birilerine ruhen ve fiziken böyle acımasızca eziyet etmeleri, onların aşağılık komplekslerinin eseri idi. Başkalarını ezmeden kendilerini değerli hissedemeyen zavallılardı. Bu dava, okuldaki diğer zorbalar için emsal olmuş ve okul, eskisinden daha güvenli bir yer haline gelmişti. Bir zamanlar Almanca öğretmeni, sonrasında müdür yardımcısı ve şimdi de nihayet yeni müdürümüz olan Erdal Hoca da okulu, adaletli ve mümkün mertebede öğrenci dostu bir şekilde yönetiyordu. Okulumuz bir anda diğer liselere örnek teşkil eder olmuştu.

Ali, haberlerde görüp de tanıştığı kız arkadaşıyla anlaşılamamış, şimdi on birinci sınıflardan bir kızla konuşuyordu. Onun tam olarak ne aradığından emin olduğunu sanmıyordum. Duyguları çok çabuk alevleniyordu ve bu her duygusu için geçerli olduğundan bazen birini sevdiği hızla ondan soğuyabiliyordu. Yine de kimsenin kalbini kırmamaya özen gösteriyor ve konuştuğu kişi kim olursa olsun ona

saygıyla yaklaşıyordu. O, gerçekten anlayışlı ve iyi kalpli biriydi, elbet bir gün ne istediğini ve kimi sevdiğini bulacaktı.

Günhan, bahçeye geçici olarak konulmuş platform sahneden güçlü tezahüratlar eşliğinde inip yanımıza geldi. Artık iyileşmiş olsa da garanti olsun diye bacağına fazla yüklenmemeye çalışarak yavaş yavaş yürüyordu. "Umut," dedi koluma uzanırken. "Tut beni, ellerim titriyor."

"Bahane," dedi Merve abla, gülerek. "Sırf elini tutmak için yapıyor."

İkisine de gülsem de kolunu belime sarıp kısmen bana tutunan Günhan'a karşı değildim, aksine onun yakınlığından memnumdum. "Çalarken ellerin titremiyor," dedim. "Sen sadece insanların senden çok fazla şey beklemesinin ağırlığına gelemiyorsun."

"Acımasız olduğunu sana daha önce söylemiş miydim?" diye sordu.

"Gerçekleri söylemek konusunda mı?" diye soruyla cevap verdim. "Ayrıca sen, insanların senden beklediğinin de fazlasına zaten sahipsin. Tüm bahçeye bir bak, hayranların var," dedim onun duyabileceği kadar kısıt bir sesle. Bu şekilde müziğe devam edecekse hayran bakışlara ikimiz de alışmalıydık. Hayran bakışlar nedeniyle her ne kadar biraz kıskançlık duysam da onun, benim sevgilim olmasından aynı zamanda gizli bir haz alıyordum.

Günhan, gözlerini bahçede dolaştırdı ama ona ilgiyle bakanların üzerinde fazla durmadı. Bu, hem henüz alışık olmadığı ilgiden utanmasından, hem de asıl ilgisinin benim üzerimde olmasındandı. Belli ki bana söyleyeceği önemli bir şey vardı. Beni çevirip biraz daha kendisine yaklaştırmak kuzenimden uzaklaştırdı. Sözlerinin duyulmasını istemiyor olmalıydı. "Hatırlar mısın, bana bir söz vermiştin?" diye sordu. "Henüz ben senin kim olduğunu bilmezken... Hâlâ geçerli mi?"

Sözümü hatırlamam birkaç saniyemi aldı. "Elbette," dedim. Gözlerinin içine bakarak, "Kendini hazır hissediyor musun?" diye sordum.

Başını sallarken, "Bence artık zamanı geldi," dedi. "Neredeyse bir yıl olacak, annemi çok uzun zamandır bekletiyorum. Artık ruhunun katili de yok."

"İstediğin zaman," dedim. "Söz verdiğim gibi, yanında olacağım." Ona güven verircesine sarıldığımda, rahat bir nefes alıp saçlarıma bir öpücük kondurdu.

70

25.05.2019

Günhan'a söz verdiğim gibi annesinin mezarına kadar eşlik ettim fakat onu, annesiyle konuşması için yalnız bırakarak uygun bir mesafede bekledim. Özel olarak konuşacak şeyleri vardı ve buna saygı duyuyordum. Günhan'a daha çok ruhsal bir destek sunuyordum orada bulunarak. Öncesinde annesiyle çözemediği sorunları vardı. Ona biraz kırgındı ve onu affetmesi zaman almıştı. Onsuz çok fazla şey yaşamıştı, bunca zaman ona karşı ne hissederse hissetsin, en çok onun eksikliğini hissetmişti. Ona anlatacak çok şeyi vardı.

Ölüler, bir şekilde bizimle yaşamaya devam ederlerdi. Zamanla mezarları, ölümün sadece sembolik hatırlatıcıları olarak kalırdı. Ziyaret etmeye devam ederdik ama dünyanın neresinde olursak olalım, onlarla her zaman konuşabileceğimizi, onlara dua edebileceğimizi ve onları anıp bizimle yaşatabileceğimizi bilirdik. Annemin, babamın ve kardeşimin mezarları buradan çok uzakta, Almanya'daydı fakat bir şekilde onlar hep benimleydiler.

Küçükken mezarlıklardan korktuğumu hatırladım. Özellikle Avrupa'nın eski mezarlıkları oldukça ürpertici görünürdü. Babam, ölümlerden hiçbir zarar gelmeyeceğini, yaşayan insanların onu daha çok tedirgin ettiğini esprili bir dille anlatarak korkumu yenmeme yardımcı olmuştu. Ailemi kaybettikten sonra ise mezarlıklara olan bakış açım tamamen değişmişti, mezarlıkları sevmeye de başlamıştım.

Anladım ki insan, sevdiklerini kaybettiğinde mezarlıklara daha bir özlemle bakıyor, yolunu buruk bir huzurla tutuyordu.

Mermer bir banka oturup bir mezarın kuş suluğundan su içen kuşları izledim. Mayıs ayı neredeyse bitiyordu. Bir hafta sonra üniversiteye giriş sınavı vardı, ardından da lise mezuniyeti. Herkes yolunu bulmuş da bir ben kalmışım gibi hissediyordum. Hâlâ ne okumak istediğime karar veremediğim için üniversite sınavına da girmeyecektim. Kendi boşluğumdan her ne kadar çıkmış olsam da henüz kenarından bir adım bile ilerleyebilmiş değildim. Oraya her an dönebilirdim. Bir amaca ihtiyacım vardı, bir yola. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alarak iç çektim.

Anne, baba, lütfen bana bir yol gösterin.

Beni dinlediklerini, beni izlediklerini, hâlâ benimle olduklarını biliyordum.

Gözlerimi açıp Günhan'a baktım. Annesinin mezarındaki yabani otları yolmuş, kenara koyuyordu. Ölmüş birine, solup ölecek çiçekler getirmenin saçma olduğunu düşünen Günhan, mezara dikmek için bir beyaz gül fidesi getirmişti. Onun konuşmasının bittiğini anlayarak yerimden kalktım. Mezarlık bekçisinden ödünç aldığımız küçük bir çapa ile fideyi dikeceği yeri açarken onun yanına vardım.

"Nasılsın?" diye sordum, bir an ne diyeceğimi bilemeyerek.

Bana baktığında gözlerinin kızarmış olduğunu gördüm. Göz pınarları hâlâ doluydu, çenesine doğru bir damla süzülüyordu. Elinin tersiyle gözyaşını silerken, "İyiyim," dedi. "Ağlamanın mutluluk hormonu salgılatması sence de ironik değil mi? Böylece ağladığımızda daha iyi ve rahatlamış hissediyoruz."

Gülümserken gözlerimi yavaşça kapatıp açarak onu onayladım. "Biraz öyle," dedim. Evrenin tuhaf bir espri anlayışı vardı.

"Gerçekten, şimdi daha iyiyim. Biraz dertleştik, sorunlarımızı çözdük." Çiçeği, açtığı çukura dikip etrafını kapattı. Güle can suyunu büyük bir pet şişeye dökerken, "Hayalimi başka bir şekilde gerçekleştirmenin yolunu buldum," dedi. "Anlatacak birçok hikâyem

var ve sayende fark ettim ki bu hikâyeleri şarkı sözleri aracılığıyla da anlatabilirim. Sanat filmleri herkese ulaşamayabilir ama iyi bir müzik, evrensel bir dille herkese ulaşabilir.” Kalan suyla ellerini de yıkadıktan sonra şişeyi ve çapayı, bekçinin söylediği gibi kenara bıraktı. “Müzik seni her yerde bulabilir,” diye devam etti. “Bir kafenin önünden geçerken, bir alışveriş merkezinde gezerken, takside giderken, sadece öylesine bir yolda yürürken... Ve müzik sana dokunur, ta kalbine, ruhuna... Bazen sözlerini anlamasan bile seni duygulandırır, mutlu eder veya üzer. Her şarkının bir hikâyesi vardır ve bazıları hayatlar anlatır.” Oradan ayrılmak için adım atıp bana elini uzattı.

Elini tuttuğumda, “Bunu yapabileceğine inancım tam,” dedim. “Müziğin ayrıca insanları birleştirme gücü de var. Ve senin sözlerin ile müziğinin altında büyük bir hayran kitlesinin birleşeceğine şimdiden eminim. Bana yazdığın şarkı, beni bir şekilde hem duygulandırmış, hem yaralamış, hem de iyileştirmişti. Bana, kendime dışarıdan bakabilme imkânı vermişti. Benim hikâyemi bu şekilde seslendirmendeki yetenek, bu işte nasıl başarılı olabileceğinin sadece ufak bir kanıtı ve başlangıcı.” Onun en büyük hayranı her zaman ben olacaktım büyük ihtimalle.

Sessiz bir huzur içinde mezarlıktan çıktık. Sadece birbirimizin varlığından neşe duyarak el ele sahile indik. İkimiz de genç yaşta öksüz kalmıştık. Onca derdin arasında birbirimizi bulmuştuk ve nihayetinde birbirimizin her şeyi, herkesi olmuştuk. Arkadaşlarımız vardı ama ikimizin arasındaki bağ, çok daha farklıydı. Bu, kısmen hemdert olanların hissedebileceği bir anlayış, şefkat ve sevgiydi. Birbirine kenetlenmiş ellerimiz, yalnızca fiziksel bir bağ olmanın çok ötesindeydi; biz, ruhen de birbirimize kenetlenmiş bir şekilde birbirimizi destekliyorduk.

Sahile bahar canlılığı gelmişti. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen kalabalık sayılırdı. Kayaların arasında kendimize bir yer bulup oturduk. Havalarda ısındığı için artık siyah, büyük beden sweathirtlerin içine saklanamıyordum, bu yüzden bol tişörtlere geçiş yapmıştım. Yanık izlerimle yaşamayı öğrenmiştim, hatta gittikçe daha da soluyorlar gibi geliyordu gözüme. Gözle görülür bir şekilde iyileşiyor-

dum. Saçlarım da uzamaya devam ediyordu, henüz eskisi kadar uzun değillerdi ama kürek kemiklerimi biraz geçmişlerdi. Hava sıcak olsa bile saçlarımı toplayasım gelmiyordu ama Günhan'ın verdiği siyah, lastik tokayı, bir tür söz yüzüğü gibi hâlâ bileğimde taşımaya devam ediyordum. Son zamanlarda beslenmem de daha bir düzene girmişti, hastalık boyutunda olan zayıflığım tam olarak geçmese de yavaş yavaş sağlıklı bir şekilde kilo alıyordum.

Günhan, uzanıp elini yanağıma koydu. Bu, onun için artık klasik bir jest haline gelmişti. Yanağıma eline yasladığımda başparmağıyla gözümün altını hafifçe okşadı. "Bir karar verdin mi?" diye sordu. "Ne yapmak istediğin konusunda."

Başımı yavaşça iki yana salladım. "Belki denemeler yazmaya devam edebilirim veya kısa hikâyeler. Hatta belki roman da yazabilirim."

"Yazmak konusunda yeteneğinin olduğu aşikâr," dedi. "Neden benimle birlikte yazmıyorsun? Bu, senin için başlangıç olabilir."

Gözlerimi kaldırıp ona baktım ve birden gözlerim dolarken gülümsedim. Nasıl bildiğimi anlatamazdım ama ailemin bana gösterdiği yolun bu olduğunu bir şekilde biliyordum. Hissedişiyordum. Boşluğu ardımda bırakarak ileriye doğru bir adım attığımı hissettim ve arkama bakmadım bile, oraya dönmek gibi bir hevesim yoktu.

Elini yüzümden çekerek, "Ne?" dedi Günhan, panikle. "Ne dedim şimdi? Neden ağlıyorsun?"

"Ağlamıyorum," dedim gülerek, deli gibi görüldüğümü hissediyordum ama umursamadım. "İsterim," dedim başımı sallayarak. "Seninle birlikte yazarım. Ama bir şartla; evrensel dil kullanacaksan taşınman lazım."

"Nereye?" diye sordu. "Evin son kirasını henüz veremedim bile. Ailemden kalan azıcık bir para vardı ve tükeniyor."

"Gidebiliriz," dedim. "Benim de burada evim yok, halamlarla biraz daha iyi olsam da ne zamana kadar onlarda parazit gibi yaşayabilirim bilmiyorum. Avrupa'da pek çok üniversite ücretsiz, ihtiyacın olan tek şey biraz burs, vize ve dil."

"Bir yere gidemem. Pasaportum yok, param yok."

"Biliyor musun?" dedim neredeyse sırtarak. "Bende ikisi de var. Artık reşitiz ve benim Almanya vatandaşlığım da var."

"Umut Hida Eroğlu," dedi gülererek. "Bu bir evlenme teklifi mi?"

Neredeyse kahkaha atarak güldüm, çevredeki birkaç kişi dönüp bize baktı. "Şimdi değil," dedim. "Belki sonra."

Eninde sonunda gitmem gerekiyordu, avukata ve Martha'ya mezuniyetten sonra gelebileceğimi söylemiştim. Lisenin neredeyse sonuna gelmişken tekrar okul değiştirmek istememiştim. Günhan'ın da son zamanlarda maddi olarak çok zorlandığını biliyordum. Üniversite ve yaşam masrafları için burs veya iş bulması gerekiyordu. Yapmak istediği müzik metal olduğundan burada çok fazla şansı olmadığını ikimiz de biliyorduk ama olumsuz düşünmemek için bu konuyu pek açmıyorduk. Ama önümüzde metal müziğin kalbine gitmek için bir fırsat varsa bunu değerlendirmemiz gerektiğini düşünüyordum.

"En azından açık bir kapı bıraktın," dedi omuz silkerek.

"Bir karavan alabiliriz," dedim eski hayalimi dillendirerek. "Arından yola çıkarız ve kendimizi ait hissettiğimiz bir yer bulana kadar devam ederiz. İyi bir eğitim alırız, bolca şarkı yazarız. Bass gitarist arayan gruplardan birine girebilir veya kendi grubunu kurabilirsin. Ben de yazmaya devam ederim." Gitmem gerekiyorsa bile, onsuz gitmek istemiyordum. Onu bulmam oldukça zor olmuştu ve kaybetmek gibi bir niyetim yoktu. Onun da benim gibi düşündüğünden emindim. Birbirimiz için çok savaşmıştık, artık kendi geleceğimiz için birlikte çalışmanın zamanı gelmişti.

Beni çenemden tutarak nazikçe kendine çekti ve dudaklarımdan yavaşça öptü. Gözlerimi kapattım ve kendimi, onun verdiği huzura bıraktım. Geri çekildiğinde gözlerimi açtım, onun ışıldayan gözleriyle karşılaştım. Dudakları gülümsüyor ve benimle her yere geleceğini vaat ediyordu. "Pekâlâ, Valkyrie," dedi. "Beni, kahramanların olduğu yere götür."

Gözlerimin içine kadar gülümsedim. Boşluğun kenarından iyice uzaklaştım, ona doğru yaklaştım ve yaklaştıkça ışığa da ulaştım. İşte, tam karşımdaydı. Hayat amacım. Bunca zaman ne yapacağımı bilemez halde dolaşıp onu aramış ve sonunda bulmuştum. İskandinav mitolojisinde Valkyrie'nin, kanatlı atıyla, savaşçısını kuzeyin kahramanlarının öldüğü yere götürmesi gerekirdi, fakat bizim hikâyemiz biraz farklıydı. Bizim hikâyemiz daha yeni başlıyor sayılırdı. Bundan sonra artık savaş yoktu; sadece hayallerimiz, gelecek planlarımız ve umutlarımız vardı. Ve biz, nereye gidersek gidelim, birlikte olduğumuz sürece kahramanların diyarında yaşıyor olacaktık.

-SON-

VALKYRIE'NİN ATININ SESİNİ DUYUYOR MUSUN?
 YANAN EVİN IŞIĞINI GÖREBİLİYOR MUSUN?
 LANETİN KORKU DOLU ÇIĞLIKLARINA KULAK VER
 Bu, TODESBRINGERİN'İN HİKÂYESİ

ÖLÜMÜN ATEŞİNDEN KAÇTIĞINDA
 BURAYA VARDI DENİZLER ÖTESİNDEN
 CESUR SAVAŞÇISINI BULMAK İÇİN
 Bu, TODESBRINGERİN'İN HİKÂYESİ

TOPLUMA KARŞI SAVAŞMASI GEREK
 KENDİNİ GERÇEKLEŞTİREN KEHANETİ TERSİNE ÇEVİRMEK İÇİN
 HER ŞEY BİR MEZARLIĞIN EŞİĞİNDE BAŞLADI
 Bu, TODESBRINGERİN'İN HİKÂYESİ

BİR ÖLÜM MELEĞİ GİBİ KARANLIĞI GİYİNDİ
 GÜÇLÜ, KANATLI ATININ ÜZERİNDE MİLLER UÇTU
 İR AZİZ OLMAMASINA RAĞMEN İNSANLARA UMUT VE MUTLULUK
 VERDİ
 Bu, TODESBRINGERİN'İN HİKÂYESİ

Çalma Listesi

Yağmur – Bertuğ Cemil
Bir Derdim Var – Mor ve Ötesi
Haifisch – Rammstein
Ich Will – Rammstein
Herr Mannelig – Haggard
Bir Eylül Akşamı – Erkin Koray
Die Dead Enough – Megadeth
Angel of Death – Slayer
Bir Çaresi Bulunur – Sertab Erener
Into the Sky – Týr
Valkyria – Amon Amarth
Valkyries Ride – Amon Amarth
I Feel You – Depeche Mode
Wrong – Depeche Mode
Seemann – Rammstein
Leave This World Behind – Kreator
Ruin of Life – Kreator
Destroy What Destroys You – Kreator
Güzel Bir Gün – Teoman
Cemetery Gates – Pantera
Walpurgisnacht – Faun
Photograph – Nickelback
Savin' Me – Nickelback
Make Me Believe Again – Nickelback

February Starts – Foo Fighters
 Long Road to Ruin – Foo Fighters
 Here Comes the Rain Again – Hypnogaja
 Another Brick in the Wall – Pink Floyd
 People Are Strange – The Doors
 Paranoid – Black Sabbath
 Welcome to the Jungle – Guns N' Roses
 Raining Blood – Slayer
 Paint It Black – The Rolling Stones
 Feast with Valkyries – Ensiferum
 No Hope in Sight – Paradise Lost
 Yıldızların Altında – Zeki Müren
 Sea of Red – Judas Priest
 Kimse Bilmez – Mehmet Güreli
 Federkleid – Faun
 Tanz mit mir – Faun
 Beni Bırakma – Feridun Düzağaç
 Uçurtma – Mehmet Güreli
 Lonely Nights – Scorpions

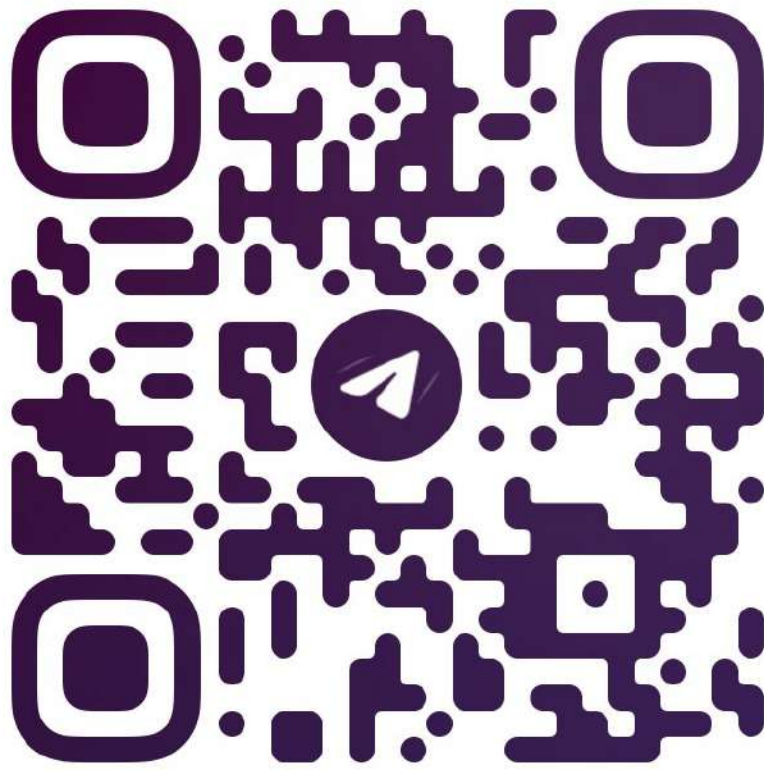
*Spotify şarkı listesine ulaşmak için yukarıdaki
 kodu uygulamada okutabilirsiniz.

Yağmur – Bertuğ Cemil
Bir Derdim Var – Mor ve Ötesi
Haifisch – Rammstein
Ich Will – Rammstein
Herr Mannelig – Haggard
Bir Eylül Akşamı – Erkin Koray
Die Dead Enough – Megadeth
Angel of Death – Slayer
Bir Çaresi Bulunur – Sertab Erener
Into the Sky – Týr
Valkyria – Amon Amarth
Valkyries Ride – Amon Amarth
I Feel You – Depeche Mode
Wrong – Depeche Mode
Seemann – Rammstein
Leave This World Behind – Kreator
Ruin of Life – Kreator
Destroy What Destroys You – Kreator
Güzel Bir Gün – Teoman
Cemetery Gates – Pantera
Walpurgisnacht – Faun
Photograph – Nickelback
Savin' Me – Nickelback
Make Me Believe Again – Nickelback

February Starts – Foo Fighters
 Long Road to Ruin – Foo Fighters
 Here Comes the Rain Again – Hypnogaja
 Another Brick in the Wall – Pink Floyd
 People Are Strange – The Doors
 Paranoid – Black Sabbath
 Welcome to the Jungle – Guns N' Roses
 Raining Blood – Slayer
 Paint It Black – The Rolling Stones
 Feast with Valkyries – Ensiferum
 No Hope in Sight – Paradise Lost
 Yıldızların Altında – Zeki Müren
 Sea of Red – Judas Priest
 Kimse Bilmez – Mehmet Güreli
 Federkleid – Faun
 Tanz mit mir – Faun
 Beni Bırakma – Feridun Düzağaç
 Uçurtma – Mehmet Güreli
 Lonely Nights – Scorpions

*Spotify şarkı listesine ulaşmak için yukarıdaki
 kodu uygulamada okutabilirsiniz.

@KITAPLIKRAFI